

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne **22. ledna 2008** v Brně v senátě složeném z předsedy Mgr. Daniela Plška a přísedících PhDr. Drahoslavy Šindelářové a Ladislava Šálovského, **t a k t o :**

Obžalovaní

D.K.,

nar. XXXXX ve XXXXX,
trvale bytem XXXXX,
zaměstnán u XXXXX,

a

J.O.,

nar. XXXXX v XXXXX ,
trvale XXXXX,
důchodce, soukromý podnikatel,

jsou vinni, že

1. obžalovaný D.K.

v době od 1.12.1998 do 10.5.1999 jako předseda představenstva společnosti XXXXX, a následně jako místopředseda představenstva společnosti XXXXX,

zorganizoval dovoz strojního zařízení z Kyrgyzie do České republiky, které bylo účelově označeno jako obráběcí stroje pro objemové tváření a zpracování kovů a takto jej deklaroval u Celních úřadů ve Znojmě a Prostějově, přes které bylo strojní zařízení do České republiky dovezeno,

ačkoliv věděl, že předmětné strojní zařízení je vojenským materiálem podle § 5 zákona č. 38/1994 Sb. a zařazené v seznamu vojenského materiálu pod položkou SVM 18 přílohy č. 1 vyhlášky č. 89/1994 Sb., kterou se provádí zákon č. 38/1994 Sb. o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a že společnost XXXXX, později společnost XXXXX, akciová společnost neměla povolení Ministerstva průmyslu a obchodu k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle zákona č. 38/1994 Sb.,

tedy

bez povolení nebo licence provedl zahraniční obchod s vojenským materiálem.

2. obžalovaní D.K. a J.O. společně

v době od 23.9.2003 do 14.4.2004 D.K. jako jednatel společnosti XXXXX, se sídlem XXXXX a J.O., jednající ve prospěch této společnosti

vyvíjeli činnost směřující k uskutečnění obchodu, jehož předmětem byl prodej 100 ks závěrů k vojenské pušce Mauser 98k, které za částku 366.600,- Kč hodlali prodat firmě XXXXX se sídlem v XXXXX,

ačkoliv jim bylo známo, že předmětné závěry vojenské pušky jsou vojenským materiálem podle § 5 zákona č. 38/1994 Sb. a zařazené v seznamu vojenského materiálu pod položkou SVM 1 přílohy č. 1 vyhlášky č. 89/1994 Sb., kterou se provádí zákon č. 38/1994 Sb. o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a že společnost XXXXX neměla povolení Ministerstva průmyslu a obchodu k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle zákona č. 38/1994 Sb.,

tedy

dopustili se jednání pro společnost nebezpečného, které záleželo v organizování zvlášť závažného úmyslného trestného činu v úmyslném vytváření podmínek pro jeho spáchání, spočívající v tom, že bez povolení nebo licence provedou zahraniční obchod s vojenským materiálem (obžalovaný J.O.) a takový čin měl v úmyslu spáchat opětovně (obžalovaný D.K.),

3. obžalování D.K. a J.O. společně

v době od 20.11.2003 do 9.4.2004 D.K. jako jednatel společnosti XXXXX, se sídlem XXXXX a J.O. jednající ve prospěch této společnosti

vyvíjeli činnost směřující k uskutečnění obchodu, jehož předmětem byla dodávka 14.000.000 ks ostré munice ráže 7,62x39, 955.000 ks cvičné munice ráže 7,62x39, 100.000 ks cvičné munice ráže 7,62x54, 4.000 ks adaptérů pro cvičnou střelbu ze samopalů vzor AK-47, 400 ks adaptérů pro cvičnou střelbu z kulometu vzor RPK a 104 ks adaptérů pro cvičnou střelbu z kulometu vzor PK z Ukrajiny do Iráku, kdy dodavatelem byl podnik pro zahraniční obchod XXXXX se sídlem v XXXXX, XXXXX, XXXXX a kupujícím firma XXXXX se sídlem XXXXX, oba obžalovaní zprostředkovávali předávání informací a dokumentů k tomuto obchodu mezi ukrajinskou stranou jako prodávajícím a americkou stranou jako kupujícím a obžalovaný D.K. dne 21.12.2003 uzavřel za XXXXX, zastupující státní podnik Ministerstva obrany Ukrajiny „Ukrainian cargo airways“ s XXXXX smlouvu o pronájmu letadla, na základě které měla být munice a adaptéry do Iráku přepravovány,

ačkoliv jim bylo známo, že tato munice a adaptéry jsou vojenským materiálem podle § 5 zákona č. 38/1994 Sb. zařazeným v seznamu vojenského materiálu pod položkou SVM 3 přílohy č. 1 vyhlášky č. 89/1994 Sb., kterou se provádí zákon č. 38/1994 Sb. o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a že společnost XXXXX neměla povolení Ministerstva průmyslu a obchodu k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle zákona č. 38/1994 Sb.,

tedy

dopustili se jednání pro společnost nebezpečného, které záleželo v organizování zvlášť závažného úmyslného trestného činu v úmyslném vytváření podmínek pro jeho spáchání, spočívající v tom, že bez povolení nebo licence provedou zahraniční obchod s vojenským materiálem a takový čin měli v úmyslu spáchat opětovně

4. obžalovaný D.K.

v přesně nezjištěné době od počátku roku 2001 do konce měsíce května 2002 jako jednatel společnosti XXXXX, se sídlem XXXXX,

vyvíjel činnost k uskutečnění obchodu, jehož předmětem měl být nákup střelných zbraní – 310 ks pušek SVT 40, 1.250 ks samopalů zn. Thompson vz. 1922, 3.020 ks samopalů Thompson vz. 1928, 2.010 ks pušek Mauser 98k, 7 ks kulometů MG 42, 150 ks kulometů ZB 30, 1.010 ks pušek vz. 24, 326 ks kulometů MG 34, 230 ks kulometů Maxim, 1.010 ks karabin z roku 1938, 510 ks karabin SKS, 210 ks kulometů RPD, 1.010 ks pistolí – kulomet PPS, 210 ks kulometů DP, 210 ks kulometů DPM, 1.010 ks pistolí Valter P-38, 1.010 ks pistolí Parabelum P-08, 1.010 ks pistolí Star B, 1.010 ks pistolí Nagan a 1.010 ks pistolí TT, které měl v úmyslu za částku 2.434.120,- USD zakoupit od Státního hospodářského a rozpočtového podniku zahraničního obchodu XXXXX se sídlem v XXXXX, a to na základě smlouvy č. STE 5-43-K/KE-2002 ze dne 29.4.2002,

ačkoliv mu bylo známo, že předmětné střelné zbraně jsou vojenským materiálem podle § 5 zákona č. 38/1994 Sb. zařazené v seznamu vojenského materiálu pod položkou SVM 1 přílohy č. 1 vyhlášky č. 89/1994 Sb., kterou se provádí zákon č. 38/1994 Sb. o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a že společnost XXXXX neměla povolení Ministerstva průmyslu a obchodu k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle zákona č. 38/1994 Sb.,

tedy

dopustil se jednání pro společnost nebezpečného, které záleželo v organizování zvláště závažného úmyslného trestného činu v úmyslném vytváření podmínek pro jeho spáchání, spočívající v tom, že bez povolení nebo licence provede zahraniční obchod s vojenským materiálem a takový čin měl v úmyslu spáchat opětovně

5. obžalovaný D.K.

v přesně nezjištěné době od poloviny roku 2003 do měsíce dubna 2004 jako jednatel společnosti XXXXX se sídlem XXXXX, IČ: XXXXX,

vyvíjel činnost k uskutečnění obchodu, jehož předmětem měla být dodávka strojního zařízení na výrobu munice ráže 12,7 mm z České republiky firmě XXXXX se sídlem XXXXX, XXXXX, přičemž dne 29.2.2004 uzavřel s odběratelem předběžnou smlouvu, ve které se

zavázal poskytnout seznam strojního vybavení pro projekt 12,7, podepsat smlouvu a dodat veškeré nasmlouvané strojní zařízení a vybavení,

ačkoliv mu bylo známo, že předmětné strojní zařízení je vojenským materiálem podle § 5 zákona č. 38/1994 Sb. zařazené v seznamu vojenského materiálu pod položkou SVM 18 přílohy č. 1 vyhlášky č. 89/1994 Sb. a že společnost XXXXX neměla povolení Ministerstva průmyslu a obchodu k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle zákona č. 38/1994 Sb.,

t e d y

dopustil se jednání pro společnost nebezpečného, které záleželo v organizování zvláště závažného úmyslného trestného činu v úmyslném vytváření podmínek pro jeho spáchání, spočívající v tom, že bez povolení nebo licence provede zahraniční obchod s vojenským materiálem a takový čin měl v úmyslu spáchat opětovně

T í m s p á c h a l i

obžalovaný D.K.

v bodě 1)

trestný čin porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem dle § 124d odst. 1 trestního zákona,

v bodech 2-5)

přípravu k trestnému činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem dle § 7 odst. 1 trestního zákona k § 124d odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákona,

obžalovaný J.O.

v bodě 2)

přípravu k trestnému činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem dle § 7 odst. 1 trestního zákona k § 124d odst. 1 trestního zákona,

v bodě 3)

přípravu k trestnému činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem dle § 7 odst. 1 trestního zákona k § 124d odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákona,

a odsuzují se

obžalovaný D.K.

podle § 124d odst. 2 trestního zákona za použití § 35 odst. 1 trestního zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

4 (čtyř) roků a 9 (devíti) měsíců.

Podle § 39a odst. 3 trestního zákona se pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice s dozorem.

obžalovaný J.O.

podle § 124d odst. 2 trestního zákona za použití § 35 odst. 1 trestního zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

3 (tří) roků.

Podle § 58 odst. 1, § 60a odst. 1 trestního zákona se výkon uloženého trestu podmíněně odkládá, nad obžalovaným se vyslovuje dohled a podle § 60a odst. 2 trestního zákona se stanoví zkušební doba

3 (tří) roků.

O d ů v o d n ě n í

Z dokazování provedeného u hlavního líčení vzal soud za prokázáno, že v době od prosince 1998 do dubna 2004 obžalovaný D.K. v jednom případě provedl bez příslušného povolení nebo licence, které jsou vydávány podle zákona č. 38/1994 Sb., zahraniční obchod s vojenským materiálem a v dalších čtyřech případech provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez příslušného povolení nebo licence připravoval. Ve dvou z těchto případů se tohoto jednání dopustil společně s obžalovaným J.O.. Takto nejprve obžalovaný D.K. v době od 1.12.1998 do 10.5.1999 jako předseda představenstva společnosti XXXXX, IČ:

XXXXX a následně jako místopředseda představenstva společnosti XXXXX, akciová společnost, IČ: XXXXX, zorganizoval dovoz strojního zařízení z Kyrgyzie do České republiky, které bylo účelově označeno jako obráběcí stroje pro objemové tváření a zpracování kovů, ačkoliv věděl, že toto strojní zařízení je vojenským materiálem podle § 5 zákona č. 38/1994 Sb. a zařazené v seznamu vojenského materiálu pod položkou SVM 18 přílohy č. 1 vyhlášky č. 89/1994 Sb.

Dále obžalovaný D.K. společně s obžalovaným J.O. v době od 23.9.2003 do 14.4.2004 vyvíjeli činnost směřující k uskutečnění obchodu, jehož předmětem byl prodej 100 ks závěrů k vojenské pušce Mauser 98k, které hodlali jako zástupci společnosti XXXXX prodat firmě XXXXX XXXXX se sídlem v XXXXX, ačkoliv jim bylo známo, že tyto závěry jsou vojenským materiálem podle § 5 zákona č. 38/1994 Sb. a zařazené v seznamu vojenského materiálu pod položkou SVM 1 přílohy č. 1 vyhlášky č. 89/1994 Sb.

Dále pak obžalovaní D.K. a J.O. společně v době od 20.11.2003 do 9.4.2004 vyvíjeli činnost směřující k uskutečnění obchodu, jehož předmětem byla dodávka ostré munice, cvičné munice a adaptérů z Ukrajiny do Iráku, kdy dodavatelem byl podnik pro zahraniční obchod XXXXX se sídlem v XXXXX na XXXXX a kupujícím firma XXXXX se sídlem na XXXXX v XXXXX, ačkoliv jim bylo známo, že tato munice a adaptéry jsou vojenským materiálem podle § 5 zákona č. 38/1994 Sb. zařazeným v seznamu vojenského materiálu pod položkou SVM 3 přílohy č. 1 vyhlášky č. 89/1994 Sb.

Obžalovaný D.K. sám od počátku roku 2001 do konce měsíce května 2002 jako jednatel společnosti XXXXX vyvíjel činnost k uskutečnění obchodu, jehož předmětem měl být nákup střelných zbraní, zejména pušek, samopalů, kulometů a pistolí od Státního hospodářského a rozpočtového podniku zahraničního obchodu XXXXX se sídlem v XXXXX na XXXXX, ačkoliv mu bylo známo, že tyto střelné zbraně jsou vojenským materiálem podle § 5 zákona č. 38/1994 Sb. zařazené v seznamu vojenského materiálu pod položkou SVM 1 přílohy č. 1 vyhlášky č. 89/1994 Sb.

Konečně pak obžalovaný D.K. sám od poloviny roku 2003 do měsíce dubna 2004 jako jednatel společnosti XXXXX vyvíjel činnost k uskutečnění obchodu, jehož předmětem měla být dodávka strojního zařízení na výrobu munice ráže 12,7 mm z České republiky firmě XXXXX se sídlem XXXXX, XXXXX, ačkoliv mu bylo známo, že toto strojní zařízení je vojenským materiálem podle § 5 zákona č. 38/1994 Sb. zařazené v seznamu vojenského materiálu pod položkou SVM 18 přílohy č. 1 vyhlášky č. 89/1994 Sb.

Oba obžalovaní se ve svých výpovědích k jednotlivým zažalovaným skutkům poměrně obsáhle vyjádřili, avšak popřeli, že by jednali s úmyslem spáchat trestný čin. Ke každému ze zažalovaných skutků byly provedeny i další důkazy, jimiž jsou zejména svědecké výpovědi slyšených svědků, znalecké posudky a výpovědi znalců, opatřené listinné důkazy a provedený odposlech telekomunikačního provozu. K jednotlivým skutkům popsáním v obžalobě byly provedeny následující důkazy:

Bod 1.

Obžalovaný D.K. vypověděl (č.l. 3065 a 666):

„Tento projekt jsem nedělal já jako osoba, ale byl jsem představitel společnosti a v žádném případě jsme to nedělali s tím, že by jsme chtěli obejít zákon. Naopak, všechno jsme předem prokonzultovali a odsouhlasili na příslušných orgánech.“

V oblasti, ve které jsme podnikali existovala firma XXXXX, která měla kompletní koncese jak na náboje, tak na zbraně a společně se svým obchodním partnerem D. jsme došli k závěru, že by se vyplatilo realizovat projekt společně s kyrgyzskou stranou, která nás první oslovila a chtěli s námi zahájit kooperaci. Jako nejvýhodnější se nám jevil záměr, že zavedeme výrobu v Evropě. Proto se založila speciální společnost XXXXX, jejíž název navrhl J., který nastoupil na místo generálního ředitele a předsedou představenstva se stal D.

Vypočítali jsme si, že abychom se v první fázi dostali do limitu 51 %, tak část výroby musíme zorganizovat tady. Proto bylo přistoupeno k tomu, že se sem musí přesunout část strojního zařízení a i toto bylo rozděleno na dvě etapy. První etapa strojního zařízení byly lisy a druhá etapa byly samotné nástroje a technologie, které byly schopny kompletovat celé výrobky. Na dovoz vojenského materiálu byla založena společnost XXXXX, která měla být obchodní organizací, která bude obsluhovat a fungovat jako dceřiná společnost a bude zabezpečovat obchod. V první fázi se přistoupilo k tomu, že se začaly navážet lisy. Tyto dovozy jsme byli konzultovat na generálním ředitelství cel, na právním odboru u Ž. Měl jsem za úkol starat se, aby ta společnost uvnitř fungovala. Bohužel nastaly problémy v první fázi na kyrgyzské straně, protože prvně řekli, že nebudou chtít, aby společnost XXXXX hned platila všechny stroje a věci, jelikož se to financovalo z českých zdrojů, ale vznikla tam neshoda mezi tehdejším ředitelem kyrgyzského závodu a mezi naším předsedou představenstva. Poslali jsme jim něco málo přes 100 tis. USD za strojní zařízení, zafinancovala se doprava a založila se společnost XXXXX. Najednou si začali klást další a další požadavky. Měli zde svého představitele, který jim dával informace o tom co a jak děláme. Tento projekt se zastavil na těchto problémech v komunikaci. Dávali nám takové požadavky, které jsme nebyli schopni splnit, takže se to celé zastavilo.

Můj záměr byl udělat privatizaci závodu XXXXX, který byl volný a vypadalo to, že by to tam šlo udělat. Bývalý ředitel XXXXX pan T. se dostal u nich doma také do problémů, vyměnili ho, přišel tam nový ředitel a začalo nové jednání o tom co by se s tím dalo dělat, jelikož to byla pořád otevřená věc. Přijeli k nám a při jednání jsme se dohodli, že použijeme toto strojní zařízení, které je a udělá se zpětný leasing, jelikož jsme neměli finance. Dohodli jsme se, že původní záměr okleštíme a budeme se soustředit na výrobu malých komponentů. Hlavně jsme chtěli dělat střely, které jsou volně prodejné ve velkém množství, protože nábojnice se může používat hodněkrát, kdežto střela se musí kupovat znovu. Existuje na to velký trh, říká se tomu „přebíjení nábojů“ a protože jsme s tím zkušenost už měli, tak jsme se z toho chtěli postupně nějak dostat. Stroje nebyly schopny vyrábět nic, protože lis jako takový, pokud není osazený nástroji a není k tomu zpracována technologie, tak se na něm nedá nic dělat.

Po nějaké době přišel D. a řekl mi, že našel možnost zachránit původní projekt. Seznámil mě s majitelem společnosti XXXXX a začalo jednání. Oni projevíli zájem, protože zprivatizovali fabriku v XXXXX a neměli pro ni výrobní program. Říkali že jsou strojaři a že by o to měli zájem, proto se také všechny věci, které existovaly, převezly do XXXXX. To všechno organizovala firma XXXXX, protože my jsme díky všem těmto událostem nebyli schopni dělat už nic. Neměli jsme na to ani prostory, ani finance. Já i můj bratr jsme se stali zaměstnanci společnosti XXXXX, ve které jsem pracoval až do roku 2004, kdy mi bylo předloženo obvinění, a tím pádem to všechno padlo i přesto, že všechno vypadalo tak, že to vyjde. Pak jsem byl na nějaký čas přeložen do XXXXX, ale to už bylo po všem.“

Na dotazy uvedl, že XXXXX měla všechny kompletní koncese, od výzkumu, vývoje až po ty, které je možné v této oblasti mít. Nesplňovala podmínky pro obchodování s vojenským materiálem, protože tam byla jedna z podmínek ten zahraniční subjekt. XXXXX měla majitele jak kyrgyzské tak i české, takže to byl jeden z problémů, aby dostali obchodování s vojenským materiálem, proto se vytvořila společnost XXXXX, kde nebyla kyrgyzská strana zastoupená a která plnila obchodní funkce, obchodovala, nakupovala, prodávala a byla to tzv. dečinka. Věděl o podmínkách, které se týkaly obchodu s vojenským materiálem. Vždycky se snažili vyjít z předpisů, které platí, chodil na ministerstvo průmyslu a všechny věci tam konzultoval. V žádném případě nechtěl dělat žádné nelegální věci. Věděl, že je potřeba mít povolení od licenční správy ministerstva průmyslu, protože dováželi už ty plničky, ale tam to bylo rozděleno tak, že jim bylo řečeno, že lisy můžou dovézt, ale pokud budou chtít pokračovat dál, tak k tomu potřebují technologii a speciální stroje. To, že můžou dovézt lisy, konzultovali na Generálním ředitelství cel s Ž., aby neudělali žádné chyby.

První stroje byly přivezeny asi v roce 1999 a bylo to období řádově plus mínus půl roku, na přelomu zima až jaro. Kromě lisů se nedovezlo nic. Nedostali k tomu technologii, vůbec nic. Lisy začali skladovat ve Znojmě, ale pak je skladovali v Prostějově v Mostkovicích. To jednání bylo složité, Kyrgyzové prvně deklarovali, že to bude jako jejich vstup do společnosti, jenže pak najednou chtěli peníze i když je původně nepožadovali. Takže se D. domluvil s Ž., že jim dají částečnou platbu, proto odešlo přes 100 tisíc USD. Měli to smluvně podchyceno, jenže T. začal mít větší požadavky a chtěl víc a víc peněz. Bylo udělané memorandum a v něm bylo napsáno, že kyrgyzská strana zabezpečí kompletní výrobu, strojní zařízení, technologii, odborníky, kteří umí obsluhovat toto strojní zařízení a z české strany že budou zabezpečeny prostory, zorganizování transportů, zorganizování chodu společností a hlavně zahájení výroby a trh a až začne vydělávat peníze, tak se rozdělí o profit.

Jejich mentalita je taková, že mění svoje názory ze dne na den. T. to bral tak, že to je jeho a chtěl z toho osobně něco mít, což byl kámen úrazu. Když se strojní zařízení dovezlo, tak bylo ve vlastnictví toho XXXXX s tím, že to XXXXX částečně zaplatilo. Potom už linku nezkompletovali, protože to bylo hrozně složité a komplikované a XXXXX ty možnosti neměla. Takovou věc musí vzít silná a velmi dobrá společnost, která má za sebou technologii, nástrojárnu, konstruktéry.

Firma XXXXX je firma o které říkal, že s nimi jednali o speciálních strojích. Je osobně známa J. Když to vypadalo, že vše bude s kyrgyzskou stranou v pořádku, tak oslovil tuto firmu, že by pro ně přivezla několik kusů těch speciálních strojů, na které neměli povolení. Bohužel k tomu nedošlo, protože začaly rozepře. Jednání s firmou XXXXX začala v prvopočátku, když ještě bylo ředitelství v Uherském Brodě a všechna jednání vedl J. Š. i M. věděli, že jde o stroje z Kyrgyzské republiky. Stroje zůstaly v XXXXX a dělaly se kroky, aby se to nějakým způsobem narovnálo. XXXXX vznikla, až když bylo k nám strojní zařízení přivezeno.

Konečným uživatelem měla být firma XXXXX Předsedou představenstva byl D., jedním místopředsedou byl obžalovaný, další místopředseda byl z kyrgyzské strany a pak tam byla dozorčí rada a tam byli dva, jeden Kyrgyz a jeden Čech. Firma XXXXX žádnou činnost nevyvíjela. Chtěli pouze v té firmě zprovoznit stojní zařízení na výrobu loveckých a sportovních nábojů. Tam ani nebylo plánované, že by šli do nábojů, které jsou určeny pro armádu. Je velký rozdíl mezi náboji pro armádu a náboji sportovními a loveckými. Armádní náboje mají tvrdé jádra střel, ale civilní náboj může mít pouze olověné jádra. Náboje 7,62 x 39 mm na této lince nikdy nevyráběli. Firma XXXXX vyzkoušela tyto stroje a udělala vylišované olověné střely, ale bylo to jen v malém omezení, šlo pouze o čtyři nebo pět kusů.

Malá pěchotní munice je XXXXX pojem. Malá munice má pro armádu charakter vojenského materiálu, ale to jsou náboje, které jsou vyrobeny speciálně pro armádu. Armáda provádí výběrové řízení a tam jsou vždy dané podmínky. S Š. zatím neuvažovali o tom, že by takovou municí vyráběli. Chtěli se specializovat pouze na sportovní a lovecké náboje.

Nájemní smlouvy mezi společnostmi XXXXX a Š. nepřipravoval. Bylo to udělané tak, aby měli vzájemné krytí, protože strojní zařízení bylo v prostorách XXXXX a ten neměl vyřešené další věci. Proto se dohodli, že udělají smlouvy. On si pronajal prostory v XXXXX a XXXXX v XXXXX a toto se vzájemně krylo.

Nevěří, že znalci při ohledání linky našli celé náboje, protože to není možné. Připouští, že se tam mohly najít kulky. To nebyla linka, zařízení kromě těch pěti lisů nebylo schopné dělat nic a nebyť XXXXX, tak nikdy nic neudělali. XXXXX je obrovská firma, která má svoje nástroje, toto udělal XXXXX, to nemá s XXXXX ani s XXXXX nic společného. Na torzu strojního zařízení bylo možné vyrobit kulky. Ne municí, protože munice je náboj, komponent.

Za firmu XXXXX žádal licenci pouze jednou, ne opakovaně a odpověď došla pozdě. Nepátral po tom, proč nedostal licenci, odpověď došla až po jeho zatčení a firma byla zlikvidována a dnes už neexistuje.

Nedá se říci zda lisy tvoří nebo netvoří linku. Lisy můžete v podstatě poskládat jakkoliv a na cokoli. Jak z kyrgyzské, tak i z české strany bylo řečeno, že ty stroje přivést mohou. Základem bylo, že to Kyrgyzové museli doma nějak vylít. Druhou fází měl být dovoz speciálních strojů a technologie nástrojů, tyto nebyly dovezeny. Na toto licence být musela. Aby mohli zažádat o licenci, tak v první řadě museli mít společnost, která o toto udělení zažádá. Koncese měly všechny společnosti, ale toto je jedna koncese navíc a k tomu bylo potřeba zažádat. Musela se vytvořit společnost, která má všechny předpoklady, že to splní a že to dostane, proto se vytvořila společnost XXXXX, ale ta už nikdy v ničem nepokračovala, protože vznikly ty problémy. K této žádosti nepotřebovali žádné dokumenty, ani licenci od kyrgyzské strany. Všechny věci konzultoval na ředitelství cel s Ž., ale hlavně toto byla otázka vnitropodniková a probíralo se to nejdříve na poradách v XXXXX. Z toho vznikl i požadavek, že je potřeba toto prokonzultovat a když se to udělalo, tak bylo rozhodnuto, že se to rozdělí na tyto fáze, aby nebrzdili projekt jako takový. Hlavní kdo o všem ví je D.

Svědék D. (č.l. 3092 a 948) vypověděl, že s panem K. se seznámil někdy v roce 1999 na nějaké zbrojní výstavě. Vzájemná spolupráce probíhala v tom smyslu, že pan K. byl ve firmě XXXXX a když svědek do firmy vstoupil, tak se přejmenovala na XXXXX, která obchodovala s kyrgyzskou stranou. S kyrgyzskou stranou bylo domluveno, že se vytvoří společný podnik, kde česká strana bude mít 51%, kyrgyzská strana 49% a tento podnik byl posvěcen jak vládou Kyrgyzské republiky, tak vládou České republiky. Kyrgyzská strana slíbila, že dodá určité stroje na výrobu komponentů a dále že dodá finální zdroje, tzv. plničky a že dodá technologii a svoje odborníky. To se ale nestalo, dodala pouze určité stroje, které v žádném případě nemůžou bez finálního stroje sloužit k výrobě munice, ale jsou z nich pouze kovoobráběcí stroje. Náboj se skládá ze čtyř základních částí, to je hiltz, střela, prachová náplň a zápalka. Pokud není všechno dohromady, tak to není náboj, ale jen kus železa. Jeden stroj vyrábí hiltz, další sada strojů vyrábí střelu, to se dává do beden a pak se to dává do té plničky a ty plničky nebyly, scházela plnička, do které patří prachová náplň a zápalka. Takže stroje se přivezly, ale kyrgyzská strana tzv. plničku nedodala, dále nedodala technologii, takže to šlo postupně do

ztracena. Takže žádný náboj firma XXXXX nevyrobila, protože nemohla, a to co mohla vyrábět, tak na to na všechno měla oprávnění.

Sám se účastnil několika jednání s kyrgyzskou stranou, řešilo se proč nedodali plničky, ale tam je to spíše otázka politická a je to dané tím, že tam docházelo k tzv. zájmovým skupinám, boj o moc. Stroje byly vkladem kyrgyzské strany do společné firmy. Stroje měly sloužit k výrobě lovecké munice, proto se také dělaly všechny povolení. Na Licenční správě žádali o povolení na dovoz té plničky. Nepočítali s tím, že by měli vyrábět náboje pro vojenské účely. Počítali s tím, že se musí dělat ty lovecké a pak by se vidělo co to dá, protože pistolní náboje se mohly dělat. Samozřejmě že s panem K. znali podmínky, za kterých je možné provádět zahraniční obchod s vojenským materiálem. Na všechno se na Licenční správě ptali. Na dovoz strojů z Kyrgyzie povolení nepotřebovali, to bylo potřeba jen na dovoz té plničky. To je oficiální názor, ptali se na to i na celní správě.

J. byl generální ředitel firmy, vzali ho tam, protože znal předpisy lépe než kdokoliv jiný. Název firmy XXXXX mu něco říká, je možné že spolu nějaké jednání měli, ale že by firma XXXXX něco konkrétně udělala si není vědom. Ve společnosti XXXXX působil asi od roku 1999 do roku 2002 nebo 2003.

Na konkrétní dotazy zopakoval, že na stroje, které byly dovezeny, licence být nemusela. Licence byly potřeba na plničky a ty nebyly dodané, protože měly přijít s technologií. Pokud toto všechno není, tak není možné linku zkompletovat.

XXXXX byla obchodní společnost, která byla vytvořena k tomu, aby obchodovala. Firma XXXXX měla dostat licenci na vývoz.

Kyrgyzské straně byly placeny peníze a bylo jich dost. Všechno šlo v dolarech, ale kolik už neví. Podle názoru svědka když nedostali další peníze do kapsy, tak nedodali technologii. Technologii nedodali zřejmě proto, že to pro ně bylo pořád málo peněz a chtěli čím dál víc. Aby se jednání urychlilo, tak něco platil pan K. ze svých peněz. Sami žádné jiné zdroje neměli, takže tu linku nemohli provoznit.

Kdyby se povedlo munici vyrábět, tak by se pistolní náboje dodávaly pro NATO, to není nic zvláštního, to je normální. Když nebyla dodána ta plnička, tak se nemůže žádat o licenci. Musí se předložit asi 1000 ks ke zkoušce, oni to musí odzkoušet, že to odpovídá normám, že to odpovídá bezpečnosti a všemu a následně na to se může jednat dál. Když se nic nevyrobilo a nic nešlo, tak nemůžou žádat o licenci, když to není hotový. Nikdy žádná výroba nezačala.

Kyrgyzská strana musela dát žádost na naše ministerstvo, že to odpovídá jejich předpisům, že to je v pořádku a protože k tomu nedošlo, tak se nic nedělo. Neví zda firma XXXXX žádala o licenci, ale ví, že podmínka byla, aby kyrgyzská strana dodala technologii, plničky a člověka, hlavního technologa, který to tady bude dávat dohromady za kyrgyzskou stranu. Toho člověka dodala, ale další dvě věci už nedodala.

Ve firmě XXXXX měl za úkol připravovat obchod a kontakty se stranami, co se týče technického zabezpečení a technických věcí, to dělal D.K. a firmu měl vést J. Než se to celé rozjelo, tak se spolu byli na všechno informovat na Generálním ředitelství cel u Ž. Ptali se jaké jsou podmínky na ten dovoz, aby neudělali nějakou chybu, protože žádná celnice nebyla schopna říct, jak to přesně má být.

T. několikrát změnil podmínky spolupráce hlavně co se týče finančních toků.

Firma XXXXX se zakládala proto, aby dostala kompletní licenci pro mezinárodní obchod. Firma XXXXX byla výrobní a firma XXXXX měla být firma obchodní.

Svědék V.Š. (č.l. 3090 a 959), jednatel společnosti XXXXX, s.r.o. vypověděl, že byl požádán o dovoz nějakého stroje ze zahraničí a tak o něj zažádal, konzultoval to s Ministerstvem průmyslu a obchodu, zda není nějaký rozpor mezi dovozem a konečným uživatelem. Bylo mu řečeno, že v tom nevidí žádný problém, tak požádal o licenci a byl překvapený, když pak byla zamítnuta. Byl požádán firmou XXXXX aby dovezli plničku na náboje z Kyrgyzstánu. Požádán byl 1.2.1999 a na to konto zavolal na Ministerstvo průmyslu a obchodu a tam řekli, že v tom nevidí žádný problém. Firma XXXXX, má právo obchodovat s těmito věcmi, proto požádali o tuto licenci. Žádné problémy nebyly a po měsíci Ministerstvo průmyslu a obchodu odpovědělo, že žádost zamítají, což je také běžná praxe, pokud zjistí nějaké nedostatky. Není oprávněn zjišťovat z jakého důvodu byla žádost zamítnuta. Neví co bylo důvodem k zamítnutí. Domnívá se, že ten stroj měl být do nějaké linky, která měla vyrábět náboje. Neví, kde přesně měla linka být, byl pouze požádán, aby ji přivezl. Má za to, že hovořil s panem J., jeho důvěryhodnost pro něj byla velká. Říkal, že potřebují dovést tu plničku, jelikož jim na to asi chyběly nějaké dokumenty nebo neměli právo to dovážet. Pan J. to byl domlouvát u nich. Ke všemu existuje dokumentace a podléhá to nějakému řádu, který zkoumá Ministerstvo průmyslu a i armáda se k tomu vyjadřuje. S panem K. se zná, ale o této věci s ním přímo nejednal. Neví jestli byl J. ve firmě XXXXX poradce nebo plnil jinou funkci, myslí, že to nebylo ani podstatné, protože tam bylo důležité kdo to podepíše za jejich stranu. Pro firmu XXXXX to nemělo mít skoro žádný zisk. Ta plnička měla být jen jedna mašina, ale není si tím jistý. J. se o lince nijak nezmiňoval. Společnost XXXXX by si tu žádost podala sama kdyby tu možnost měla. O dovozu linky s kyrgyzskou stranou jednali. Myslí, že šlo o nějakou společnou firmu česko-kyrgyzskou. Jestli šlo o prodej neví, jestliže to byl společný podnik, tak to nemusel být prodej, ale jen přemístění. U firmy XXXXX to skončilo tím papírem z ministerstva, když byly zjištěny ty negativní věci. Vůbec neví zda byl stroj přivezen někdy později.

Zda se plnička nábojů dá považovat za vojenský materiál, tak na to jsou experti a státní zkušebna, která se k tomu může vyjádřit. Názor svědka je, že pokud se to používá s ocelovým jádrem, tak se jedná o vojenský materiál a pokud se používá s olověným jádrem, tak není vojenský. Domnívá se, že vojenský materiál ve světě moc nejde. Když je to civilní, tak ta licence je více pouštěna, např. do Spojených států. Zda se jedná o vojenský materiál nebo lovecký nebo sportovní, k tomu se nemůže vyjádřit, jelikož na to není odborník.

Svědék V.Š. (č.l. 3095 a 1787) vypověděl, že D.K. zná od roku 2001, kdy se seznámili prostřednictvím D. a přes pana M. K.K. zná, je to bratr D.K. Z návštěvy z XXXXX, kde byl několikrát, viděl, že K.K. dělal nějakou laboraci munice, dělal tam střely pro myslivce. D.K. chtěl tuto činnost rozšířit, tak o tom hovořili a společnost XXXXX si na základě jejich dokladů vyřídila licence a povolení k obchodování s vojenským materiálem. Následně jejich obchodní cesty směřovaly do zahraničí, např. do Kyrgyzstánu, kde se jevily obchodní možnosti. Chtěli založit společnou česko-kyrgyzskou společnost, která by mohla vyrábět munici. To bylo někdy v letech 2002. Došlo k založení této společnosti, došlo k tomu, že představitelé biškekské společnosti byli v ČR, ale po událostech z roku 2003 se rozhodli tuto činnost ukončit a dnes je tato firma určena k likvidaci. Firma se jmenovala XXXXX. V této firmě nebyly uskutečněny žádné obchody. Věděl o tom, že již dříve byla založena společná česko-kyrgyzská firma. Podrobnější informace o firmě nemá, ví od D.K., že to bylo snad před rokem 2002 a že byla založena s jejich společností. Neví zda měla nějaké výsledky.

O lince na výrobu střeliva ví, stroje byly dovezeny do České republiky před dobou, kdy se s D.K. seznámili. Ví o tom, že tyto stroje byly uskladněny v obci XXXXX a následně po roce, kdy spolupracovali a chtěli založit česko-kyrgyzskou společnost, tyto stroje byly převezeny z XXXXX do XXXXX, do areálu společnosti XXXXX, kde tyto stroje byly uskladněny. Následně probíhala jednání, kdy žádali kyrgyzskou stranu o prověření technického stavu této linky, zda je provozuschopná a může se na ní začít vyrábět, protože měl informaci, že linka byla špatně uskladněná. Pršelo na to, všechno bylo rezavé, spíše to vypadalo, že je to železo do sběrných surovin. Neví proč byla linka takto uskladněná, asi neměli k tomu žádné prostory.

Po jednání s vedením společnosti XXXXX tento závod vyslal svoje odborníky do České republiky, kteří se měli na tu linku podívat a měli zkusit, zda je schopna nějaké výroby. Pokud má informace, tak ta linka nebyla toho schopna. Neměla zařízení, neměla nástroje a její technický stav byl tak zastaralý, že ekonomická výroba na těchto linkách byla katastrofální. Pokud by byla linka provozuschopná, tak ji chtěli využít na výrobu střel pro civilní i vojenský sektor.

Ví o tom, že linka byla proinvestována nějakou leasingovou společností. Dokonce společnost XXXXX měla eminentní zájem o koupi pohledávky této leasingové společnosti, ale po prověření technického stavu linky, která byla opravdu v dezolátním stavu od toho záměru upustili. Společnost XXXXX na této lince žádný zkušební provoz nezkoušela. Zkoušeli to pouze ti zaměstnanci z té společnosti, ale dopadlo to špatně. Byl u toho, když zkoušeli s těmi stroji vůbec pohnout. Ta linka byla v hrozném dezolátním stavu, to co zkoušeli roztočit, to co z něho padalo, tak to byl jeden zmetek za druhým, z toho nešlo nic udělat, proto to tak špatně dopadlo. Používá se zde slovo linka, ale doopravdy se jedná o individuální stroje, kde jsou lisy, buchary, nůžky na plech, byly tam torza a nějaké rámy. Jako XXXXX měli část těch strojů pronajatých a vyráběli na nich normální kovovou výrobu a měli tam lis, na kterém lisovali díly pro automobilový průmysl. Ty stroje nebyly jednostranně určitelné. Stroje byly v dezolátním stavu, ale na některých se dalo pracovat. Byly to nůžky na plech, byly tam lisy, buchary, ty nebyly tak rezavé, daly se promastit a dalo se na nich stříhat, tak toho využili. Ale byly tam stroje, které se opravdu mohly dát jen do kovošrotu.

Svědék I.J. (č.l. 3129 a 954) vypověděl, že obžalovaného zná asi z poloviny devadesátých let, ale podstatně bližší vztah nastal, když v roce 1998 se pan K., pan K. a pan CH. na něj obrátili, jestli by jim nemohla XXXXX propůjčit prostory na výrobu nábojů. S tím souhlasil a později byl od 1.1.1999 zaměstnán u pana K. Výpověď podal 31.3., kdy dostal oznámení, že mu byly vypovězeny platby na sociální a zdravotní pojištění.

Když se stal zaměstnancem pana K., tak se společnost jmenovala XXXXX, později se přejmenovala na XXXXX. Pracovní náplň svědka byla zorganizovat vznik této společnosti do té formy, aby byla schopna vyrábět náboje, ale tak dalece se nedostali. Chtěli vyrábět převážně náboje Luger do pistolí ráže 9 mm. Nakonec k ničemu takovému nedošlo, protože v prvé řadě neměli žádné dělníky, navíc výrobní zařízení nebylo v té schopnosti, aby se na něm dalo vyrábět. Byly dovezeny stroje z XXXXX. O dovozu těchto strojů ví. Někdy v březnu se dozvěděl, že jsou jisté potíže s licencí na dovoz těchto strojů. Snažil se o to, aby se tyto záležitosti narovnal a byl rád, že se v té době chystá cesta do Kyrgyzie a říkal si, že to bude velká příležitost vyřešit tuto záležitost. Účastnil se toho pan K. i pan D. a přijeli s tím, že ve skutečnosti se toto bohužel nevyřešilo. Pak poslal jeden fax panu D. a panu K., kde je upozornil,

že tato záležitost není vyřešena. Dál se tím nezabýval, ani tu možnost neměl. Neví proč některé ze strojů měla přivážet firma XXXXX. Myslí si, že ví za jakých podmínek se k nám mohl dovážet ze zahraničí vojenský materiál. Společnost XXXXX žádala o dovoz těch strojů firmu XXXXX.

Upozorňoval pana K. i pana D., že toto není vyřešené s firmou XXXXX, firma v květnu dala podmínky, které ve skutečnosti bylo potřeba doplnit k té žádosti, kdyby se na licenční správu ta žádost dávala. Myslí, že všechny jejich podmínky byly splnitelné. K tomu asi nedošlo, aspoň o tom neví. Těch strojů bylo poměrně dost a předpokládalo se, že se přivezou všechny stroje, které dokáží rozjet výrobu. Ta licence na to nebyla vydána, protože firma XXXXX upozorňovala na to, že tu licenci nemůže dostat. Neví jakým způsobem byly dovezeny stroje, na které byla potřeba licence, i když tu licenci neměli. Tomu nerozumí, dříve nic takového nezažil.

Činnost firmy se řídila víceméně představenstvem, takže z toho je patrné, kdo společnost řídil. Oficiálně byl předsedou představenstva pan D. a pan K. byl místopředseda, pan T. byl druhý místopředseda. Předpokládá, že aktivní činnost v dovozu strojů vyvíjel pan K., ale neví to zcela přesně. Neví jak dalece se v tom pan D. angažoval, tyto věci byly dohodnuté ještě za firmy XXXXX a v té době neví, jak se ty dohody s kyrgyzskou stranou prováděly. Neví zda bylo kyrgyzské straně něco placeno, k tomu neměl přístup. Z řečí, které se tehdy vedly měl dojem, že jim něco placeno bylo, ale nemá o tom žádný doklad. Placeno jim mohlo být jediné za ty stroje. O jakou šlo částku neví. Něco bylo dohodnuto, ale jestli byla zaplacená nebo nezaplacená skutečně neví. Má z toho dojem, že ty vztahy přestaly být dobré, protože zde jednu dobu působila pracovně jedna kyrgyzská pracovnice, která pak byla odvolána, takže odhaduje, že v této době se vztahy zhoršily a pak už se nedořešily ty finanční náležitosti. Účastnil se jednoho jednání s kyrgyzskou stranou v roce 1998, kdy na požadavek pana K. jel do XXXXX, kde měl posoudit, zda ten závod existuje. To bylo před dovozem strojů do České republiky, ale už v době dohody o nich.

Neměl dojem, že by šlo o ucelenou linku, která by se k nám dala přesunout. Celou tu dobu nebyl schopen pochopit, jak je vyřešena otázka nástrojů. Ty stroje bez nástrojů vůbec nemohly fungovat. Nebylo to vůbec dořešené, dokumentace také nebyla vyřešena, ve skutečnosti bylo potřeba celá řada řešení. Při návštěvě v roce 1998 o tom jednáno nebylo, ta návštěva byla více méně formální. Dodávka strojů by finančně odpovídala podle toho, jestli by se posuzoval tento stroj. Samozřejmě cena těch strojů nějaká byla, možná řádově v desítkách milionů korun, ale neví to přesně, to se dá těžko odhadnout. Vůbec neví jestli firma XXXXX měla finanční prostředky na nákup těchto strojů. Mělo to špatný průběh, protože se ukázalo, že tam je nedostatek finančních prostředků.

Jiný záměr než vyrábět náboje 9 mm Luger tam nebyl. Možná pokud by se ta věc dala do provozu, tak by se tam mohlo vyrábět něco jiného, ale v této době tam nebylo vůbec nic jiného než ten Luger, jelikož to byl jediný náboj, který by byl snadno prodejný. Tento náboj se používá do pistolí ráže 9 mm. Muselo by to být i do zahraničí, protože tuzemský prodej by takovou fabriku neuživil. Náboje se daly využít i k sportovním zájmům.

Na dotazy uvedl, že zařazení nábojů záleží na tom, pro koho jsou určeny. Pokud je určený pro ozbrojené síly, tak jde o vojenský materiál. Náboje se vyrábí jako takové, to není otázka pro koho se vyrábí, protože nikdy nevíte dopředu, kdo je koupí. Když se potom rozhodne že ho bude kupovat ozbrojená složka, tak se k tomu musí vyřídit příslušné doklady, licence. V obecné poloze se automaticky předpokládalo, že firma XXXXX uvažovala o prodeji nábojů

pro vojenský sektor, protože výrobou mála nábojů by se nedala firma uživit. Je otázkou, zda by se někdy povedlo oslovit ozbrojenou složku a přesvědčit ji. Samozřejmě že je možné, že existovala představa o tom, že by se vyráběly náboje určené pro NATO, ale to by musely být náboje velmi dobré kvality a musely by být natolik schopné, aby se mohly nabízet zájemcům.

Neví nic o tom, že by se firma XXXXX pokoušela o nějaký zkušební provoz, to ani nešlo, ty stroje nebyly vůbec instalovány. Byla zde skupina odborníků z Kyrgyzie, snažili se uvést linku do provozu. Předpokládá, že tam byly stroje, které byly i na laboraci a ty které byly na laboraci jsou podle něj licencované. Nemusí to být stoprocentně pravda. Laborace je výraz v této branži, je to obecně řečeno „montáž nábojů“. Vzniku náboje se říká laborace. Nebyly dodané nástroje a technologická dokumentace.

Pracoval ve XXXXX, ale ta neprodávala náboje, prodávali zbraně. Podle objemu kolik šlo zbraní do civilního prostoru a kolik do vojenského sektoru, tak by řekl, že se náboje prodávaly tak 50 na 50, ale jinak více civilní.

Předpokládal, že XXXXX byla společnost, která byla založena, aby se vyřešily problémy s licenci a že by mohlo tu otázku s licenci řešit, ale k tomu nedošlo. Dá se říci, že XXXXX byla připravována pro obchodní činnost. XXXXX nevyvíjela vůbec žádnou činnost. Na těch strojích se nevyrábělo nic, podle něj to ani nešlo. Samozřejmě že některý ze strojů byl takový, že se na něm dal vyrábět např. olověný drát, možná i jiné věci, ale celkově to byly stroje určené na výrobu nábojů a myslí, že vyrábět něco jiného by ani nešlo.

Náboje lovecké nebo sportovní mají charakter, že dělat místo nich náboj vojenský je velmi jednoduchá záležitost, protože někde se neliší vůbec a někde jen nepatrně. Cílem je dělat náboje do civilního sektoru, protože tento trh je větší. Prodej do vojenského sektoru je velice náročný a obtížný. Obecná pravda je, že v této branži se jinak podnikat nedá. Samozřejmě XXXXX je veliký podnik, ale bez civilního trhu by neexistovala. Spoléhat na to, že se bude dodávat např. do Turecka nebo našim ozbrojeným silám, tak to by asi ten podnik neuživilo.

Neví jaké náboje patří do malorážní pěchotní munice. Zda patří do malorážní munice, tak to se odvíjí podle kalibru a jaká je jeho intenzita kalibru. To je míněno tou malou ráží, tím malým průměrem to znamená, že střela má průměr třeba jen 4-5 mm, Luger má 9 mm. Luger není pěchotní zbraň, ale dalo by se to tak nazvat. Jde o náboje, které jsou buď pro ozbrojené složky a jsou náboje, které jsou pro civilní. Malorážové náboje jsou vyloženy pro civilní trh.

Svědék J.CH. (č.l. 3186) vypověděl, že ve firmě pana K. pracoval v letech 1998-1999 jako ekonom. Firma se zabývala dovozem technologického zařízení a jeho montáží, která nebyla ukončena. Technologické zařízení bylo dovezeno z Kyrgyzie a mělo se týkat výroby střelných nábojů. Jakých nábojů přesně neřeknu, není na to odborník. Dovozením technologie se zabýval pan K. a pana D. Neví kdo přišel na myšlenku přivést toto zařízení, jen ví, že oba dva pánové jednali o licencích na dovoz strojů na každou dodávku. Žádnou z udělených licencí osobně neviděl, k těmto věcem se nedostal. Měl jistou záruku v J.

Technologické zařízení se převáželo nákladními vozy do Mostkovic. Po vyložení se zařízení skladovalo v hlavní hale. Po získání finančních prostředků zahájila firma provoz, ale jelikož nebyl dostatek financí, tak se celá věc nedokončila a firma se rozpadla, protože nebyly finance. Získali půjčku od elektromontážních závodů kolem 10 mil. Kč. Peníze byly použity na rekonstrukci kanceláře v Uherském Brodě, ve Zbrojovce na přípravu a pronájem haly, pro

technologii v Mostkovicích, na provozní náklady a samozřejmě na placení daní atd. Peníze si půjčila firma XXXXX myslí, že na několik let. Neví zda bylo něco vráceno.

Nevzpomíná si, že by se něco platilo za stroje z XXXXX, dalo by se to zjistit z bankovních výpisů, ale v každém případě se platilo za dopravu těch strojů. Jedna doprava stála zhruba 50 až 55 tis. Kč. Nevzpomíná si, že by se z firmy XXXXX zasílaly nějaké peníze do XXXXX. Pokud by se peníze předávaly nějakému představiteli z XXXXX, tak o tom by určitě věděl. Nevzpomíná si, že by v hotovosti někomu něco vypláceli.

O zkušebním provozu na strojích nic neví.

Ředitelem firmy XXXXX byl J., pak tam byl svědek a staral se o ekonomiku a provozní náklady, pak tam byl technický ředitel K., z XXXXX, který měl na starosti přípravu haly a ještě tam byla účetní. Pan K. se staral o hladký průběh dovozu technologie a kromě toho měl ještě nějaké aktivity v XXXXX, kde měl obchod s domácími potřebami. Jednalo se i s odběrateli budoucích výrobků, a to právě měl na starosti pan K. Měly to být patrony, náboje. O jaké se mělo jednat konkrétně neví, ale myslí, že do nějakých sportovních, loveckých, policejních zbraní. Myslí, že žádného odběratele nenašli.

Svědék L.Ž. (č.l. 3139) vypověděl, že L.D. zná, chodili spolu do školy. V roce 1998 až 1998 svědek pracoval na Generálním ředitelství cel jako ředitel legislativního právního oboru. Bylo běžné, že se na něj obracely osoby se žádostí o konzultace. Myslí, že jednou ho o konzultaci žádal i pan D. Myslí, že šlo o dovoz nějakých strojů někam na Olomoucko nebo Prostějovsko z bývalého Sovětského svazu. Šlo o stroje na výrobu nábojů, myslí že devítek, ale není si tím jistý. Ptal se svědka na celní problematiku. Co přesně mu řekl si už nepamatuje, ale obecně mu řekl, co musí udělat proto, aby to mohli dovézt. Je potřeba mít licenci od Ministerstva průmyslu a obchodu. Také záleželo na tom zda šlo o patrony civilní nebo vojenské, protože na to se vztahovaly různé předpisy s tím, že pokud nebude mít toto povolení, že mu to nikdo nepropustí. Licence je třeba k dovozu, pokud by šlo o vojenský materiál. Nepamatuje si, zda říkal o jaké náboje se jedná. Svědek ho informoval obecně jako každého jiného. Má takový dojem, že v té době už existovala vyhláška o osvobození strojů, které jsou dováženy od cla. Myslí, že se o tomto bavili podstatně víc než o čemkoliv jiném, ale už si to moc nepamatuje, protože ta vyhláška byla někdy z roku 1997, ta 313, která platila a osvobozovala určité investiční celky, které byly dovezeny ze zahraničí a musely být určitého stáří. Muselo se jednat o nové výrobky a musely být ve vlastnictví osoby, která je dovážela a používat je asi 4 roky minimálně, aby jim mohlo být přiznáno osvobození. Sám ty stroje neviděl, takže neví jestli by toto všechno splňovaly. Posuzování je věc celního úřadu, do toho nemá co mluvit. Na stáří těch strojů si nevzpomíná. Pokud se bavili o tom, že by to mohlo být osvobozeno od cla, tak tam bylo stáří asi 1 rok nebo dokonce nové, ale už si to nepamatuje. To bylo nepodstatné v jakém objemu chtěl stroje dovézt. Neví zda se zmiňoval o firmě, která je měla dovézt, možná nějakou firmu jmenoval, ale na to si nevzpomíná. Pana D. se moc neptal v čem podniká ani co dělá. Nepamatuje si, že by hovořil o D.K.. Neví zda stroje byly dovezeny ani jak celá věc dopadla. Nevzpomíná si zda D.K. byl při tom jednání. Je to už tak dlouhá doba, vyloučit to nemůže a potvrdit také ne. Konzultace s panem D. probíhala více dnů. Možná řekl, že by se to mělo dovážet na etapy, ale jedině v souvislosti s tím osvobozením.

Některé stroje z dovozu podléhají kritériím, pokud by se jednalo o dovoz zbraní, tak rozhodně tam nějaká licence být musela. Pokud by šlo o vojenské užití, tak by to muselo být licencované podle zákona o nakládání s vojenským materiálem. Čistě hypoteticky, pokud by byla potřeba licence na celou linku, tak kdyby ji rozdělili na sto padesát kusů tak je to málo

platné, protože pořád je to linka, rozdělená, tak by tu licenci potřebovala. Celníkům by se muselo říct, že to je v rozloženém stavu a celníci by chtěli tu licenci, bez toho by to nepustili. To nešlo rozdělit tak, že toto půjde a toto nepůjde, pokud to tedy byla linka. Pokud to byly samostatné stoje, tak to je o něčem jiném. Důležité je to, co je deklarováno v celním prohlášení.

Vojenská akademie Brno, fakulta vojenských technologií podala znalecký posudek, v němž se vyjadřuje k 75 kusům strojních zařízení, které by měly tvořit výrobní linku (č.l. 207-217). Ve znaleckém posudku jsou jednotlivá strojní zařízení podrobně popsána a znalci dospívají k závěru, že předmětné strojní zařízení je v komplexu určené k výrobě munice malé ráže. V naprosté většině případů se jedná o stroje jednoúčelové, vyrobené pro realizaci konkrétních operací používaných při výrobě nábojů. Ze strojů, které se nacházely v prohlížených prostorech je možné sestavit několik technologických celků – výrobních linek pro velkosériovou výrobu komponentů náboje, chybí však zařízení pro konečnou montáž náboje. Využití v civilní výrobě je možné pouze u některých typů zařízení.

Znalci doc. Tomáš Kopřiva, CSc. a doc. Zdeněk Lidmila, CSc. (č.l. 3142) uvedli, že jednotlivé stoje byly uloženy v rozsáhlé hale. Ty stroje v chodu nebyly, jen některé by bylo možné spustit.

Základní princip výroby nábojů vojenských nebo civilních je principiálně stejný. Musí se vyrábět střela a nábojnice, pak se to zkompletuje v náboj. Důležité je využití určitých polotovarů, které jsou již vyráběny pro tento účel. Pak následují operace, které jsou v režimu tváření zastudena a právě toto způsobuje změny vlastnosti toho materiálu natolik, že další operace vyžadují vložení do tohoto postupu režimu tepelného zpracování. Při tom zpracování se dosahuje návratu původních vlastností a může se pokračovat dál. Na to jsou různá zařízení, která toto tepelné zpracování umožňují, a protože při ohřevu by mohlo dojít na povrchu materiálu k nějakým změnám, tak je nutné tam zahrnout chemické procesy. Z hlediska základních principů se náboje vojenské od civilních neliší. Liší se potom tím, že u vojenských nábojů se používají jiná jádra.

Domnívají se, že linka kterou viděli a střely, které měli možnost prohlížet, tak že se jednalo o střely, které byly určeny pro vojenské použití. Jednalo se o rozměr 7,62, což je nejpoužívanější ráže ve vojenském sektoru. Z hlediska civilního sektoru se tato ráže používá pro myslivecké využití a pro sportovní účely. Otázkou je, zda rozdělení na vojenské a civilní účely je z tohoto pohledu možné takto posuzovat. Střely které viděli patřily jednoznačně do této kategorie.

Stroje popisované v posudku jsou stroje jednoúčelové, ale z hlediska toho jak je viděli, tak tam nebyly zabudované nástroje a nebyly tam doplňky. Nemohou říct, že některý ze strojů by bylo možné použít na laboraci. Nemohou to vyloučit ani potvrdit. Žádný ze strojů, které viděli, by neoznačili slovem „plnička“.

Podle názoru znalců některé stroje se daly použít. Při první operaci jde o tzv. výstřížek, který se vystřihuje z jednotlivých pásů a ty tam jednoznačně byly. Domnívají se, že tam byly proto, že tyto části už byly vyrobeny.

Znalecký posudek č. 76/04/1999 dostali od policie. Ve znaleckém posudku bylo uvedeno 75 strojů a zařízení, ve skutečnosti viděli něco kolem 45 až 50 strojů.

Střela měla olověné jádro a z toho vyvodili, že jde o vojenský materiál. Stroje by se daly sestavit ne do jedné, ale do několika linek. Na těch linkách by bylo možné zhotovit nábojnici, bylo by možné zhotovit střelu, ale nebylo by možné zkompletovat celý náboj. Většina strojů nástroje neměla. Nástroje viděli pro výrobu té střely o které bylo hovořeno a nástroje byly skutečně funkční, to se dalo usoudit z toho, že tam byly rozpracované části munice. V blízkosti těch strojů se nacházela skříňka a v této skřínce našli nástroje, které se používaly a v režimu toho použití došlo k lomu, protože parametry toho tváření byly vyšší než nástroj, což je otázka životnosti nástroje. Na nástrojích nebývá označení odkud pochází nebo nějaké jiné označení. To tam nebývá, to je součástí toho stroje. Stroje tvoří jakousi posloupnost, některé stroje tam byly navíc, prostě bylo jich tam více než je potřeba pro tu jednu linku. Byly tam třeba stroje pro chemicko tepelné zpracování, kterých tam bylo několik, ale pro tu určitou část stačilo použít jen jeden stroj.

Střela 7,62 s olověným jádrem se v civilu může používat pro sportovní a lovecké účely, ale ta střela, kterou viděli, tak ta byla jednoznačně střelou, která odpovídala použití pro rozměr nebo ráže 7,62 pro vojenské účely. Je možné to použít i pro lovecké a sportovní účely, protože když si ten náboj koupíte, tak ho použijete do stejné zbraně typu Kalašnikov a půjdete na střelnici, kde si sportovně zastřílíte, takže proto je tato střela použitelná i pro sportovní účely. Vojenské jádro může být vyráběno z materiálů, které jsou shodné jako olověné jádro nebo to může být jádro, které je vyráběno z materiálů karbidu wolframu jako tvrdé jádro, které je při kompletaci střely vloženo do pláště. Tato střela, která má tvrdé jádro, tak je zcela jednoznačně pouze vojenského charakteru. Je to střela umožňující zvýšenou penetraci různých ochranných prostředků jako prostředků určených pro balistickou ochranu. Takže ta jádra tam mohou být rozdílná. Olověné jádro není tvrdým jádrem. Munice se neliší zda je civilní nebo vojenská, tzn. že ty stroje se mohou použít pro sestavu linky pro vojenské i civilní účely.

Znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví balistika (č.l. 311-315) vyhodnocuje střely zajištěné 14.4.2004 při prohlídce prostor společnosti XXXXX s.r.o. (protokol o provedení prohlídky a fotodokumentace č.l. 485-506). Znalecký posudek dospívá k závěru, že tři zkoumané střely mají olověné jádro, zkoumané pláště tří střel, polotovary plášťů střel a zbytky z polotovaru plášťů střel pocházejí z různého stádia výroby celoplášťových střel. Otázku zdali střely budou použity do vojenských nábojů nebo do komerčních nábojů nelze technickým zkoumáním zodpovědět.

Jednotlivé listinné důkazy k bodu 1. se nacházejí ve svazku č. 5 a pokud jsou listiny psány v cizím jazyce, vždy k nim následuje překlad. 26.8.1996 byl sepsán Protokol o záměrech, za firmu XXXXX jej podepsal obžalovaný K., za XXXXX generální ředitel T. Strany vyjádřily zájem založit na území ČR společnou akciovou společnost s předmětem činnosti výroba, opravy, úprava, přeprava, nákup, prodej, pronájem zbraní, výroba, nákup, prodej a přeprava nábojů. K. se zavázal zajistit dodávku základních uzlů a mechanismů potřebných pro výrobu loveckých a sportovních nábojů různých kalibrů. Jako součást svého podílu v základním kapitálu odešle nově založené firmě obráběcí stroje a zařízení pro zahájení společné výroby munice (č.l. 765-768).

Zakládací smlouva akciové společnosti XXXXX – je z 20.11.1998, společnost byla vytvořena XXXXX a XXXXX s cílem výroby, nákupu, realizace sportovních a loveckých nábojů a oprav, zpracování, nákupu, pronájmu a realizace sportovních a loveckých zbraní. Základní kapitál společnosti činí 1 225 000 USD a sestává pouze z vkladů zakladatelů společnosti. Podíl zakladatelů v základním kapitálu činí u XXXXX 49 % a u XXXXX 51 %.

Jako podíl zakladatelé vkládají za českou stranu budovy, stavby, materiální a energetické zabezpečení, marketing, certifikaci a licencování výrobků na světovém trhu a přepravu a za kyrgyzskou stranu zařízení pro výrobu sportovních a loveckých nábojů, technologickou dokumentaci a specialisty (č.l. 771-778).

Smlouva č. 74 je datována 1.12. 1998 a XXXXX se zavázal dodat společnosti XXXXX – technické zařízení, specifikované v příloze ke smlouvě. Smluvní cena činí 600 tisíc USD. Příloha smlouvy obsahuje popis celkem 75 ks jednotlivých strojírenských zařízení (č.l. 779-787).

Na č.l. 792-799 se nachází návrh a smlouva o práci odborníků, podle nichž XXXXX odešle do ČR odborníka schopného zajistit instalaci dodaných technologických zařízení a spuštění výroby nábojů pro ruční zbraně. Návrh ani smlouva nejsou podepsány a datovány.

Na č.l. 800-816 se nacházejí dvě smlouvy, podle kterých XXXXX dodá společnosti XXXXX technickou dokumentaci a zařízení a nářadí. Tyto smlouvy jsou podepsány, nejsou však datovány a v přílohách je specifikována dokumentace a zařízení, které má být prodáno. Cena je stanovena na 200.000 USD a 48.670 USD.

Seznamy technického zařízení se nachází na č.l. 817-829 a z tohoto vyplývá celkové množství 75 kusů strojírenského zařízení.

Na č.l. 834-841 se nachází zápis ze schůze akcionářů a orgánů XXXXX ze 7.6.1999, v němž je uvedeno, že česká strana zajistí přepravu základních a pomocných zařízení XXXXX do ČR a rekonstrukci elektrozařízení dle norem ČR. Kyrgyzská strana zajistí v souladu se smlouvou č. 74 dodávku 75 nových zařízení. Má jít o dvě výrobní linky na výrobu munice za 600.000 USD, z toho je 100.000 USD uhrazeno, dále pak zajistí konstrukční a technologickou dokumentaci, kontrolní zařízení, měřicí přístroje, výrobní nástroje a náhradní díly.

Na č.l. 842-853 se nachází korespondence a návrhy kontraktů, kdy 6.9.1999 T. zasílá L.D. návrhy kontraktů pro odsouhlasení. Předmětem kontraktu je dodávka technické dokumentace za 450.000 USD.

Na č.l. 855 se nachází faktura vystavená dne 1.9.2000 dodavatelem XXXXX a.s. odběrateli XXXXX za soubor strojů a zařízení na výrobu střeliva v celkové částce 40.626.000 Kč.

Na č.l. 862-864 se nachází předkupní smlouva uzavřená mezi XXXXX a XXXXX dne 12.8.2001. Předmětem smlouvy je linka na výrobu střeliva ve vlastnictví firmy XXXXX, kdy ovšem ke dni 4.9.2001 došlo k odstoupení od předkupní smlouvy po vzájemné dohodě.

Na č.l. 865-869 se nachází smlouva o nájmu technologie a zařízení uzavřená 7.1.2002 mezi XXXXX. a XXXXX, podle níž je pronajímatel XXXXX vlastníkem technologie a výrobního zařízení určeného k výrobě vojenského střeliva a zbraní a přesný popis je uveden v příloze smlouvy. XXXXX přenechává společnosti XXXXX technologii a zařízení k dočasnému užívání za úplaty. Podle seznamu sepsaného 27.9.2002 bylo k užívání přenecháno celkem 70 ks zařízení.

Ze sdělení Ministerstva průmyslu a obchodu č.l. 876 vyplývá, že firmě XXXXX nebyla udělena licence pro dovoz obráběcího stroje ani žádné jiné položky spadající pod kontrolu

zákona č. 21/97 Sb. Tato firma nikdy o uvedenou licenci podle tohoto zákona nežádala. Z dalšího sdělení a rozhodnutí č.l. 878-880 vyplývá, že společnost XXXXX požádala o povolení k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem 2.12.2003, správní řízení bylo pro nedostatky v žádosti přerušeno, podnikatel byl vyzván k jejich odstranění. Lhůta pro odstranění nedostatku byla posléze prodloužena rozhodnutím z 19.7.2004, povolení k provádění obchodu s vojenským materiálem nebylo vydáno.

Na č.l. 884-886 se nachází žádost společnosti XXXXX, o udělení dovozní licence na vojenský materiál, kdy konečným uživatelem má být firma XXXXX a.s. Má jít o zařízení a technologii pro výrobu malorážového střeliva. Žádost je datovaná 1.12.1998, ovšem rozhodnutím Ministerstva průmyslu z 3.2.1999 byla žádost zamítnuta z důvodu, že deklarovaný konečný uživatel dodávaného zboží je podezřelý z nelegálních podnikatelských aktivit v oblasti střelných zbraní a střeliva.

Z dražební vyhlášky a protokolu o provedené dražbě č.l. 939-946 vyplývá, že dne 21.5.2006 proběhla na návrh správce konkurzní podstaty úpadce XXXXX, dražba linky na výrobu střeliva a cena dosažená vydražením činila 2.610.000,- Kč.

Svědék P.H. (č.l. 961), zástupce ředitele Celního úřadu Znojmo vypověděl, že v r. 1998 – 1999 byl zařazen jako vedoucí referátu celního řízení a náplní jeho práce bylo dohlížení na řádné proclení zásilek dovážených z ciziny. Na konci r. 1998 a na začátku roku 1999 D.K. u jejich celního úřadu deklaroval dovoz obráběcích strojů z Kyrgyzie či Kazachstánu. Požadoval při dovozu strojního zařízení osvobození od dovozního cla. Toto mu nebylo poskytnuto z toho důvodu, že nesplnil podmínky dané předpisem. Nebyl schopen dokázat celnímu úřadu, že se jedná o dovoz nového strojního zařízení. Pokud byly svědkovi předloženy fotokopie jednotlivých celních deklarací včetně příloh, k těmto se vyjádřil. Uvedl, že stroje, které dovážel D.K. nesly známky opravy, nejednalo se o nové stroje. Celní úřad z předložených dokladů nemůže nikdy prohlásit, že se jedná o dovoz zboží podléhajícího zvláštnímu režimu, pokud deklarant sám nepředloží povolení – licenci, že dovážené zboží podléhá zvláštnímu režimu. Licenci vydává pouze licenční správa Ministerstva průmyslu a obchodu.

Ve svazku nazvaném jako příloha č. 1 se nacházejí jednotlivé jednotné celní deklarace k případům dovozů strojů a zařízení do ČR. K jednotlivým JCD jsou přiřazeny i další doklady, zejména mezinárodní nákladové listy, žádosti od osvobození od cla, doklady o původu zboží a osvědčení o jakosti. Tato příloha spisu není označena čísly listů. Za sebou jsou zde zařazeny JCD v počtu 11 ks, kdy příjemce zboží XXXXX požádal Celní úřad Prostějov o prominutí cla a DPH a toto nebylo příjemcem zboží uhrazeno. Z jednotlivých JCD zde založených je možné zjistit, že 23.2.1999 byla přes Celní úřad Prostějov dovezena do ČR celá řada strojů, pouze odporová pec byla dovezena až 19.3.1999.

Dále je zde založeno 5 ks JCD, kdy Celní úřad Znojmo neakceptoval žádost o prominutí cla a DPH a toto bylo příjemcem zboží uhrazeno. Jednotlivé stroje uváděné na těchto JCD byly do ČR přivezeny 10.3. a 24.3.1999.

Konečně se pak v příloze č. 1 nachází 9 ks JCD, kdy příjemce zboží nepožádal Celní úřad Znojmo o prominutí cla a DPH a toto bylo uhrazeno. Z těchto 9 ks JCD vyplývá, že stroje byly do ČR dovezeny 29.12.1998, 6.1.1999, 26.4.1999, 4.1.1999 a 10.5.1999.

Podmínky k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem upravuje zákon č. 38/94 Sb. o zahraničním obchodu s vojenským materiálem. Podle § 2 odst. 1 trestního zákona se obchodem s vojenským materiálem rozumí vývoz vojenského materiálu z České republiky, dovoz vojenského materiálu do České republiky, nakládání s vojenským materiálem v zahraničí osobami oprávněnými podle zákona, jakož i plnění závazků vůči zahraničním osobám a přijímání plnění do zahraničních osob, jejichž předmětem je vojenský materiál uvedený v § 5 odst. 3 trestního zákona, osobami oprávněnými podle tohoto zákona.

Podle § 2 odst. 2 se za obchod s vojenským materiálem považuje také písemný projev vůle osob oprávněných podle tohoto zákona směřující k uzavření smluv, které upravují vztahy podle odstavce 1, jakož i s tím související přenos informací a reklama.

V § 5 je vymezeno, co se rozumí vojenským materiálem pro účely zákona a dělení vojenského materiálu do kategorií s tím, že seznam vojenského materiálu stanoví prováděcí předpis.

§ 5 zní:

Vojenským materiálem pro účely tohoto zákona jsou

a) výrobky, jejich součásti a náhradní díly, které jsou vzhledem ke svým charakteristickým technicko-konstrukčním vlastnostem posuzovány jako zkonstruované především pro použití v ozbrojených silách, ozbrojených bezpečnostních sborech a službách, nebo jsou hromadně v těchto složkách užívány k zabezpečení úkolů obrany a bezpečnosti státu,

b) stroje, zařízení a investiční celky vyrobené, upravené, vybavené nebo zkonstruované pro vojenské použití, zejména pro vývoj, výrobu, kontrolu a zkoušení dalších výrobků, jejich součástí a náhradních dílů uvedených v písmenu a).

Podle § 6 odst. 1, 2 zákona obchod s vojenským materiálem může provádět pouze právnická osoba se sídlem na území České republiky na základě povolení, které vydává Ministerstvo průmyslu a obchodu po souhlasném vyjádření Ministerstva zahraničních věcí, Ministerstva obrany a Ministerstva vnitra.

V části zákona vymezené § 6 až § 13 se pojednává o povolení k provádění obchodu s vojenským materiálem.

V části třetí zákona (§ 14 až § 22) se stanoví podmínky udělování licence a její užívání, když podle § 14 odst. 1, 2 trestního zákona právnická osoba oprávněná provádět obchod s vojenským materiálem může určitý vojenský materiál dovézt do České republiky, vyvézt z České republiky nebo s ním nakládat v zahraničí jen na základě, v rozsahu a za podmínek stanovených v licenci. O udělení licence je třeba požádat pro každou smlouvu, jejímž předmětem je obchod s vojenským materiálem podle § 2 odst. 1 trestního zákona.

Ze sdělení Ministerstva průmyslu a obchodu, licenční správy č.l. 3113 vyplývá, že společností XXXXX a XXXXX nebylo vydáno povolení ani udělena licence podle zákona č. 38/1994 Sb.

Jednotlivé celní deklarace na dovoz strojů, žádosti od osvobození od cla a prohlášení o užívání strojů dovozcem firmou XXXXX jsou vždy podepsány obžalovaným D.K. Sám

obžalovaný ani nepopírá, že by se podílel na dovozu těchto strojů z Kyrgyzie do České republiky, ale hájí se tím, že toto nedělal jako fyzická osoba, ale jako představitel společnosti a nebylo jejich úmyslem porušovat zákon. Soudu nepřísluší hodnotit, zda zákon č. 38/94 Sb. umožňuje či naopak znemožňuje provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem, jak se vyjádřil v závěrečné řeči O. V daném případě je třeba posoudit, zda jednotlivé dovezené stroje spadají do kategorie vojenského materiálu podle citovaného zákona. Znalecký posudek Vojenské akademie Brno a vyslechnutí znalci uvedli, že strojní zařízení, které měli možnost vidět, je v komplexu určené k výrobě munice malé ráže, většinou se jedná o jednoúčelové stroje vyrobené pro realizaci konkrétních operací používaných při výrobě nábojů. Dále znalci uvedli, že základní princip výroby nábojů vojenských nebo civilních je principiálně stejný. Domnívají se, že linka, kterou viděli a střely, které měli možnost prohlížet, tak se jednalo o střely určené pro vojenské použití. Takové střely se používají i v civilním sektoru pro myslivecké využití a pro sportovní účely a je otázkou, zda rozdělení na vojenské a civilní účely je z tohoto pohledu možné takto posuzovat. I z výpovědi svědka D. vyplývá, že kdyby se povedlo municí vyrábět, tak by se pistolní náboje dodávaly pro NATO. Rovněž tak svědek J. uvedl, že společnost XXXXX chtěla vyrábět převážně náboje Luger do pistolí ráže 9mm a v obecné poloze se automaticky předpokládalo, že firma XXXXX uvažovala o prodeji nábojů pro vojenský sektor, protože výrobou mála nábojů by se nedala firma uživit. Rovněž svědek Š. uvedl, že poté, co byly stroje převezeny do XXXXX do areálu společnosti XXXXX, chtěli linku využít na výrobu střel pro civilní i vojenský sektor. Naproti tomu svědek XXXXX uváděl, že není odborník a neví, zda se plínička nábojů dá považovat za vojenský materiál. Jeho názor je, že pokud se to používá s ocelovým jádrem, tak se jedná o vojenský materiál a pokud se používá s olověným jádrem, tak není vojenský. Dále se domnívá, že vojenský materiál ve světě moc nejde. Je však skutečností, že v přípravném řízení svědek uvedl, že pokud by předmětem dovozu nebyl vojenský materiál, bylo by bezpředmětné, aby dovoz strojů zprostředkovávala pro firmu XXXXX právě firma XXXXX, která měla povolení pro zahraniční obchod s vojenským materiálem. Svědek rovněž předložil u hlavního líčení listiny, které jsou již ve spise založené na č.l. 885-886, což je žádost o udělení dovozní licence na vojenský materiál pro XXXXX, a v této žádosti je již uváděna příslušná položka SVM podle přílohy 1 vyhlášky č. 89/94 Sb.

Vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu č. 89/94 Sb. provádí ustanovení zákona č. 38/94 Sb. o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, přičemž v příloze č. 1 je uváděn seznam vojenského materiálu členěný na oddíly SVM 1 – SVM 24. SVM 18 pak zahrnuje zařízení a technologie pro „výrobu“ výrobků uvedených v tomto seznamu, přičemž střelivo je uváděno v oddíle SVM 3.

Rovněž smlouva uzavřená dne 7.1.2002 na č.l. 865-869 již hovoří o technologii a výrobním zařízení určeném k výrobě vojenského střeliva a zbraní.

Kromě slyšených znalců, kteří konstatují, že dovezené stroje jsou komponenty, ze kterých by mohla být složena výrobní linka na výrobu vojenského střeliva, tak výpovědi svědků D., Š. a J. hovoří o tom, že linka měla sloužit částečně i k výrobě střeliva použitelného do vojenských zbraní, přičemž podle výpovědí znalců se sama technologie výroby nábojů vojenských a civilních podstatně neliší. Pokud tedy shrneme ve smyslu § 5 odst. 1 písm.a) zákona č. 38/1994 Sb., výrobek, v daném případě náboj, je vzhledem ke svým charakteristickým technicko konstrukčním vlastnostem posuzován jako zkonstruovaný především pro použití v ozbrojených silách. Pokud se dá dále využívat i ke sportovním či loveckým účelům, je to věc druhá.

Pokud se obžalovaný K. hájí tím, že věc dovozu strojního zařízení byla konzultována i na Generálním ředitelství cel s Ž., tento svědek ve své výpovědi potvrdil, že se na něj D. obrátil se žádostí o konzultaci při dovozu těchto strojů, ovšem konkrétně si již na věc nepamatoval. Svědek Ž. však vypověděl, že D. uvedl, že na dovoz strojů je potřeba mít licenci od Ministerstva průmyslu a obchodu, pokud by šlo o vojenský materiál. Navíc pak zaměstnanec Generálního ředitelství cel se jen těžko může vyjadřovat k tomu, zda dovážená technologie je vojenským materiálem podle zákona č. 38/94 Sb.

Nezbývá také než upozornit na výpověď obžalovaného O. k bodu 3) výroku, kdy uvedl, že D.L.R. přišel s tím, že jako smluvní partner, příslušník amerických institucí má poptávku na střely s olověným jádrem ráže 7,62 x 39 mm. Jelikož tyto náboje měly být určeny pro výcvik nově se formujících ozbrojených sil v Iráku, je zřejmé, že se nepochybně o vojenský materiál jednalo, i když v tomto případě šlo o střely s olověným jádrem. I tato výpověď obžalovaného O. tak koresponduje s výpovědí znalců z Vojenské akademie Brno, kteří se k otázce jádra střely vyjadřovali.

Soud proto uzavřel, že jednotlivé stroje přivezené do České republiky je třeba považovat za stroje sloužící k výrobě vojenského střeliva.

Bod 2.

Obžalovaný D.K. vypověděl (č.l. 3068 a 668):

„Vznikl nápad, sehnat přesný pušky a objevili jsme firmu XXXXX, která má zastoupení v Německu. Zjistili jsme, že mají velmi zajímavý sortiment a unikátní konstrukce. Bratr chtěl vyrábět v malých sériích přesné výrobky a zajímala ho i kooperace. Chtěl od nich odebírat závěry, kliky, protože to používal doma při výrobě loveckých pušek. K tomu se však musela udělat smlouva s XXXXX a s tím papírem jsem jel na Ministerstvo průmyslu a obchodu, kde mi řekli, že pokud chceme něco vyvézt, tak ať XXXXX pošle mezinárodní vývozní certifikát. Tam jsme narazili na problém, protože XXXXX odpovědělo, že to nejde, že na toto nám Jihoafrická republika mezinárodní certifikát nedá, jelikož je u nich hlavní součástí zbraně jenom hlaveň, ne závěr.“

Na dotazy uvedl, že ve firmě XXXXX měli nějaké Mausery a když potřebovali nějaký materiál, tak ho přivezl K. Bylo to ve skladech XXXXX a z těch se materiál vozil na zkušebnu a pak do prodejny a prodával to XXXXX. Bylo to kvůli skladování a manipulaci. Na Ministerstvu průmyslu bylo oddělení, které vedl K., ale dalo by se zjistit, kdo mu řekl, že potřebují ten mezinárodní certifikát. Tento požadavek byl v souladu s českým zákonem. Pokud by vydali mezinárodní certifikát a prošlo by to tak jak mělo, tak by to bylo v pořádku. To že právnická osoba musí požádat o udělení licence k obchodu se zahraničím dovozuje z toho, že takovéto obchody realizovali. Myslí, že je to uvedeno i v českém zákoně. To je vyhláška ministerstva průmyslu a obchodu a to je podmínka, aby mohl s jakýmkoliv zahraničním subjektem uzavřít obchod. Když nakupovali zvenku jako firma, tak museli předložit mezinárodní importní certifikát a to samé bylo když prodávali firma firmě, tak museli předložit mezinárodní certifikát. To dělal za firmu XXXXX. Například dovezli komponenty z Ukrajiny na firmu XXXXX, nebo XXXXX normálně nakupovalo zboží a prodávalo. To bylo každý rok něco, asi rok 2002, 2003, 2004. Ve všech těch případech musela mít XXXXX licenci, jinak by o tom obchodě nemohla ani uvažovat. Pokud by neměla mezinárodní importní certifikát, tak by nemohla vůbec obchodovat.

Závěry nebyly ani připraveny, jelikož bratr nepřistoupil k tomu prvnímu kroku, a to je že by ty flinty vzal, prošly by zkušebnou a pak by je rozebral. O. umí dobře psát a komunikovat, takže zabezpečoval komunikaci s XXXXX. Konkrétně v Jižní Africe asi s B., ale to neví určitě, sám s Afrikou nikdy nemluvil, mluvil pouze s B. Písemně pan O. komunikoval i s Jižní Afrikou a tam na komunikaci byla nějaká paní.

G. nezná, nikdy s ním ani nemluvil. Ví že je to představitel firmy XXXXX. Firmy XXXXX a XXXXX jiné obchody mezi sebou neměly. Zboží bylo od nich dovezené sem a to jim nezaplatili, takže jako by zde měl peníze. To bylo zboží, které dal bráchovi na výstavu. Byla to brokovnice a pak tam byly dvě nebo tři pušky v hodnotě asi kolem 300 tis. Kč. Brácha to chtěl firmě XXXXX vrátit, jak to dopadlo neví.

Puška Mauser je puška, kterou vymyslela fabrika Mauser a jde o model 1898, takže byly používané hlavně za I. světové války, kdy neexistovaly automatické zbraně. V současné době se v armádě nepoužívá.

O. poznal prostřednictvím J., možná to bylo v roce 1995 až 1997. O. zde měl firmu XXXXX a byl zde záměr v Čechách nakupovat a obchodovat se XXXXX a k tomu chtěli nakupovat i střelivo. Ze začátku mezi společnostmi nebyl žádný smluvní vztah, ale později se pan O. a pan K. stali zaměstnanci společnosti XXXXX. S panem R. uzavřel obchod a pan R. začal od jejich společnosti kupovat náboje. Hlavní problém vznikl, když tam přišla větší skupina, která požadovala větší množství nábojů, k té skupině patřil i pan R. Dopadlo to tak, že společnost XXXXX prodělala 300 tis. USD.

Než se jakákoliv puška dala do obchodu, tak s ní musel bratr udělat tzv. kolečko. Musel vzít ty pušky, zajelo se na českou zkušebnu zbraní a střeliva, tam dostaly značky a jelo se zpátky. Zbraně které byly přivezeny z Ukrajiny neměly žádné označení, to se dělalo až tady, proto tam byla spolupráce XXXXX a XXXXX. Zbraně bral ze skladu XXXXX, zavezlo se to na zkušebnu a po označení to šlo do prodeje. Všechny zbraně musí projít zkušebnou, jinak to v obchodě není možné prodat. Bratr nakonec od těch závěrů upustil, nechtěl do toho vůbec jít a to byl ten hlavní problém. Když má zbraň vyraženou značku a vlastníte zbrojní průkaz, tak si ji může kdokoliv koupit. Bratr nechtěl celou flintu, on chtěl pouze tu kliku. Tu kliku chtěl prodávat jako součástku, jako závěr. Když pušku rozdělá, nechá orazit hlaveň a závěr, tak může s těmito součástkami obchodovat na pultě. Zbytek, který není hlavní součástí zbraně si můžete normálně koupit i když nemáte zbrojní pas.

Obžalovaný J.O. vypověděl (č.l. 3077, 3217 a 680):

„Obchod byl uzavřen v září nebo v říjnu 2003. Byla podepsána smlouva mezi panem B. a panem K. a byla dohodnuta finanční úhrada. Dodatečně jsem se dozvěděl, že pan K. část této úhrady přijal. O celé záležitosti jsem se dozvěděl poté, co se mi ozvala jihoafrická strana a poněvadž komunikace nemohla jít přes nikoho jiného nežli přes mě, tak se na mě obraceli s tím, co je s dodávkou zboží, které bylo zapláceno. Pan K. mě informoval, že je nutné, aby ještě zaplatili peníze za leteckou dopravu. To jsem jim sdělil a oni to odmítli s tím, že žádají velmi důrazně dodat zboží. To už ale bylo někdy v roce 2004, protože celá záležitost se táhla dosti dlouho. Pan K. mě informoval, že je nutné, aby pan G., který zastupoval stranu XXXXX, vystupoval jako soukromá osoba a na základě toho, že bude možné celou věc realizovat. V prvopočátku to vypadalo tak, že všechny náležitosti týkající se povolení jsou v pořádku, a když jsem se od jihoafrické strany dozvěděl, že tomu tak není, tak se žádalo o vydání povolení,

kteře umožňovalo firmě XXXXX, aby prodávala tyto historické zbraně, které měla i na webové stránce. Zbraně tohoto druhu byly nabízeny k odprodeji mému kamarádovi D.L.R..“

Na dotazy uvedl, že nevěděl, o jaké finanční částky se mělo jednat mezi firmou XXXXX a XXXXX, přečetl si to až ve spise. Bylo mu řečeno od Jihoafrické republiky, že částka z jejich strany byla zaplacená, což pan K. nepopřel, žádal pouze doplacení za leteckou dopravu. Řádově šlo o několik stovek dolarů za leteckou dopravu.

S panem B. se setkal dvakrát. Poprvé na veletrhu někdy v dubnu 2003 a podruhé poté, když ho viděl v XXXXX, ale nikdy spolu nejednali. O této záležitosti se s ním nikdy nebavil. Jediný kontakt s Jihoafrickou republikou, který byl přes telefonát, tak jednal s nějakou ženou, která jednala o té dopravě. Nakonec to dopadlo tak, že pokud by bylo vše připraveno, tak by si sehnali vlastní dopravu. V žádném případě nebyly žádné součásti odeslány do Jihoafrické republiky, to ví určitě, protože byl od nich informován.

Obecně byl seznámen s podmínkami, za kterých bylo možné obchodovat s vojenským materiálem do zahraničí. Ale v tomto případě mu bylo řečeno, že jde o trofejní zbraň, že pokud bude tato zbraň nebo její část prodána, tak bude patřičným způsobem označena a znehodnocena. Žádnou smlouvu neviděl. Byl informován jihoafrickou stranou o tom, že k tomu došlo. Ví o tom, že se vyžaduje Mezinárodní importní certifikát, ale v této souvislosti se s tím nesetkal. Přes něj šla akorát velmi důrazná upomínka o splnění smlouvy z toho předešlého roku od jihoafrické strany, která vyžadovala velmi důrazně dodání zboží. Pan K. se zprvu domníval, že by bylo možné jim to prodat jako soukromé osobě, panu G., a proto žádal o zaplacení letecké dopravy, ale pak z toho vyplynulo, že věci nejsou připravené a že není možné celou věc zrealizovat. Když byl propuštěn z vazby, tak se mu několikrát ozvala firma XXXXX a tím to skončilo. Požadovali dodávku zaplaceného zboží. Když zjistili, že se tento obchod neuskuteční, tak přes obžalovaného nežádali navrácení peněz. Neví jakým způsobem byla uskutečněna finanční vyrovnání, ale od prvního okamžiku, kdy se na něj XXXXX obrátilo, tak operovali s tím, že jde o zboží zaplacené, smluvně jištěné, které mělo být dodáno, ale jakým způsobem nebo kdy neví.

V žádném případě se nezúčastnil uzavírání té smlouvy, ani o tom nevěděl. Domnívá se, že se XXXXX na něj obracelo toho důvodu, že v té době byly přerušeny vztahy firmy XXXXX a pan B. a také neměli v té době s kým komunikovat co se týče angličtiny. Z firmy XXXXX ho nikdo neznal, nikdy se s nikým nesetkal. Znal se pouze s panem B. Je možné, že kontakt na něj získali od pana B. nebo od pana K. Že spolupracuje s firmou XXXXX se možná dozvěděli od pana B. Za tlumočnické služby a vyřizování této záležitosti s Jihoafrickou republikou neměl dostat nic. Finančně v tomto případě nebyl zainteresován.

To že je puška Mauser vojenský materiál ho vůbec nenapadlo a nikdo ho na to neupozornil a bylo mu to deklarováno jako část znehodnocené zbraně. Vstoupil do toho poté, když ho pan G. a pan K. zasvětili do toho, že se má něco nějakým způsobem realizovat. Obchodní transakce, která spočívala v uzavření smlouvy, placení a dodávky zboží se neúčastnil. Byl do toho vtažen poté, když se zákazník začal shánět po dotyčném zboží, kvůli komunikaci, která nemohla být přes nikoho jiného.

Zbraň Mauser velmi dobře zná, základ této zbraně jako vojenské zbraně pro německou armádu vznikl v osmdesátém roce v 19. století. Tato zbraň byla zastaralou zbraní především německé armády v první světové válce, ale byla už zastaralou vojenskou zbraní německé armády ve druhé světové válce, protože zdaleka nedosahovala daných vojenských parametrů.

Puška byla nesmírně těžká a nebyla modernizovaná. Po druhé světové válce nebyla jako vojenská zbraň nikdy používaná s jedinou výjimkou, kdy československý Ompol vyvážel tyto zbraně do Afriky v rámci tzv. bratrských pomoci. Od té doby ale tato zbraň nemohla být charakterizována jako vojenská zbraň a nebyla nikdy ani prodávána ani používána jako vojenská zbraň. Jediná možnost obchodu s touto zbraní byla jako trofejní zbraň, protože se poznalo, že má vynikající součást, kterou byl závěr, který byl od sedmdesátých let používán za jediným účelem, a to do loveckých zbraní. Domnívá se, že v žádném případě nemůže jít o vojenskou zbraň a v žádném případě nešlo o vojenskou zbraň nebo její součást, pokud jde o závěr, který byl předmětem vztahu k T. Ten se používal jednoznačně jen jako součást pro výrobu velmi kvalitních loveckých zbraní. Jde o kvalitní ruční práci, která je velmi drahá a která se právě jedinečně pro tyto účely používá.

Ke vztahu R., K., O. se podrobněji vyjádřil takto (č.l. 3078-9):

„K panu K. jsme se dostali s panem R., který byl dlouholetý kamarád mého kamaráda v Americe, který mi ho doporučil a kterého jsem doprovázel ve věci možnosti podnikání se zbraněmi. Byla zmíněna ještě firma XXXXX, český právnický subjekt založený v roce 1994 z iniciativy pana R., kde byl jednatelem pan F. K., která nemohla podnikat se zbraněmi, což nebylo rozhodující, rozhodující byl jednatel, který nikdy nepožádal o licence, takže ta firma postupně usnula a existuje dodnes, ale nikdy v tomto oboru nepodnikala. Když pan R. přijel, tak jsem ho zavedl do České Zbrojovky, kde nás přijal J., řekl nám, že nám nemůže žádné zboží dodávat, ale že má vzorky nové produkce, české munice od jednoho šikovného podnikatele na Jižní Moravě. Takže jsem hned volal do XXXXX, domluvil si jednání s panem XXXXX. Tam se obě strany dohodly, že uzavřou smlouvu a že budou toto zboží dodávat do Spojených států. Vyřídily se licence a pomalu začala dodávka do Spojených států ještě za situace, kdy byl zákaz dovozu ruského zboží. Na základě jedné americké zkušebny se ukázalo, že to nesplňuje obvyklé parametry, myslím, že se to týkalo dvou kontejnerů a pan K. na to byl upozorněn. Naštěstí v té době došlo ke zrušení tohoto zákazu a k tomu bylo asi dalších pět kontejnerů realizováno. Nebyl to žádný velký obchod, odpovídalo to možnostem obou stran. Už při tom čtvrtém nebo posledním kontejneru došlo ke konfliktu v Baltimoru, kde se tam někdo objevil a pokoušel se ten poslední kontejner ukrást, protože tam byly veškeré papíry. Pak jsme slyšeli, že u dalšího byla zaplacená záloha, ale nedošlo k dodávkám, poněvadž pan K. k dohodě s panem K. hledali větší odbytiště a větší možnosti a navázali kontakt s panem P., tehdy tam byl představen další Američan, já jsem byl u schůzky, která proběhla v hotelu Ambassador, kde se dohodlo, že se pojede s ním, já jsem se od toho distancoval, protože jsem se na něčem takovém nechtěl podílet. To bylo v období kdy jsem pracoval u pana K. v roce 1995-1996, kde jsem se snažil dělat práci pro pana R. i pro danou záležitost, která měla v té době veškeré náležitosti a která bohužel skončila. Tímto pan K. poškodil pana R., protože zlikvidoval celou práci. S panem K. jsem se rozešel ne v dobrém, odešel jsem pracovat a sešel jsem se s ním potom ještě dvakrát. Pan R. se na mě obrátil se žádostí, abych se účastnil jednání pana K. s jednou vymahatelskou firmou, kterou má v České republice jeho přítel V.B. Pan K. prohlásil, že peníze nemá, ale že je schopen a ochoten vše splatit, ale jen když se k němu pan R. vrátí a bude s ním podnikat. Pan R. s tím souhlasil, ale opět to skončilo fiaskem. Ještě předtím nám bylo zdůrazněno, že bude nejen zprovozněná linka, ale že je i dostatek finančních prostředků. To byl ten zpětný leasing, který skutečně byl minimálně 11 milionů, které by stačily na to, aby byla uvedena linka do provozu, ale pan K. určitě ví, kde peníze skončily. Podle názoru jednoho technického ředitele, kterého jsem navštívil, byly z celé hromady železa použitelné maximálně dva stroje. Jeden na odlévání střely a jeden na konečnou fázi, jinak ostatní stroje byly nepoužitelné. Rychle jsem o všem informoval pana R. a zabránil jsem tomu, aby přijel. Pak jsem se sešel s panem K. v Brně někdy v dubnu 2003 na veletrhu, kde mi říkal, že má zajímavý kšeft, že spolupracuje s XXXXX a

XXXXX a chtěl, abych se znovu spojil s panem R. Tak jsem si ověřil firmu XXXXX a začalo jednání o tom, jaké budou nabídky pro pana R. Jednalo se o zvláště o trofejní zbraně, protože to tehdy bylo ve Spojených státech neprůchodné. První zásilka se uskutečnila přes XXXXX, kterou měl na skladě XXXXX. Následovala řada nabídek na samopaly vzor 58, ale nevyšlo to cenově. Stále se mluvilo o tom, že se zavede ta výroba a v té době přišel R. s tím, že on, jako smluvní partner, příslušník amerických institucí má poptávku na střely s olověným jádrem ráže 7,62x39 mm, na 14 milionů kusů pro začátek. Všechno vypadalo skvěle, že to půjde přes XXXXX s tím, že to musí splňovat určité podmínky, které byly dané v těch základních papírech, které šly od pana R. To bylo akceptováno, s tím, že byla podána žádost o speciální licenci. Ta měla dvě zásadní chyby, že se pod ni podepsal pan K., i když neměl oprávnění žádat o tuto licenci, a že to bude nová výroba XXXXX, což se objevilo i v dodatečné žádosti, kterou podepisoval pan Š. To byly doklady, které žádalo licenční oddělení, doložit původ zboží, a to jakým způsobem bude nová výroba probíhat. Snažil jsem se o jediné, aby ten třetí průšvih, který byl s mojí spoluúčastí, a to cítím jako svoji velkou chybu a velkou vinu, aby z toho nějakým způsobem vyšel pan R. a ty ztráty které zaznamenal, aby byly minimalizovány. Z Ukrajiny šlo zboží určitě, protože Ukrajina dodala největší množství do Iráku. Že to nebylo možné dodat přes nás, to není bohužel moje vina, snažil jsem se udělat všechno pro to, aby to vyšlo. To je vše k těm vztahům.“

Cestou právní pomoci byl vyslechnut **svědek F.J.G.**, který rovněž předložil listinné důkazy. Jeho výpověď a listinné důkazy se nacházejí ve svazku Právní pomoc z Jihoafrické republiky. Svědek mimo jiné uvedl, že je vlastníkem a výkonným ředitelem společnosti XXXXX. Společnost má i zbrojní divizi a má distributory a obchodní zástupce na všech kontinentech. Německá pobočka společnosti vstoupila do smluvního vztahu s německým občanem M.B. Pan B. je držitelem licence, která ho opravňuje obchodovat se zbraněmi a municí ve Spolkové republice Německo. Společnost XXXXX měla s D., J.O. či společností XXXXX pouze přímá obchodní jednání ohledně nákupu závěrů 101 K 98 Mauser. Svědek řekl panu B., že má zájem o závěry Mauser, ten nakonec dokázal zprostředkovat nákup 101 závěrů od společnosti XXXXX. Dříve než mohlo dojít k nákupu uzávěrů, společnost XXXXX se obrátila na centrální registr palných zbraní jihoafrické policie s dotazem, zda jihoafrické zákony stanoví, že závěry Mauser mohou být dovezeny do země pouze na základě dovozní licence. Na tento dotaz od jihoafrické policie obdržel odpověď, že na dovoz 101 K 98 závěry Mauser není vyžadována dovozní licence. Společnost XXXXX pokračovala v tomto obchodu a objednala u společnosti XXXXX prostřednictvím pana B. 101 ks závěrů. Příslušnou platbu provedl pan B. společnosti XXXXX. Veškerá komunikace probíhající v této věci se společností XXXXX byla vedena J.O., který jednal jménem D.K. Korespondenci svědek předložil jako přílohy E. Poté, co společnost XXXXX obdržela platbu, společnost XXXXX měla velké potíže při zajištění exportu závěrů Mauser z České republiky a přepravy tohoto zboží do Jihoafrické republiky. Předložil přílohy F, což je korespondence mezi společností XXXXX, společností XXXXX a zprostředkovateli dopravy. Jelikož nečinnost a nespolutpráce na straně společnosti XXXXX se stala neobhájitelnou a neudržitelnou, ve snaze domoci se nějaké pomoci, formální stížnosti byly zaslány na ambasádu České republiky v jižní Africe a na ambasádu Jihoafrické republiky v České republice. Společnost XXXXX zaplatila společnosti XXXXX částku 11.090,-EURO za nákup 101 závěrů Mauser K 98. Do dnešního dne závěry nebyly dodány a společnost XXXXX společnosti XXXXX nevrátila výše zmíněnou částku.

Dále uvedl, že společnost XXXXX neprodala ruční zbraně Sniper Rifles typ SR 50. S D.K., J.O. či společností XXXXX nebyla uskutečněna ani žádná jiná obchodní transakce, jejímž předmětem by byly jakékoli palné zbraně či munice.

Ve svazku právní pomoc z Jihoafrické republiky se též nacházejí listinné důkazy, které svědek G. předal při své výpovědi. Jsou zde licence B. opravňující k obchodování se zbraněmi, potvrzení jihoafrické policie, že k dovozu závěrů Mauser není třeba povolení a korespondence týkající se daného obchodního případu. V příloze označené E8 je dopis od O., v němž je zmiňováno, že platba od pana B. činila 366.000,--Kč, ovšem nebyly zahrnuty náklady na leteckou přepravu ve výši 781,--USD.

Svědék M.E.B. (č.l. 1102) vypověděl, že do konce roku 2003 zastupoval jihoafrickou firmu XXXXX po celé Evropě. Někdy na počátku roku 2003 mu D.K. zavolal do kanceláře v Německu a ptal se na možnost získat výrobek od firmy XXXXX, konkrétně se jednalo o pušku ráže 50 Brown Obchod se uskutečnil a prodali K.K. různé typy zbraní. Po vyřízení potřebných formalit a po zaplacení požadované částky jeli na hranice, tam svědek vyřídil potřebné německé vývozní formality, na hranicích D. či K.K. převzali zboží, vyřídili si potřebná povolení a tím byl ve většině případů obchod ukončen.

V obchodním případě týkajícím se prodeje 101 ks závěrů k vojenské pušce Mauser 98 K byl postup zcela jiný. Firma XXXXX nepotřebovala žádné povolení k dovozu 101 kusů závěrů pušky Mauser. Firma XXXXX řekla, že nezničí celou zbrň do té doby než bude mít zaplacenou. K dotazu zda má doklad o tom, že předal konkrétní finanční částku D.K. uvedl, že 6.10.2003 obdržel pan K. částku 183.300,--Kč v hotovosti, o tom má doklad, jehož kopii doložil do spisu, podpis uvedený v razítku firmy XXXXX je podpisem D.K. K podpisu tohoto příjmového pokladního dokladu došlo v sídle firmy XXXXX v XXXXX.

Podle názoru soudu se však takovýto doklad ve spise nenachází, pouze jsou zde založeny na č.l. 1028 ručně psané poznámky svědka B., o čemž ve své výpovědi také hovoří.

Dále svědek B. uvedl, že předkládá kopii dalšího daňového dokladu, kde je uvedeno, že firma XXXXX převzala od firmy XXXXX částku ve výši 365.600,--Kč za 100 kusů Mauser Rifle K98 dne 6.10.2003. Protože k 31.12.2003 opustil firmu XXXXX a už od konce listopadu toho roku měl dovolenou, neví zda byly závěry dodány z České republiky do Jihoafrické republiky.

J.O. zná, existovalo pár e-mailových zpráv, které byly firmou XXXXX zasílány firmě XXXXX a tyto pan O. překládal do anglického jazyka. Tohoto obchodního případu prodeje 100 kusů závěrů se pan O. neúčastnil, ani mu nebylo známo, že by pan O. byl v nějakém obchodním vztahu k firmě XXXXX. Jednalo se spíše o přátelské vztahy mezi D.K. a J.O.

J.K. (č.l. 3136), pracovník Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva vypověděl, že s K.K. i s D.K. se setkal, bylo to ve spojení s kontrolami střeliva.

Neuvědomuje si, že by něco slyšel o historických zbraních. Ale co se týká zbraní, které by zde měly přijít na trh, tak musely projít zkušebnou, kde se přezkoušely podle našich civilních předpisů toho CIP. U nás se můžou prodávat jen zbraně, které jsou podle pravidel přezkoušené. Pokud nějaké takové byly, tak musely projít přes zkušebnu. Při zkouškách se zkouší každá zbraň. Určitě tam zbraně předložené byly, ale dnes už nedokáže říci jaké to byly typy nebo co to bylo za zbraně. Odkud pochází zbraně je věc toho, kdo to do zkušebny dodává. Ten je musí někde nakoupit a pak zkoumají to, zda ten člověk má oprávnění s tím dělat. Musí předložit nějakou licenci nebo živnostenský list. 119 zákon říká rok, od kdy je historická zbraň, na tu

není potřeba provádět registraci, ta může být volně držena a pak jsou tam zbraně, které spadají pod registraci a ty eviduje Policie ČR. Takové zbraně může držet provozovatel, ale než je dá do prodeje, tak musí nechat provést tu zkoušku. Pokud jde o zbraně, které spadají pod registraci. Znehodnocená zbraň je jiná instituce, ta je v kategorii D a není na ni potřeba registrace.

Mausery mohou být použity jak pro civilní tak pro vojenskou potřebu, ale na systému se nic nemění. Tyto zbraně budou už těžko považovány za vojenské. Podle označení je Mauser lovecká zbraň. Civilní osoba, která by chtěla používat Mausery, tak by je musela dát do zkušebny a nechat si dát na ně značku, před čímž by muselo dojít k tomu přezkoušení. To je prohlídka před střelbou, kde se změří hlavní rozměry z hlediska bezpečnosti, pak je zkušební střelba a byla by to pak civilní zbraň. Pro dovoz zbraní je nutné uskutečnit legální dovoz, na to je zákon a do toho by se nepouštěl. Pak to předloží zkušebně, musí předložit licenci nebo živnostenský list. Pak to vezmou ke zkoušce, ten dotyčný za to předem zaplatí a pak se to přezkouší. Nakonec se to žadateli vrátí už se značkami. Takovéto zbraně může pak žadatel nabízet na pultě. Tento postup je naprosto stejný jak u pušky Mauser 98K, tak i u závěru Mauser, tento postup je stejný pro opakovací kulovnici. Závěry u bývalých Mauserů bývaly kdysi vojenský závěr, přestože má všechny civilní znaky. Závěr je trošičku upravený, nemá tři polohy jako vojenský. Pojistku má stejnou, má ji vzadu, jistí zápalník, ale nemá tři polohy jako má vojenská, jelikož u civilní je to zbytečný.

Se závěrem se nedělá žádná procedura, pokud máte licenci atd. a ten závěr je posuzován jako celek ve zbraní, protože tam se jedná také o uzamykací vůli, ale nemůže být jinak zjišťována než na kompletní zbraní. S tím závěrem není potřeba dělat žádná procedura. Pokud máte licenci a možnost to prodat, tak se prodá.

Když Mausery projdou zkušebnou, je možné je prodávat i cizincům. Musíte mít možnost to prodat do té konkrétní země. Jsou různé embargo a pokud to projde zkušebnou, tak ta možnost existuje. To je kategorie civilních věcí. Pokud chce někdo prodat zbraně do zahraničí potom co projdou zkušebnou, tak to už jde mimo ně. Ale proč by někdo prodával samotné závěry, když tam není možnost ten závěr, pokud jde o zkoušení, tak se musí zkoušet kompletně se zbraní. Tam je dost důležitá věc uzamykací vůle, tzn. mezi dnem nábojnice a čelem toho závěru nebo lůžkem pro nábojnice, a to jde jediné když je smontovaná zbraň. Mauser 98K se používala jako vojenská zbraň za druhé světové války. Dá se říci, že než je na zkušebnu taková zbraň dovezena na přezkoušení, pak ji lze považovat za vojenský materiál.

CIP země jsou země, které si vzájemně uznávají zkušební značky a pokud některá CIP země tam dá svoji značku na tu zbraň, protože všechny země mají stejné pravidla a musejí dodržovat to co je ustanoveno v tom CIPu, tak ta zbraň má volný pohyb v těch CIP zemích a dokonce necipové země jako např. Švédsko, tak když tam jde nějaká zakázka, tak se obchodníci ptají, jestli to má nějaké záruky bezpečnosti a podobně. Když je zde CIP, už pak každý ví, že je vše v pořádku. V některých zemích je hlavní součást zbraně hlaveň, závěr, ale to je i u nás, ale to se týká jednotlivých zákonů o zbraních a střelivu co mají v různých zemích, ale CIP bere jako hlavní součást hlaveň a náš zákon taky hlaveň, závěr, lůžko závěru. To jsou hlavní části a na nich jsou CIP značky.

Znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví balistika (č.l. 311-315) vyhodnocuje pušky Mauser 98K vydané K.K. dne 14.4.2004 (protokol a fotodokumentace č.l. 432- 444). Zkoumané opakovací pušky Mauser 98K jsou v dobrém technickém stavu, funkční a střelby schopné, na žádné ze zkoumaných zbraní nebyly nalezeny civilní zkušební značky a zbraně svým charakterem odpovídají zbraním kategorie A – zakázané zbraně podle § 4 odst. a) zákona o střelných zbraních a střelivu číslo 119/2002 Sb.

Listinné důkazy k bodu 2 se nacházejí ve svazku č. 6.

Z úředního záznamu, jednotných celních deklarací, vystavené faktury, licencí a plné moci č.l. 982-993 vyplývá, že dne 30.6.2003 byla společností XXXXX, dovezena na letiště Brno-Tuřany letecká zásilka zbraní z Ukrajiny, mezi nimiž byly i karabiny Mauser 98K v počtu 315 kusů. Firmu XXXXX zastupoval při celním řízení obžalovaný D.K.

Z faxové korespondence a příloh č.l. 994-1003 je zřejmé, že obžalovaný O. 23.9.2003 vypracoval smlouvu, kterou společnost XXXXX prodává společnosti XXXXX zbraně specifikované v přílohách, přičemž v příloze č.1 je uváděno 100 ks puška Mauser K98 v ceně 3.666,- Kč za jeden kus. Tato smlouva je za obě strany podepsána 1.10.2003 (č.l. 1004-1005).

Z další faxové korespondence vyplývá, že M. B. domluvil s panem G. koupi 101 kusů kompletní zbraně K98 s tím, že zbraně se budou rozdělovat v ČR a hlaveň a pažbu si nechá firma, která provádí demontáž (č.l. 1006-1007).

Na č.l. 1009-1015 se nachází korespondence zasílaná M.B. obžalovanému K. v květnu 2003, v níž rekapituluje vzájemné obchodní případy mezi XXXXX a XXXXX.

Z potvrzení č.l. 1016-1019 vyplývá, že podle jihoafrického zákona o zbraních a střelivu není žádné dovozní povolení vyžadováno pro dovoz mechaniky Mauseru 101 K98, neboť v jižní Africe je klasifikována jako zbraň hlaveň a nikoliv systém mechaniky.

Z faktury č.l. 1024-1026 vyplývá, že M. B. 2.11.2003 fakturoval K.K. dodané zbraně a příslušenství. Na faktuře je uveden odečet dobropisu z dodávky 100 ks systémů 98 K, což činí 6.041,93 Euro. Dopisem z 25.11.2003 (č.l. 1030-1032) M. B. u D.K. urguje zaslání přesného stavu kolem systémů, neboť tyto musí být před 8.12.2003 v Africe.

Na č.l. 1034 se nachází nabídka přepravní společnosti XXXXX na přepravu zboží z Prahy do Johannesburgu.

Dne 27.11.2003 obžalovaný O. zasílal panu G. žádost, aby tento provedl dovoz na svou vlastní osobu. 20.1.2004 je obžalovaný O. tázán firmou XXXXX, kdy mohou očekávat systémy (č.l. 1039-1040). Na to O. jménem pana K. informuje společnost XXXXX, že závěry Mauser jsou připraveny k odeslání leteckou nákladní dopravou poté, co zaplatí dopravné 781,-USD. Tento požadavek je poté ještě jednou zopakován (č.l. 1042-1046).

30.1.2004 firma XXXXX žádá po O. seznam zboží a přesnou adresu, na které může být zboží vyzvednuto, neboť jsou připraveni dodávku zajistit z Jihoafrické republiky. Na to obžalovaný O. kontaktuje D.K. (č.l. 1048-1052). Poté O. 1.4.2004 kontaktoval dopravce z Velké Británie s tím, že byl požádán firmou z Jihoafrické republiky o zajištění dodávky. I o tomto O. D.K. informoval (č.l. 1053-1059). 6.4. a 21.4.2004 opět společnost XXXXX naléhavě žádá o vyzvednutí zboží (č.l. 1060-1063). Dále se na č.l. 1064 nachází faxové sdělení vedoucího obchodně ekonomického úseku zastupitelského úřadu České republiky v Pretorii adresované O., aby sdělil jaký je stav dodávky.

Podle stanoviska Ministerstva průmyslu a obchodu č.l. 1066-1067 je závěr k pušce Mauser 98 K součástí vojenské zbraně a podle zákona je považován za vojenský materiál.

Důkaz byl dále proveden záznamem telekomunikačního provozu. Přepisy jednotlivých hovorů se nacházejí na č.l. 1108-1138. V hovorech z 24. a 25.11.2003 a 28.11.2003 obžalovaný K. domlouvá nabídku letecké přepravy do Jižní Afriky. V dalších hovorech pak oba obžalovaní si mezi sebou vyměňují informace zřejmé z e-mailové korespondence mezi jihoafrickou stranou a obžalovaným O.

Pokud se obžalovaný K. vyjadřoval ke ztrátovému obchodu s D.L.R., uváděl, že u tohoto měli licenci od Ministerstva průmyslu a obchodu, protože by to jinak nešlo a ta byla udělena firmě XXXXX. Ze sdělení Ministerstva průmyslu a obchodu, licenční správy č.l. 3113 vyplývá, že společností XXXXX a XXXXX nebylo vydáno povolení ani udělena licence podle zákona č. 38/1994 Sb. Dokument nazývaný Mezinárodní dovozní certifikát je jednou z forem dokladu o užití zboží. Orgán státní správy země dovozce, v jehož působnosti je kontrola mezinárodního obchodu předmětným zbožím, potvrzuje, že dovozce je oprávněn konkrétní obchod provést, přičemž se zbožím bude naloženo v souladu s předpisy dané země. Přesný obsah dokumentu ani jeho použití v oblasti upravené zákonem č. 38/94 Sb. v podstatě nejsou kodifikovány. Přílohou byla zaslána česká podoba zmíněného dokumentu, kdy v české praxi je mezinárodní dovozní certifikát potvrzován po udělení související dovozní licence, pokud si jej smluvní partner podnikatele vyžádal pro potřebu kontrolního orgánu (č.l. 3114).

Obžalovaný O. se v tomto bodě hájí tím, že obchod byl uzavřen v září nebo v říjnu 2003 a že tento obchodní případ ani nepřipravoval ani nedojednávával, o celé záležitosti se dozvěděl poté, co se mu ozvala jihoafrická strana a přes něj šla pouze komunikace. Z emailové korespondence č.l. 994 – 1003 však vyplývá, že samotnou smlouvu v anglickém jazyce vypracoval obžalovaný O. 23.9.2003, kdy ji též posílal obžalovanému K. a o den později mu posílal dvě přílohy ke smlouvě, opět přeložené do angličtiny. Ve smlouvě a v přílohách je zřejmé o jaké zbraně, jaké množství a za jakou celkovou částku se jedná.

U obou obžalovaných lze předpokládat dobrou znalost zákona o zbraních a střelivu i zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem. Jednak ani oba obžalovaní nepopřeli, že by jim nebyly známy podmínky, za kterých lze zahraniční obchod s vojenským materiálem provádět a dále je zřejmé, že obžalovaný K. se zbraněmi obchodoval, obžalovaný O. byl držitelem zbrojního průkazu a konkrétně o zbraní Mauser se vyjádřil tak, že ji velmi dobře zná.

J.K. ve své svědecké výpovědi jednoznačně uvedl, že k dovozu zbraní by se nechtěl vyjadřovat, neboť na to je zákon. Potvrdil, že předtím nežli jsou zbraně předloženy na zkušebnu Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva jde o vojenský materiál a až poté, co je každá zbraň přezkoušena, je opatřena značkou CIP a až poté by mohlo být se zbraněmi manipulováno v civilním sektoru. Dále se svědek K. vyjádřil tak, že země CIP považují za hlavní součást zbraně hlaveň a rovněž český zákon také hlaveň, závěr a lůžko závěru. Na těchto jsou CIP značky. Nemohl se vyjádřit k tomu, jak se řeší, když v některé zemi příslušná část zbraně je považována za hlavní součást zbraně a jiné ne. Rovněž uvedl, že pokud by se jich to netýkalo, tak by neměli důvod to řešit a je zřejmé, že pokud je svědek K. představitel civilní zkušebny zbraní a střeliva, jak se vyjádřil, nemá skutečně zkušebna důvodu řešit takovýto případ. Svědek K. totiž jednoznačně uvedl, že pokud by došlo k přezkoušení zbraní Mauser na zkušebně, tyto by poté byly opatřeny značkami CIP a prakticky by již bylo možné s nimi volně nakládat.

V daném případě již došlo k vyhotovení smlouvy o prodeji zbraní Mauser jihoafrické společnosti XXXXX, přičemž tuto smlouvu společně vypracovali oba obžalovaní a za

společnost XXXXX ji obžalovaný D.K. též podepsal. Vypracování smlouvy a její podpis je třeba ve smyslu zákona č. 38/94 Sb. považovat za zahraniční obchod s vojenským materiálem.

Příloha zákona č. 119/2002 Sb. o zbraních a střelivu v části první pod položkou 22 vymezuje historickou zbraň jako střelnou zbraň, která byla vyrobena do 31.12.1890 a současně platí, že všechny hlavní části zbraně byly vyrobeny do 31.12.1890. Pod položkou 23 jsou uvedeny hlavní části střelné zbraně, kterými jsou hlaveň, vložná hlaveň, vložná nábojová komora, rám, válec revolveru, pouzdro závěru nebo tělo a závěr. Z tohoto vyplývá, že závěr k vojenské pušce Mauser 98 K je hlavní součástí zbraně a nejedná se o zbraň historickou. V daném případě jde o vojenský materiál ve smyslu § 5 zákona č. 38/94 Sb. zařazený v seznamu vojenského materiálu pod položkou SVM 1 přílohy č. 1 vyhlášky č. 89/94 Sb. Z výpovědí obou obžalovaných, výpovědí svědků G. a B., záznamu uskutečněného telekomunikačního provozu a emailové korespondence je zřejmé, že oba obžalovaní ve vztahu k jihoafrické firmě XXXXX aktivně vystupovali při sjednávání obchodu, spočívajícího v prodeji 100 ks závěrů k vojenské pušce Mauser 98 K. V žádném případě se z provedených odposlechnů telekomunikačního provozu nepodává, že by obžalovaní měli v úmyslu celé pušky Mauser či jejich závěry předat k přezkoušení Českému úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva. V telefonních hovorech mezi obžalovanými jednoznačně zaznívá, že pokud jihoafrická strana dodání závěrů urgovala, poskytli jim obžalovaní tzv. balící údaje s tím, že zboží je k vyzvednutí. I když nakonec celý obchod zrealizován nebyl, neboť předmětné závěry Mauser území České republiky neopustily, a to pravděpodobně proto, že obžalovanému K. nebyla uhrazena částka 781,- USD za přepravu, nemění tato skutečnost nic na trestnosti jednání obou obžalovaných, když je zřejmé, že jejich jednání v tomto bodě zůstává ve stadiu přípravy ve smyslu § 7 odst. 1 trestního zákona.

Oproti podané obžalobě musel být popis skutku upraven tak, aby bylo zřejmé, že k dokonání zahraničního obchodu s vojenským materiálem nedošlo.

Bod 3.

Obžalovaný D.K. vypověděl (č.l. 3071 a 669):

„Zmínil jsem se O. o firmě XXXXX a on projevil zájem o spolupráci. Přišel požadavek, že je možnost prodat náboje pro americkou firmu XXXXX, která má smlouvu s XXXXX (dále jen XXXXX), tak jsme na tom začali pracovat a komunikaci vedl pan O. Z jedné strany režíroval pan O., z druhé strany potřeboval nás, abychom připravili plnění pro pana R. Za XXXXX jsem komunikoval já, proběhla jednání a zažádal jsem o licence. Z ministerstva průmyslu žádost poslali do Zubří, kde ji musel podepsat ředitel, pak se to poslalo zpět a čekalo se co bude dál. Mezi tím jsme přemýšleli jak se vejít do plnění. Nejdříve jsme se dohodli že to zkusíme, pak že ne, že by to nebylo akceptovatelné, že potřebujeme novou výrobu, bylo to velmi složité a od samého začátku jsme byli smířeni s tím, že na tomto obchodu nevyděláme nic, ale bude zde možnost dalších obchodů. V té době jsem seděl tzv. na dvou židlích, byl jsem jednatel v XXXXX, ale tam jsem komunikoval jako XXXXX. Byl jsem jednatel XXXXX, ale zároveň jsem měl smluvní vztah s XXXXX. Vypisoval jsem papíry na licenční správu, já jsem o to žádal. Nakonec to poslali zpět s tím, že to musí podepsat i statutár. Mezi mnou a ředitelem XXXXX byla taková dohoda, že připravím kompletní obchodní případ, který bude mít hlavu a patu a že se to udělá. Takže jsem vystupoval jak za ten XXXXX, tak i za XXXXX. K tomu patřila i komunikace se zahraničím mezi XXXXX a XXXXX, protože XXXXX tam měl svůj materiál, ale sklady byly XXXXX.“

Na dotazy uvedl, že od samého začátku toto byla akce XXXXX, s tímto celým nápadem přišel O. O. přišel a řekl, že má požadavek na nákup 14 milionů nábojů pro americkou firmu pana R., který má smlouvu s americkými koaličními jednotkami v Bagdádu, takto to bylo postaveno. Řekl mu, že to zkusí sehnat a zkusí mu to dovézt. Prvně chtěli nadnormativní zásoby, protože tomu absolutně nic není, chtěli to nechat znovu projít zkušebnou s tím, že koupí 15 let staré zboží, kdyby to prošlo zkušebnou, tak má nový certifikát, to byl původní návrh. Pak přišel požadavek, že musí být všechno nové, což nebyli schopni zajistit, dodat, ani se vejít do té ceny. Jedině kde se dalo vejít do ceny s novým zbožím, museli by to nechat udělat v luganském závodě, kde věděli, že ty možnosti jsou, oni ty možnosti měli. S D.L.R. nebyl ve spojení, dokonce s ním ani jednou nemluvil. Tuto režii měl v rukou O. Luganský závod na to slyšel, řekli že by to šlo, ale pak začaly problémy s papíry. V Ukrajině může obchodovat jen jedna firma, firma XXXXX. Fabriky jako takové nemají právo obchodovat. Pokračovalo to tak, že byl na ně pořád vyvíjen nějaký tlak, prostě to byla papírová válka. Některé smlouvy uzavřeny byly. Byla uzavřena smlouva s XXXXX, na to také byly certifikáty, a potom R. uzavřel smlouvu s Ukrajinci a tam vznikla ta papírová válka a tím pádem všechno padlo. Pokud by vše dobře dopadlo, tak dopravu měli zajišťovat Ukrajinci. O licenci v České republice žádal obžalovaný jménem společnosti XXXXX. Brali to, že jde o obchod s Američany a ne s Iráčany. Takže zažádali, bylo odpovězeno, že se to bude dávat do Iráku a tak si musí udělat rozšíření o Irák. Někdy v březnu mu ředitel XXXXX řekl, že chtějí dokumenty a na základě toho dají povolení, nebo když nedodají dokumenty, původ zboží atd. bude to zamítnuto. Jenže to už bylo ve fázi, kde se po dokumentech nepídili, protože ten obchod šel do ztracena. Nakonec byla žádost zamítnuta s tím, že nebyly dodány dokumenty o původu materiálu. V prvotní fázi měla být munice dodána do konce roku. Chtěli to dodat jednorázově, ale to je váhově neproveditelné, to by muselo být rozděleno na sedm, osm dodávek. Do konce roku se to nepodařilo, ale ještě se to tam prohlubovalo s tím, že tam nějaký zájem byl. To trvalo do ledna až února, ale pak už to šlo do ztracena.

Sám s R. nikdy nemluvil, jeho reakci na neuskutečnění této věci přesně nezná, jen co si vyčetl z jeho výpovědi. S panem O. pak už o tom nemluvil, protože spolu od té doby nebyli. V březnu to šlo do ztracena a od té doby spolu o tom nemluvili. S panem R. komunikoval přes O. Š. věděl, že taková věc existuje, ale podrobně ho obžalovaný o ničem neinformoval. Společnost XXXXX v první fázi vystupovala jako prodávající, protože to mělo jít odsud, pak se to dostalo do té roviny, že jenom pomohou R., takže jako zprostředkovatel. Náboje se měly koupit z nadnormativních zásob od české armády, která v té době každý měsíc nabízela zboží na prodej.

V té době byl v pracovním vztahu se společností XXXXX až do dubna 2004 a když obdržel obvinění, tak jeho a bratra K. propustil. Za XXXXX mohl jednat v rámci povolení, které měl K. Tam nebylo specifikováno co a jak, ve finále všechno musel podepsat generální ředitel. Sám mohl jednat o čemkoliv, ale nemohl uzavírat smlouvy za XXXXX. Když byl v XXXXX, tak měl právo do 500 tisíc Kč podepsat jakýkoli nákup, pokud to bylo víc, tak to už podepsat nemohl.

Smlouvu o přepravě uzavřenou mezi XXXXX a XXXXX podepsal, protože to po něm chtěli. Ukrajinec řekl, že chtějí mít s ním smlouvu, že mu věří. Oni jako státní firma to tak dělají a řeknou, s vámi udělám smlouvu a vy mě z toho dáte nějakou korunu. Řekli, že pokud nebude smlouva na dopravu, tak nemohou pokračovat v jednání. Chtěli smlouvu na dopravu, aby mohli dokončit svoje jednání na jejich licenční řízení.

Obžalovaný J.O. vypověděl (č.l. 3080 a 685):

„Pan R., pan K. a já jsme poté, kdy došlo k navázání kontaktu, z iniciativy pana K., k pokusům o několik obchodních případů firmy XXXXX nebo XXXXX, které neuspěly, tak bylo od počátku zdůrazňováno, že jde o věci týkající se nejdůležitější záležitosti. Firma XXXXX měla veškeré licence a byla finančně reprezentativní, tak na základě toho nabídl pan R. tehdy velmi lukrativní obchod, ale dopadlo to tak jak jsem to už vylíčil. Řada věcí šla přese mne a velmi pečlivě jsem hlídal, aby nebylo pochybeno.“

Na dotazy uvedl, že si přesně nepamatuje jak to bylo, ale nějaké smlouvy tam byly. Obchod je když se potvrdí objednávka, která byla samozřejmě potvrzena. Bylo to právě na těch 14 milionů kusů 7,62x39 mm, na příslušný počet cvičných nábojů a na adaptéry, které jsou nutné k tomu, aby se z dotyčné zbraně dalo vystřelit právě cvičnými náboji. Munice měla být dodána co nejdříve, nejlépe ihned, hodně to spěchalo. Objednávka a veškeré věci zněla na XXXXX. Ke komunikaci s licenčním úřadem byl pověřen pan K., ale neměl právo podepisovat žádost o licenci. To bylo řečeno pracovníky licenčního úřadu, když zjišťoval zda bude udělena dotyčná licence. Bylo mu řečeno že nebude udělena, protože byla podána chybným způsobem. Okamžitě se spojil s panem K. a s panem Š., který podal novou žádost, ale to už bylo pozdě. To bylo někdy na přelomu roku. Ta žádost byla definitivně zamítnuta, ale vyřizována byla tak dlouho, protože tam chyběly nějaké dokumenty a ten jeden rozhodující byl, jaké vyrobené zboží XXXXX dodá, což nebylo možné doložit. Zboží měla vyrábět firma XXXXX a žádost o licenci měla být od XXXXX, taková byla zřejmě dohoda. Pokud ví, tak XXXXX měl oprávnění k výrobě tohoto druhu zboží. Přeprava do Iráku byla zajišťována. Pokud šlo o dodávku XXXXX z Česka, tak ji měla dopravovat ukrajinská firma, jejíž název si už nepamatuje a bylo mu řečeno, že doprava a platby můžou jít jedinečně přes pana K. Bylo to způsobeno tím, že pan K. měl v té době velmi dobré jméno a všechny předpoklady, aby v oboru začal. Pan R. na celou věc reagoval tak, že byl celou záležitostí velmi rozhořčen.

Pokud celou věc od začátku projednával, tak platby měly jít přes XXXXX. V Brně na veletrhu mu bylo řečeno, že licence jsou v pořádku, finance jsou v pořádku. V domnění, že to jde přes XXXXX, tak to panu R. doporučil. Při jednání s panem R. za XXXXX vystupoval pan D.K. O tom, že XXXXX nemá licenci na obchodování s Irákem pana R. informoval hned jak to zjistil. Samozřejmě ho průběžně informoval o všech potížích. Pan K. vystupoval jako člověk, který zná celé prostředí a možnosti k získání tohoto zboží v České republice i na Ukrajině. Je možné, že při některých jednáních pan K. vystupoval slovně i písemně za společnost XXXXX, ale to bylo v takovém předpokladu, že žádal a domníval se, že v jistém období dostane příslušné licence, které měl předtím XXXXX. Neví zda pan K. o licenci žádal za firmu XXXXX, co se týče tohoto obchodu, ale možná v řadě dalších, že by je mohl realizovat nikoliv jako XXXXX, ale jako XXXXX s tím, že bude mít patřičné licence. Obžalovaný byl informován, že o licence žádal a spousta lidí věřila tomu, že by je mohl dostat. Na přelomu roku to ještě vypadalo tak, že případné udělení licence by se mohlo vztahovat i na provedení obchodu s panem R.

Obžalovaný sám se na luganský závod neobrátil, to vyplývalo z předchozích obchodních kontaktů pana K. s Luganskem, který skončil tak, že položil pan P. pana K. V té době měl pan K. dobré vztahy s Luganskem, kde byli spolu a s panem K., to bylo ještě v době, kdy nevěděl co se děje. Později se dozvěděl, že je připravovaná výroba XXXXX munice s tím, že část komponentů se bude vyrábět v luganském závodě. Americká strana neměla zpočátku zájem o náboje z Ukrajiny, ale to četl pouze ve výpovědi pana R. Ale že to nebylo tak žhavé svědčí fakt, že když toto skončilo, tak jim Ukrajina dodala příslušné množství munice.

Myslí, že z toho neměli mít žádnou provizi, tam šlo spíše o to, aby pan R. splnil to, k čemu byl smluvně zavázán, aby mu nebyla odebrána licence, což by mu umožnilo realizaci dalších obchodů. Za situace, že by to vyšlo, tak si myslí, že by to pokrylo pouze náklady celé

záležitosti. Osobně z žádného obchodu s panem K. nic neměl, kromě toho, že byl placen asi za dvanáct měsíců částkou 12.000,-Kč v té první fázi. Jinak doplácel na telefony a na veškerou komunikaci, kterou činil, protože chtěl pomoci panu R., který se do problémů dostal trošku i jeho vinou. 12.000,-Kč bral měsíčně jako zaměstnanec pana K. v roce 1995-1996.

Všechny firmy měly licence, včetně firmy XXXXX, všechno bylo absolutně v pořádku. Oni měli obecnou licenci opravňující v této věci, což nebyl vojenský materiál. Ty náboje nebyly vojenský materiál. Ta ráže 7,62x39 může být vojenská, sportovní nebo lovecká. Byly tam nějaké problémy, na které poukázala americká zkušebna, ale licenčně to bylo absolutně v pořádku.

Sám se v Kyjevě neúčastnil žádného jednání ohledně těch 14 milionů nábojů. Veškerá komunikace byla pouze přes počítač nebo telefonicky. Možná by jel do toho Iráku, pokud by se to uskutečnilo. V Lugansku byl asi v roce 1995, to bylo dávno před tímto obchodem. Neví nic o tom, že by pan K. jezdil koncem roku 2003 a začátkem roku 2004 na Ukrajinu.

V mnohých věcech vystupoval jako překladatel a zastupoval i pana R. Firma XXXXX nikdy obchodně nepodnikala, to padlo s tím, že jednatel odmítl požádat o licenci. Jednatel společnosti XXXXX je od roku 1999, což je od doby, kdy se začala firma likvidovat. V obchodních věcech týkajících se zbraní za tuto společnost asi nejednal. Jediné co bylo tak uzavření poradenské smlouvy s firmou XXXXX.

Obchod který se měl uskutečnit se 14 miliony nábojů se samozřejmě neuskutečnil. Zbývající náboje někdy v polovině roku 2004 dodali Ukrajinci, samozřejmě že ne přes pana R. Věděl o tom, že se uvažuje o dodání nadbytečných zásob z České armády, slyšel o tom několikrát, ale mělo to určitá pravidla, která v tomto případě neodpovídala tomu co poptávala americká strana.

Svědék V.Š. (č.l. 3095 a 1787) k tomuto bodu vypověděl, že o dodávce munice do Iráku mu není nic známo. Jméno D.L.R. mu nic neříká, ani název XXXXX mu nic neříká. D.K. s ním nikdy nemluvil o možnosti dodávání munice do Iráku nebo do Bagdádu. Neví nic o tom, že by obžalovaný za společnost XXXXX zasílal žádost na Licenční správu. Ví, že licenci tehdy zamítli, ale o dalších dopadech neví. Nepamatuje si, kdo podával žádosti, ví že to je zamítnuto, že to povolení neměli a tím to pro něj skončilo.

Firma XXXXX žádala o rozšíření vývozního povolení na munici do Iráku, aby s nimi mohla obchodovat. Tehdy neměli záměr konkrétního obchodu, žádali o licenci s tím, zda by bylo možno něco dělat. Tato možnost byla zamítnuta, takže v této věci dál nejednali. S panem R. nikdy nejednal. Divizi MPM v tehdejší době vedl D.K. a ten za to byl ve společnosti XXXXX zodpovědný. Přišel za svědkem s tím, že by bylo dobré získat tu licenci, že by se v Iráku mohly jevit nějaké možnosti obchodu. To byla iniciativa pana K. Jako společnost XXXXX do té divize nainvestovali peníze a chtěli je samozřejmě zpátky, nechtěl aby to skončilo těžkou ztrátou, tak tlačil na pana K., ať se dělají nějaké obchody. Byl za to zodpovědný a proti ostatním ředitelům divizí, kteří vytvářeli zisk, jejich zisk utápěl právě v této divizi MPM. Proto jednoho dne přišel s návrhem rozšířit, ale má za to že to nebyl jen Irák, ale že se to rozšiřovalo i do jiných zemí.

Svědék měl přehled o tom co pan K. dělá. Scházeli se nepravidelně a on ho informoval o tom co by se kde dalo udělat. Za tu dobu co pracoval pro společnost XXXXX, tak dojednal obchod s Ukrajinou. Ale dopadlo to jak to dopadlo, takže zboží mají na skladě. Někdy na

podzim roku 2003 se rozešli. Jiný obchod se zahraničím nesjednal. Panu K. bylo odebráno zplnomocnění zastupovat firmu XXXXX koncem roku 2003.

Cestou právní pomoci v USA byl vyslechnut **svědek D.L.R.** (č.l. 1522-1596). Uvedl, že je majitelem společnosti XXXXX, v roce 2003 byl zprostředkovatel obchodů s vojenským materiálem a municí a držitel licence od ministerstva zahraničí pro tuto činnost. V roce 2003 podal nabídku a byl úspěšný, uzavřel několik smluv s Koaliční prozatímní správou (XXXXX) v Iráku. D.K. potkal před deseti lety díky svému obchodnímu partnerovi v české republice J.O., v té době byl držitelem federální licence, která ho opravňovala k dovozu střelných zbraní. D.K. byl zdrojem, od kterého nakupoval munici z České republiky a dovážel ji do USA. V době, kdy se s ním seznámil, s ním založil obchodní společnost za účelem dovozu munice z České republiky. Společnost XXXXX byla založena později, s touto nikdy nejednal. Měl obchodní vztah s panem K., který na začátku roku 1995 nevyšel. K. ho podvedl a svědek přišel o více než 50.000 USD. Když s ním znovu obnovil styky prostřednictvím pana O. v roce 2003, bylo to v souvislosti s jednáním ohledně smlouvy, koupě munice od české armády, která měla být zaslána do USA Iráckému Ministerstvu vnitra a policii v Iráku, a to prostřednictvím XXXXX. S J.O. se seznámil už v roce 1994 a spolu založili společnost XXXXX.

D. v té době měl početné kontakty ve východní Evropě, jeho problémem však je, že nemluví anglicky, takže O. byl prostředník při překladu dokumentů a při komunikaci s D. J. hlavně připravoval smlouvy a byl prostředníkem mezi svědkem a D. a pak později s Ukrajinci vzhledem k jeho znalostem ruštiny. Smlouvu o dodávce 14 milionů kusů munice uzavřel dvakrát. První byla se společností XXXXX, K. pracoval pro ně. XXXXX byla Česká společnost, která odebírala starou munici od české armády a z komponent vyráběla novou munici. Se společností XXXXX uzavřel smlouvu v říjnu či listopadu 2003, aby splnil smlouvy, které uzavřel s XXXXX v Iráku. Pak nastaly problémy s českou vládou, jelikož bylo potřeba speciální licence. Bylo potřeba, aby česká firma XXXXX obstarala speciální povolení pro export do Iráku. Aby mohli vyvézt, museli obdržet speciální povolení od českého Ministerstva průmyslu a obrany. XXXXX a XXXXX nebyli schopni splnit smlouvu na těch 14 milionů, zejména proto, že XXXXX chtěla pouze munici vyrobenou po roce 1999. Nejnovější munice co byla na skladě české armády byla vyrobena v roce 1994. Celé to vyústilo v uzavření další obchodní smlouvy, kterou mu K. a O. pomohli uzavřít s vládou Ukrajiny s jejich společností XXXXX. Byla to jedna ze dvou zbrojovek, kterou vlastnila ukrajinská vláda. Původně se chystali municí získat z České republiky a poté, aby ji získal, se ji snažil získat od XXXXX. Jednal s nejdůležitějšími lidmi v USA, nejvíce mu pomohl velvyslanec USA, jeden z asistentů na americkém velvyslanectví, K., O. a jeden člověk z XXXXX. Muž, se kterým jednal na Ukrajině, byl ředitel společnosti a jmenoval se T. V České republice to byl ministr obchodu a průmyslu, jmenoval se V.K. Jediné dokumenty, které kdy podepsal s D.K., se týkaly nájmu letadla, najímali si letadlo z Ukrajiny pro let do Iráku.

Když měl získat municí z České republiky od společnosti XXXXX, tak podepsal objednávku 9. října, zaslal ji faxem do K. společnosti. Pak ty objednávky stornoval 1. prosince, když začal vyjednávat s Ukrajinci. Přes D.K. se pokoušel získat municí z České republiky, K. vedl veškerá jednání s českou armádou. Společnost XXXXX měla licenci, na základě které to bylo možno vyvézt z České republiky. Pokud si dobře vzpomíná, XXXXX měl pouze licenci na obchodování, neměl licenci na vojenský materiál. On se chystal využít licenci, kterou měla společnost XXXXX pro obchod s vojenským materiálem. Se smlouvou se společností XXXXX se stalo to, že se snažili získat licenci od ukrajinské agentury pro export, která měla nějakou účast v této společnosti. Oni chtěli vědět, zda svědek jakožto obchodník jednající jménem vládní instituce USA potřebuje či ne nějakou speciální licenci obchodníka, kterou by

vystavovalo ministerstvo zahraničí. Ukrajinci se začali zabývat tím, zda XXXXX je či není vládní institucí USA. Jelikož se nejednalo o výhradně americkou instituci, z toho vyplynulo, že potřebuje požádat o licenci. Poslal žádost na ministerstvo zahraničí, kde žádal o speciální licenci pro Ukrajince. Měl již naložené letadlo, které čekalo připravené vzletnout do Iráku. Museli tedy všechno pozastavit a čekali na rozhodnutí ministerstva zahraničí. O. byl stále do toho ještě zapojen, musel jednat prostřednictvím jeho osoby. V lednu svědkovi ministerstvo zahraničí sdělilo, že není v zájmu zahraniční politiky USA, aby mu byla udělena vývozní licence pro Ukrajince. Později se proti tomuto rozhodnutí odvolal a trvalo jim od ledna do května než odpověděli na jeho odvolání. Po celou tu dobu byl O. zapojen jakožto prostředník mezi Ukrajinci a svědkem a těmi, co byli dlouholetými partnery D.K. 27. února mu XXXXX zaslalo dopis, kterým zrušilo smlouvu.

Přílohy předložené svědkem R. se nacházejí na č.l. 1601-1784, e-mailová korespondence ohledně dodávky nábojů do Iráku začíná od října 2003. D.R. zasílal objednávku na firmu XXXXX 9.10.2003 a objednávku zrušil 1.12.2003 (č.l.1629-36).

Další objednávku na municí, tentokrát již na firmu XXXXX, zasílal D.L.R. 22.11.2003. O den později následovala objednávka na cvičnou municí a adaptéry. 4.12.2003 ředitel XXXXX informoval D.R. o tom, že obdrželi souhlas s uzavřením smlouvy a dodáním munice do Iráku. Zaslali návrh smlouvy a žádají o podpis návrhu (č.l.1640-70).

30.12.2003 Ministerstvo zahraničí USA sdělilo D.R., že je třeba předložit žádost o udělení oprávnění k činnosti obchodníka s municí. 9. ledna 2004 byla žádost D.R. zamítnuta s odůvodněním, že nákup cvičných odpalovacích adaptérů a cvičné munice od ukrajinské společnosti není v nejlepším zájmu zahraniční politiky USA. 7. května 2004 bylo D.R. reagováno na dopis týkající se zamítnutí jeho žádosti (rozhodnutí o odvolání, o kterém svědek hovořil ve výpovědi), a to tak, že bylo potvrzeno předchozí rozhodnutí (č.l.1672-80).

Dne 27.2.2004 XXXXX Bagdád u D.R. zrušilo objednávku na dodávku munice (č.l.1682-83).

Smlouva o pronájmu letadla včetně přílohy, kterou poskytl svědek R. (č.l. 1693 a následující) je shodná se smlouvou nacházející se na č.l. 1251 a následujících.

Listinné důkazy k přípravě vývozu ostré i cvičné munice a adaptérů do Iráku se nacházejí ve svazku č. 7.

Na č.l. 1148-1187 se nacházejí dva návrhy kontraktu mezi státním podnikem zahraničního obchodu XXXXX. Ukrajina a firmou XXXXX, kdy předmětem kontraktů jsou náboje a adaptéry uváděné v přílohách kontraktů. V přílohách je uváděna i celková hodnota kontraktu, v případě prvního návrhu se jedná o částku 925.815,-USD, v případě druhého kontraktu o částku 926.885,-USD (chyba v českém překladu na č.l. 1175).

Na č.l. 1189-1192 se nachází potvrzení a doklad o pojištění letadla, podle něhož je Ukrajinská letecká dopravní společnost oprávněna k realizaci vývozu služeb v oblasti letecké dopravy vojenského zboží a vývozu vojenského vybavení.

V dopise č.l. 1194-1195 obžalovaný O. sděluje V.V., že jim chybí čas, mají dodat zboží nové nebo ne starší roku 1999, s tím, že zboží musí dodat rychle a je třeba vědět, kdy dodají první letadlo. Po podepsání této smlouvy u pana R. jsou nové, velmi zajímavé zakázky.

Na č.l. 1196-1204 se nachází faxová korespondence, podle níž americký zástupce XXXXX (Koaličního prozatímního úřadu) v Iráku předpokládal, že po 23.10.2003 přijde dodávka 14 milionů sérií střeliva do malých zbraní. Jako český partner je v korespondenci uváděn J. O., který pomáhá sladit průběh dodávky z Mosulu do Kirkushe.

Na č.l. 1206-1210 se nacházejí objednávky na náboje a adaptéry zasílané D.R. v listopadu 2003 podniku XXXXX.

Na č.l. 1212-1213 se nachází dopis ředitele XXXXX, který potvrzuje, že obdrželi schválení na uzavření smlouvy a dodávku střeliva do Iráku, k čemuž je požadován podpis smlouvy.

Na č.l. 1218-1220 se nachází certifikát konečného uživatele, v telefonních hovorech zmiňovaný jako End user, podle něhož Koaliční prozatímní úřad Bagdád sděluje, že listiny vydané tímto úřadem 11.10., 12.10. a 11.11.2003 mají plnou moc vůči evropským klientům a dodavatelům XXXXX.

Na č.l. 1215-1216 a 1222-1223, 1225-1226 se nacházejí dopisy psané D.R. i J.O. pro obchodního ředitele velvyslanectví USA na Ukrajině se žádostí o podporu při realizaci dodávky střeliva.

Na č.l. 1228-1231 se nachází žádost D.R. na společnost XXXXX o cenovou nabídku na další zbraně, střelivo a příslušenství ke zbraním.

V e-mailové zprávě ze 6.12.2003 (č.l. 1242-1243) O. sděluje D.R., že Ukrajinci mají na skladě pouze čtyři až pět milionů střeliva 7.62 x 39, a proto nejsou schopni udát přesně stanovený harmonogram celého dokončení dodávek. O. se vyjadřuje tak, že první dodávky by mohly být zahájeny 15. či 16. prosince.

Na č.l. 1251-1256 se nachází smlouva o pronájmu letadla datovaná 21.12.2003, podle níž je dopravcem státní podnik Ministerstva obrany Ukrajiny „XXXXX“, zastoupený společností XXXXX a zákazník je XXXXX. Datum počátku činnosti je uváděno 23.12.2003. Prakticky shodná smlouva datovaná o den později se nachází na č.l. 1264-1266. Příloha ke smlouvě z 21.12.2003 (č.l. 1268-1271) je ve faxové verzi podepsána obžalovaným D.K. i D.R.

Na č.l. 1273-1274 se opětovně nachází žádost obžalovaného O. adresovaná Velvyslanectví USA v Kyjevě o pomoc v daném obchodním případě.

Dne 26.12.2003 píše O. Koaličnímu prozatímnímu úřadu v Iráku, že se omlouvá za zpoždění dodávek připravených 14 milionů kusů střeliva, čekají pouze na to, až obdrží povolení k vývozu, což nejsou schopni ovlivnit. Okamžitě poté, co povolení získají, zahájí přelet s nákladem během 72 hodin (č.l. 1276-1277).

Dne 26.12.2003 rovněž O. zasílá na Velvyslanectví Ukrajiny v USA žádost o pomoc s realizací daného obchodu (č.l. 1279-1280). Totéž O. zasílá na společnost XXXXX (č.l. 1281-1282). Další žádosti o pomoc při realizaci daného obchodu sepsané O. se nacházejí na č.l. 1287-1288 a 1290-1291.

Další korespondenci s velvyslanectvím Ukrajiny v této věci vede obžalovaný O. 12. 1. 2004 (č.l. 1300-1303), poté 13.1.2004 s velvyslanectvím Ukrajiny USA (č.l. 1305-1308).

Dne 23.1.2004 dává D.R. objednávku na 14 milionů kusů nábojů slepé střelivo a adaptéry společnosti XXXXX ze Slovenské republiky (č.l. 1313-1314).

Na č.l. 1318-1320 se nachází stanovisko Státní služby exportní kontroly Ukrajiny, které dává žadateli XXXXX právo na vedení jednání související s uzavřením zahraničního ekonomického kontraktu s firmou XXXXX ohledně dodávky nábojů, slepých nábojů a adaptérů pro potřeby koaliční dočasné vlády Iráku.

Dne 8.2.2004 D.R. potvrzuje firmě XXXXX, že všechny výrobky, které jim budou dodány, budou výhradně pro použití ze strany Koaličního prozatímního úřadu v Bagdádu (č.l. 1325-1326).

Dne 8.2.2004 D.R. sděluje XXXXX, že naléhavě potřebuje, aby první let byl odstartován 16.2.2004 (č.l. 1328-1329).

Dne 13.2.2004 ředitel XXXXX sděluje D.R., že jsou připraveni poskytnout položky podle smlouvy okamžitě po otevření akreditivu a předpokládané datum dodávky první sady je 25. -28.2.2004 (č.l. 1337-1338).

Dne 13.2.2004 D.R. sděluje, že počal otevírat bankovní akreditiv (č.l. 1343-1344).

Dne 18.2.2004 D.K. žádá Ukrajinskou leteckou společnost o provedení přepravy nábojů, celkem sedm letů na trase Lugansk - Bagdád v období od 26.2. do 10.3.2004 (č.l. 1346-1347).

Dne 21.2.2004 se úředník XXXXX Bagdád dotazuje XXXXX, zda jsou schopni střelivo stále dodávat (č.l. 1348-1350).

Dne 8.3.2004 sděluje D.R., že nákup střeliva od XXXXX bude realizován (č.l. 1352-1353).

Na č.l. 1366-1373 se nachází korespondence obžalovaného O. se S., kde jsou dojednávány podrobnosti obchodu.

Na č.l. 1392-1393 se nachází popis administrativní struktury XXXXX. Je zřejmé, že zde uváděná jména zaznívají v telefonických rozhovorech mezi obžalovanými.

Dále pak spisový materiál obsahuje celou řadu dopisů ve formě e-mailové korespondence, které jsou podepsány jako J. (O.), jedná se o dopisy se S. (č.l. 1403-1404) či D.R. (č.l. 1412-1413, 1418-1442), dále pak korespondence D.R. i J. O. s I.F. (č.l. 1446-1451).

Návrh dokumentárního akreditivu otevíraného XXXXX se nachází na (č.l. 1452-1455).

Další korespondence obžalovaného O. s osobami V.V.U. a majora B. se nachází na (č.l. 1456-1463).

Na č.l. 1489-1500 se nachází objednávka D.K. adresovaná V.V. na 4 miliony ks nábojů 7,62x39 mm bez uvedení data, opatřená razítkem XXXXX a dále pak na různé zbraně.

Obžalovaný D.K. vykonával pro společnost XXXXX na základě dohody o pracovní činnosti práci od 20. do 28.2.2002, poté byl na základě pracovní smlouvy u této společnosti zaměstnán jako vedoucí výroby divize MPM (malá pěchotní munice). 15.3.2002 by jmenován ředitelem divize MPM, od 1.1.2003 došlo ke změně místa výkonu práce tak, že tuto nadále vykonával v XXXXX, poté obžalovaný požádal o rozvázání pracovního poměru dohodou a ke skončení pracovního poměru dohodou došlo 31.8.2003. Od 1.9.2003 obžalovaný pracoval pro společnost XXXXX na základě dohody o pracovní činnosti, a tato pracovní činnost byla ukončena ke 30.4.2004. Plnou mocí z 1.3.2002 zmocnil jednatel XXXXX V.Š. obžalovaného D.K. k veškerým jednáním a zastupování společnosti v souvislosti s činnostmi souvisejícími s divizí MPM a obžalovaný byl oprávněn uzavírat jménem společnosti obchodní smlouvy až do výše plnění 500.000,--Kč (doklady na č.l. 1791-1805).

Rozhodnutím ze dne 4.12.2003 Ministerstvo průmyslu a obchodu povolilo podnikateli XXXXX provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem v Iráku (č.l. 1815-1816).

K tomuto bodu bylo shromážděno velké množství záznamů telekomunikačního provozu. Zaznamenány jsou telefonní hovory počínaje od 20.11.2003, v nichž spolu komunikují oba obžalovaní až do 13.2.2004, protokoly s přepisy k těmto hovorům se nacházejí ve svazcích IX. a X., č.l. 1824-2374 a za dobu od 16.2. do 9.4.2004 se nacházejí ve svazku XI., č.l. 2547-2614. Dále ve svazku XI. se nacházejí protokoly s přepisy hovorů v ruštině (č.l. 2375-2496 a 2615-2661) a protokoly k hovorům obžalovaného O. s D.L.R. (č.l. 2497-2546). Z velkého množství telefonických hovorů je třeba zmínit zejména následující:

Již v hovoru z 20.11.2003 (č.l. 1824-1826) obžalovaný K. sděluje obžalovanému O., že s XXXXX se dělat nebude, D. nepotřebuje protokoly, bude to mít nový a o něco dražší, bude to nová výroba z Ukrajiny.

V hovoru z 21.11.2003 (č.l. 1833-1836) obžalovaný O. říká, že by měli vycouvat, časově to prohrajou v každém případě a poškodí D.

V hovoru z 1.12.2003 (č.l. 1933-1935) sděluje O. D.K., že XXXXX má rozšíření na Irák, Š. o tom ještě neví, obžalovaný K. říká, že jim pošlou něco odsud, třeba polovičku a polovičku.

V hovorech od 2.12.2003 oba obžalovaní řeší, že stále ještě ze strany ukrajinských partnerů není smlouva a poté řeší různé připomínky ke smlouvě.

V hovoru z 9.12.2003 (č.l. 2025-2026) obžalovaný K. odkazuje na zákon č. 38 s tím, že pokud se pod něco podepíše, tak se může rozloučit se vším.

V hovorech od 18.12.2003 zaznívá, že Ukrajinci si podali žádost o vývozní licenci a tato stále není (hovor z 26.12.2003, č.l. 2211).

V hovoru z 29.12.2003 (č.l. 2232-2234) O. říká, že to dělají od září a nejsou schopni to udělat.

V hovoru z 31.12.2003 i v následujících dnech (č.l. 2239-2250) jsou rozebírány problémy s právní formou XXXXX.

10.1.2004 (č.l. 2257-2258) O. obžalovanému K. sděluje, že D. nedali licenci a ptá se, jestli je ta licence už na XXXXX. Obžalovaný K. odpovídá, že se potom o to dál nezajímal, rozšíření je, ale o licenci se nezajímal. O. se ho dotazuje, kdy dostane rozšíření na tu vojenskou, K. sděluje, že na tom dělá.

21.1.2004 (č.l. 2272-2275) O. sděluje, že D. požádal o speciální povolení pro Ukrajinu, XXXXX a Slovensko a uvažuje se o nákupu ze Slovenska.

V hovoru z 23.1.2004 (č.l. 2276-2277) D.K. sděluje, že vidí, že D. nikdy ten obchod neudělá, i když závod munici vyrábí. Je to potřeba stopnout, nebude se tam moci ukázat, řeknou D., teď si to kup. Dál obžalovaný K. říká zapomeňte na Slovensko, protože Slovensko je jako Ukrajina, ti chlapi jsou velice úzce spojeni s XXXXX.

V hovoru z 26.1.2004 (č.l. 2280-2282) se O. ptá, zda nejde udělat tu kličku přes XXXXX, obžalovaný K. odpovídá, že to zboží, které je na Ukrajině nedostanou sem. Zda je to XXXXX nebo Slovensko vyjde nastejno.

29.1.2004 si obžalovaní sdělují, že Ukrajinci mají vývozní licenci (č.l. 2291-2293).

Až v hovorech do 17.2.2004 obžalovaní probírají, zda bude exportní licence z Ukrajiny.

Ke dnům 19.-28.2.2004 nejsou zaznamenány žádné hovory, v této době byl obžalovaný K. pravděpodobně v Libérii, jak je v předchozích hovorech zmiňováno.

4.3.2004 obžalovaný K. sděluje O., že komise rozhodla o udělení exportní licence z Ukrajiny (č.l. 2566-2567).

11.3.2004 obžalovaný K. opakovaně říká, že nejlepší je, když věci dělají sami, říká, že vezmou od nich (Ukrajinců) první várku, čtyři (pravděpodobně miliony kusů nábojů), zkontrolují, jestli je to v pořádku, mezitím budou už mít všechno svoje a udělají si to sami s tím, že to pak O. vysvětlí (č.l. 2583-2585).

19.3.2004 D.K. sděluje, že jestli to D. nepotvrdili, tak to od něho nevezmou (č.l. 2595-2597) s tím, že termín byl už dávno prošvihlý (č.l. 2599).

V hovorech 23.3.2004 (č.l. 2602-2610) oba obžalovaní řeší, že D. jedná s XXXXX, je s nimi v podstatě domluvený, licence je 14 dnů vydaná a D. se už 14 dní neozval.

V posledním hovoru z 9.4.2004 (č.l. 2613-2614) se obžalovaní shodují, že D. je pasé.

V hovorech vedených v ruštině obžalovaný D.K. hovoří se S., s G., V. (U.). 26.11.2003 sděluje U., že XXXXX nemá licenci na mezinárodní obchod (č.l. 2387).

V řadě dalších hovorů se pak řeší okolnosti připravovaného obchodu. V hovoru z 29.12.2003 (č.l. 2423-2424) obžalovaný K. sděluje, že ještě nedostal licenci a bude asi po svátcích. V hovoru z 10.1.2004 obžalovaný K. sděluje, že licenci bude dostávat, musí ji protlačit. Přestože to z hovorů jednoznačně nevyplývá, může mít obžalovaný K. na mysli licenci pro XXXXX, když této společnosti ke dni 4.12.2003 bylo povolení k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem rozšířeno i na Irák.

V dalších hovorech pak obžalovaný K. mluví s V. (U.) o tom, že se stále protahuje schválení vývozní licence pro ukrajinskou stranu a 11.3.2004 již konečně V. licenci získal (č.l. 2636-2639). D.K. a V. se v hovoru hádají, neboť V. získal licenci pouze na dvě z položek požadované objednávky.

V hovorech od 17.3. mluví o tom, kdy přijdou peníze. 18.3.2004 D.K. sděluje, že D. stále neotvírá akreditiv (č.l. 2646-2647).

2.4.2004 D.K. sděluje, že D. dosud nemá podepsaný dodatek ke kontraktu o tom, že má právo dodávat, protože kontrakt již termínově uplynul (č.l. 2657). V posledních hovorech z 6.4 a 8.4. 2004 (č.l. 2658-2661) D.K. sděluje, že D. mlčí, Američané mají obrovské problémy v Bagdádu, byli zabiti lidé, kteří odsouhlasili kontrakty, na jejich pozicích zatím nikdo není a zastavili všechnu pomoc co formují pro irácké lidi.

Přepisy telefonních hovorů, které vedl O. s ukrajinskou stranou, se nacházejí na č.l. 2482-2496. Tyto hovory začínají od 3.12.2003, obžalovaný O. dojednával podrobnosti se S. a s V. V. a hovory vedené tímto obžalovaným jsou věcné a konkrétní, předmětem hovorů je domluva bankovního akreditivu a smlouvy.

Na č.l. 2497-2546 se nacházejí přepisy telefonních hovorů vedených v angličtině obžalovaným O. s D.L.R. Hovory jsou z období od 20.11. do 3.12.2003. V hovoru z 22.11.2003 (č.l. 2499) O. sděluje, že je natolik závislý na tomto obchodě, že udělá co bude moci. Je si jistý, že během následujících deseti dnů pojedou do Kyjeva a dovezou první dodávky do Bagdádu. V tomtéž hovoru O. sděluje, že ne všechno je možno sdělit prostřednictvím telefonu a není dobré dělat něco hned teď se žádostí o povolení, zatím je nutné to nechat být (č.l. 2500).

25.11.2003 O. sděluje D., že D. udělal v České republice nějaké chyby, s českou koncesí není nic a bylo by lepší, kdyby to šlo přes Ukrajince (č.l. 2511).

1.12.2003 O. sděluje, že povolení pro XXXXX, rozšíření území má být schváleno během následujících dnů (č.l. 2534). V hovoru z 2.12.2003 (č.l. 2537-2538) zaznívají pochybnosti o D.K. s tím, že opakuje nějaké dřívější chyby, hodně slibování a nakonec je rozčarování. Druhá strana (ukrajinská) je ochotna jít dál bez D., kdyby se stal překážkou tohoto obchodu.

Pokud byly k důkazu provedeny odposlechy telekomunikačního provozu, šlo nejprve o hovory, které byly z celkového ohromného počtu telefonních hovorů označeny a vybrány policejním orgánem, byl zajištěn jejich přepis a takto byly státní zástupkyní předloženy soudu. Obžalovaný D.K. vnesl důkazní návrh na obstarání veškerých CD se zaznamenanými odposlechy. Toto mu bylo umožněno, avšak nejdříve nebyla obžalovanému a jeho obhájci ze strany Policie ČR sdělena hesla, která tyto zvukové záznamy na CD chránila a poté obžalovaný zjistil, jak velké množství hovorů je třeba procházet k tomu, aby označil a vybral hovory, které navrhoval k důkazu provést. V důsledku tohoto bylo třeba hlavní líčení opakovaně odročovat. Nakonec obžalovaný K. označil celkem šest hovorů, které byly u hlavního líčení dne 6.12.2007 a 22.1.2008 provedeny.

Z hovorů vedených mezi obžalovaným K. a svědkem Š. je třeba poukázat zejména na hovor z 5.11.2003 v 17.25.11 hodin, ve kterém obžalovaný K. sděluje, že mu volali

z ministerstva, že udělí licenci na ten Bagdád, informuje Š., že jestli to teď zvládnou, mají v Bagdádu práci na dva roky.

V hovoru z 19.1.2004 v 08.17.19 hodin se Š. obžalovaného K. dotazuje, co bude s dodáním přerušeného end useru na ten Irák.

V hovoru z 5.2.2004 ve 13.04.04 hodin Š. obžalovanému K. sděluje, že mu stále volá H. z Licenční správy a ptá se, kde jsou ty dokumenty. Obžalovaný K. Š. odpovídá, že pokud H. chce, ať to zastaví. Š. sděluje, že papíry na životnost nábojů, kdy byly vyrobeny nemají, obžalovaný K. mu odpovídá, že se to celé zpozdlilo a ještě tam nikdo nic nedodal.

I z těchto hovorů vyplývá to, co prezentoval obžalovaný K. ve své výpovědi, tedy že Š. věděl, že taková věc existuje, ale podrobně ho obžalovaný o ničem neinformoval. Přestože svědek Š. ve své svědecké výpovědi uváděl, že o dodávce munice do Iráku mu není nic známo a obžalovaný K. s ním o tomto nemluvil a neví nic o tom, že by obžalovaný za společnost XXXXX zasílal žádost na Licenční správu, z provedených hovorů vyplývá, že buď svědek Š. v této části nevypovídá pravdu, nebo si již na věc nevzpomněl. Ovšem pokud v hovoru z 5.2.2004 Š. uvádí, že ještě není doklad o tom kdy byly náboje vyrobeny, je i z výpovědi obžalovaného K. zřejmé, že začátkem února 2004 už vůbec nebylo obžalovanými uvažováno o tom, že by se do Iráku dodávaly náboje ze straších zásob České armády a že by obchod měl být dělán přes společnost XXXXX.

Oba obžalovaní se shodují v tom, že zpočátku měla být dodávka čtrnácti milionů kusů ostrých nábojů (a další cvičné munice a adaptérů) pro firmu D.L.R. uskutečněna přes společnost XXXXX Toto potvrzuje ve své výpovědi i svědek R., který předložil objednávku zasílanou na firmu XXXXX, kterou později zrušil. Rovněž tak výpověď svědka Š., který sice popřel, že by měl vědomost o dodávání munice do Iráku, prokazuje, že společnost XXXXX požádala o rozšíření povolení pro zahraniční obchod s vojenským materiálem i na Irák. V průběhu doby však oba obžalovaní naznali, že přes společnost XXXXX s.r.o. dodávka realizována nebude, jak vyplývá z telefonních hovorů mezi nimi. Rovněž z výpovědi svědka D.L.R. se podává, že tento původní objednávku, kdy hodlal získat munici z České republiky od společnosti XXXXX, stornoval a začal jednat s Ukrajinci. Objednávku munice na firmu XXXXX zasílal D.L.R. 22.11.2003 a nejpozději od této doby tak již nebylo počítáno s tím, že by byl tento obchod činěn přes společnost XXXXX Navíc v této době, tedy v říjnu či listopadu 2003 ani společnost XXXXX neměla povoleno provádět zahraniční obchod s vojenským materiálem v Iráku a rozšíření o teritorium Irák k provádění takovýchto obchodů bylo vydáno až 4.12.2003.

I obžalovaný O. připustil, že při některých jednáních pan K. vystupoval za společnost XXXXX, což bylo v předpokladu, že se domníval, že v jistém období dostane příslušné licence, které měl předtím XXXXX. Zároveň však obžalovaný O. dodal, že neví, zda pan K. za firmu XXXXX o licenci žádal, co se týče tohoto obchodu. Naprosto jednoznačným pak zůstává, že obžalovaný D.K. dne 21.12.2003 podepsal za společnost XXXXX smlouvu o pronájmu letadla, které mělo munici do Iráku převážet, aniž by společnost XXXXX měla příslušné povolení k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem. XXXXX v této smlouvě zastupuje státní podnik Ministerstva obrany Ukrajiny „XXXXX“ a jako druhá smluvní strana ji podepisuje D.L.R. za firmu XXXXX. Rovněž tak objednávku na čtyři miliony kusů nábojů 7,62x39 mm s kulkou s olověným jádrem obžalovaný D.K. činil za XXXXX Tato objednávala není datovaná a je určena pro podnik XXXXX v Kyjevě na Ukrajině, adresovaná přímo V.V.U. (č.l. 1489).

Na rozdíl od obhajoby soud nepovažuje výpověď svědka D.L.R. za nevěrohodnou. Pomineme-li určitá tvrzení svědka, která nemají vztah k projednávané věci a (např. tvrzení, že D.K. je agentem vycvičeným KGB), svědecká výpověď odpovídá listinným důkazům, které svědek předložil.

Pokud bylo obhajobou namítáno, že ani jeden z obžalovaných nebyl ani dodavatelem ani odběratelem zboží, toto zboží, tedy vojenská munice, nemělo přecházet hranice ČR a ani jeden z obžalovaných nevystupoval za některou smluvní stranu, nelze než uvést, že podle § 2 odst. 1 zákona č. 38/94 Sb. se obchodem s vojenským materiálem rozumí také nakládání s vojenským materiálem v zahraničí osobami oprávněnými podle tohoto zákona. Protože společnost XXXXX neměla povolení k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem, nemohli být obžalováni oprávněni nakládat s takovým materiálem v zahraničí.

Podle § 2 zákona č. 38/94 Sb. ve znění účinném v letech 2003 a 2004 za obchod s vojenským materiálem byl považován také písemný projev vůle směřující k uzavření smluv, jakož i s tím související přenos informací a reklama. Byť toto znění ještě neobsahovalo výslovný termín „zprostředkování“, když tento termín se objevuje až v novele učiněné zákonem č. 357/2004 Sb., lze jednání obou obžalovaných v tomto bodě podřadit pod přenos informací. Opětovně se tedy jedná o provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem ve smyslu zákona č. 38/94 Sb. bez příslušného povolení.

Bod 4.

Obžalovaný D.K. vypověděl (č.l. 3073 a 672):

„Všechny zbraně jsou rozděleny do dvou kategorií. První kategorie jsou zbraně, které můžete prodat a jsou funkční, druhá kategorie jsou zbraně, které musíte znehodnotit, a pak se teprve prodávají, ale to už není zbraň. Tam vznikl problém mezi českým a ukrajinským zákonem, které jsou úplně odlišné. Ukrajinci nám řekli, že potřebují papír od ministerstva. My jsme jim řekli, že podle našeho zákona znehodnotíme zbraně na Ukrajině a v ten moment je to volně prodejná a můžeme to dovést do České republiky. Oni nám řekli, že to u nich takto nejde, že jim musíme dovést licenční povolení od našeho Ministerstva průmyslu a obchodu ČR, jinak s námi nebudou obchodovat. Ministerstvo nám to zamítlo a tím pádem to skončilo.“

Na dotazy uvedl, že z Ukrajiny s nimi jednala přidružená společnost XXXXX, kterou měl na starosti V.V.U., který měl na starosti tuto oblast. Na to byla uzavřena smlouva, jak říkal, jde se na ministerstvo, to dá papír, smlouva vstupuje v platnost. Pokud ministerstvo papír nedá, tak žádný obchod se neudělá. Na Ukrajině se to ještě prozkoumává, zda to projde jejich ministerstvem. Návrh na počet zbraní a o jaký druh zbraně se bude jednat předkládají oni. Aby se dostala dobrá cena, tak do žádosti se musí napsat velké množství, jinak je to nezajímavé. To množství bylo velké. Plánovali to a taková byla dohoda, že to co odeberou, tak to skutečně zaplatí. Otevře se akreditiv a oni v té hodnotě dají zboží. Pokud se neotevře akreditiv, tak nic nedají. Na začátku chtěli odebírat vzorky a pak by se vidělo, ale nedostali se k tomu.

S U. za XXXXX jednal obžalovaný a K.K. Bratr je odborník na zbraně a má dobré nápady, obžalovaný zase umí rusky, takže se doplňovali. Na Ukrajinu jezdili průběžně, ale tenkrát domlouvali kooperaci s Luganskem a v rámci toho se zajímali i o ty staré zbraně. S U. na Ukrajině jednali s bratrem osobně. Ze strany XXXXX se mělo platit tak, že počítali, že ze začátku si vezmou jen vzorky. Ta první splátka je 10-12 tis. USD, na první splátku měli peníze.

Firma XXXXX dovezla z Ukrajiny staré historické zbraně, kromě Mauseru se dovezly i jiné zbraně. Myslí, že zbraně přivezli v roce 2003. Za XXXXX jednal obžalovaný a ředitel XXXXX Š. XXXXX to koupil jako vojenskou dodávku, tak jak to Ukrajinci chtěli. Ukrajinci nedělali problémy, protože se na to přivezly papíry z ministerstva. Z ministerstva byl vydán Mezinárodní odborný certifikát, ten byl vydán z českého ministerstva. Ukrajinci řekli, že to prodají tak jak to je a že si to ze skladu musí odvézt a pak že si s tím můžou udělat co chtějí. Znehodnocovali to u nás. Při první dodávce to XXXXX nakoupil asi zhruba za 200 tis. USD. Další dodávky nebyly.

Smlouva mezi firmou XXXXX a ukrajinskou stranou existovala, ale teď už neexistuje. Smlouva vstupuje v platnost tím, že je na to vydáno potvrzení ministerstva. Potvrzení musí být od českého i ukrajinského ministerstva. Oba státy s tím musí souhlasit. Když licence nebyla udělena, tak smlouva byla neplatná a musela se vrátit. Je to smlouva na č.l. 2664.

Obžalovaný J.O. vypověděl, že (č.l. 3083 a 685), že k tomuto bodu se vyjádřit nemůže, jen ví, že byla uskutečněna dodávka těchto zbraní z Ukrajiny přes XXXXX. O dalších věcech neví. Neví nic o tom, že by chtěl D.K. nakoupit tyto zbraně pro XXXXX.

Svědka V.Š. (č.l. 3095 a 1787) k tomuto bodu uvedl, že společnost XXXXX měla licenci k obchodování s vojenským materiálem a získala dovozní licenci na dovoz zbraní z Ukrajiny. Dovezla jednu dodávku, která byla složena ve skladě v XXXXX. Šlo o zbraně historické. Speciální povolení na dovoz těchto zbraní potřeba nebylo, jen to co předepisuje zákon. V České republice měly sloužit k znehodnocení a uvedení na trh jako zbraně sběratelské. Bohužel k tomu nedošlo. Co se s nimi stalo neví. Pokud ví, tak zbraně byly uloženy ve skladu v XXXXX a někdy v roce 2004 tam proběhla nějaká kontrola a všechno co tam bylo pro společnost XXXXX bylo zabaveno a dodnes nemají k těmto zbraním přístup. Bylo to zabaveno Policií ČR a následně vydáno firmě XXXXX, která na sebe vyhlásila konkurs a správce konkursní podstaty řekl, že ty zbraně jsou jeho a odmítá je společnosti XXXXX vydat. Tyto historické zbraně byly řádově ve finančním objemu okolo 6 milionů korun v nákupních cenách. Ze stavu společnosti XXXXX nemají tyto zbraně odepsány, takže podle nich tam jsou všechny zbraně. Pokud se jedná o evidenci společnosti XXXXX, jakým způsobem je s těmi zbraněmi dnes nakládáno, do dnešního dne neví. Společnost XXXXX měla od firmy XXXXX pronajatý sklad zbraní, který měla schválený v XXXXX, který dozoroval K.K., který pro společnost tehdy dělal zbrojře ze zákona, a po té události v roce 2004, kdy došlo k domovní prohlídce, se ke zbraním už nedostali.

Výpověď **svědka J.K.** (č.l. 3136) je již uváděna v důkazech provedených k bodu 2). Pokud byla svědkovi předložena smlouva č.l. 2672-2679, zejména příloha 1, uvedl, že to jsou celkem známé věci, většinou válečné. Jsou zase hlavní díly, a to hlavně, závěry a lůžka závěrů. Třeba zásobník není hlavní část, na to není třeba žádné povolení. Jde o zbraně, které jsou běžné v civilu, u loveckých zbraní, kromě těch kulometů. Takovýto typ zbraní se k nám dováží i ze zahraničí, v civilu je jich spousta a pořád jsou žádané. Podmínky vztahující se k dovozu zbraní jdou mimo ně. To co má jít do prodeje, na trh, tak musí přeběhnout přes ně, označí se to zkušební značkou a je to považováno za civilní zbraň. Ať už je to vojenský Mauser nebo cokoliv jiného, v současné době je to dokonce i kulomet.

V zákoně 119 se říká, že pokud jsou pochybnosti, tak zařazuje Český úřad pro zkoušení zbraní a střeliva. Čili když je pochybnost, dá si žádost o zařazení do kategorie. To se týká i střeliva. Zbraně uvedené v příloze lze použít do civilu. Protože samonabíjecí pistole, ať už je jakákoliv, tak je samozřejmé, že mechanismus je stejný, pokud se týká opakováček, tak těch jsou tisíce v loveckém provedení, takže ten systém je stejný. Pokud se jedná o kulomety a policie povolí to A, tak je možné je použít jako civilní zbraň s tím, že pokud je chce někdo držet, tak nemusí mít zkoušku, pokud je chce používat, tak nechá u zkušebny udělat tu zkoušku. Všechny zbraně, které viděl uvedené v přílohách by zařadil do civilního sektoru. Dokonce to co se zařadí do civilní kategorie to se dává na internet, kde se toto zařazení do kategorií provádí, aby lidi měli přehled.

Na dotaz, zda by do civilního sektoru z těchto zbraní nějakou nezařadil, uvedl, že asi žádnou. Pokud jsou to plnočinné zbraně, tzn. samopaly, kde na jedno stisknutí může vyjít více ran, tak to se do civilu nepouští, jediné to může držet na to áčko a když to chce používat, tak musí požádat u nich o zkoušku, to jsou ty kulomety, ať už jde o jakýkoliv model. Když to policie povolí, tak jsou v civilu.

Zbraně, které jsou uvedené v příloze, jsou zbraně které byly používány ve válce. Mohlo se s nimi i válčit, nejspíše byly ve vojenských skladech. Pokud jsou uloženy ve skladech nebo vyrobeny po válce, tak mají charakter vojenského materiálu. Pokud byly zbraně dovezeny z Ukrajiny do České republiky, tak lze předpokládat, že se jedná o dovoz vojenských zbraní. Protože Ukrajina není v CIPu, čili není předpoklad, že by tam byly nějak značeny civilním způsobem. Když jsou zbraně přivezeny do České republiky jako vojenský artikl, tak je musí dát do zkušebny. Na základě přezkoušení můžou dostat značku, která opravňuje budoucího držitele tyto zbraně používat nebo držet v civilním sektoru. Držení znamená, že nesmí ze zbraně střílet. Pokud se ve zkušebně takovéto zbraně objeví, tak je to za tím účelem, že budou používány jako civilní. Nemůže se stát, že by někdo neřekl na co budou zbraně používány, to bych je nevzal. Tam musí zbraně někdo předložit a musí prokázat nějakou licenci. Pokud je zbraň dovezena jako vojenský artikl a nikdo ji zkušebně nepředloží, je otázka kdo je dovezl, zda má povolení na obchodování s vojenským materiálem. To je dané zákonem. Pokud někdo zbraň přiveze a chtěl by ji používat pro vojenské účely, to vidí dnes jako nemožné, protože vojáci mají svoje zbraně, které má vojenská správa atd., takové zbraně přes jejich zkušebnu vůbec neprochází. Jsou vyloženy pro civilní potřebu, kdysi to byla zkušebna s názvem Zkušebna zbraní pro civilní potřebu. Vojáci mají své vlastní instituce, než to dojde z fabriky, tak tam jsou velké vojenské přejímky a pokud je to pro nás, tak tyto zbraně jsou označené překříženými meči.

Svědkové J.F. (č.l. 1817) a **T.K.** (č.l. 1821) se vyjádřili pouze k zapůjčení finančních částek společností XXXXX a XXXXX, podrobnosti o prováděných obchodech s vojenským materiálem jim nejsou známy.

Listinné důkazy k přípravě dovozu zbraní z Ukrajiny se nacházejí ve svazku č. 12. Dne 29.4.2002 byla uzavřena smlouva mezi podnikem zahraničního obchodu XXXXX jako prodávajícím a firmou XXXXX jako kupujícím. Seznam prodávaného zboží je uveden v přílohách 1 až 3. Jedná se o pistole, pušky a kulomety specifikované v uvedených přílohách, celková částka kontraktu činí 3.409.693,--USD. Smlouva je orazítkována a podepsána za prodávajícího i kupujícího a za XXXXX ji podepsal obžalovaný XXXXX (č.l. 2664-2700).

Ze sdělení Ministerstva průmyslu a obchodu č.l. 2702 vyplývá, že zbraně uvedené v přílohách citované smlouvy jsou vojenským materiálem pro účely zákona č. 38/94 Sb.

Opět nezbyvá než poukázat na ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 38/94 Sb., podle něhož se za zahraniční obchod s vojenským materiálem považuje také písemný projev vůle směřující k uzavření smluv, které upravují vztahy podle odstavce 1. Společnost XXXXX příslušné povolení k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem neměla. Obžalovaný tak nebyl oprávněn danou smlouvu s podnikem zahraničního obchodu XXXXX z Ukrajiny uzavírat. Jeho obhajoba, že celou transakci nebylo možné provést jinak, než nejprve tuto smlouvu uzavřít a poté žádat české i ukrajinské ministerstvo o vystavení příslušných dovozních a vývozních povolení nemůže obstát, když sám obžalovaný, jakož i svědek Š. uvádějí, že nákup historických zbraní z Ukrajiny byl později realizován přes společnost XXXXX. Pokud by obžalovaný dodržel zákonný postup, musel by nejprve požádat o udělení povolení k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem pro XXXXX ve smyslu části druhé zákona č. 38/94 Sb. a po udělení tohoto povolení by již konkrétní zahraniční obchody s vojenským materiálem na základě konkrétních smluv mohl uskutečňovat, když by mu byly uděleny licence na konkrétně určenou smlouvu ve smyslu části třetí zákona.

V úvahu nepřichází užít ani ustanovení § 66 trestního zákona o zániku trestnosti pro účinnou lítost, neboť toto ustanovení předpokládá, že již došlo k dokonání trestného činu. Zánik trestnosti přípravy k trestnému činu upravuje ustanovení § 7 odst. 3 trestního zákona, avšak v daném případě nejsou splněny podmínky pro jeho užití, když je zřejmé, že zcela chybí příslušné oznámení o přípravě k trestnému činu ze strany obžalovaného vůči orgánu činnému v přípravném řízení.

Bod 5.

Obžalovaný D. K. vypověděl (č.l. 3074):

„Ukrajinci měli zájem o naše nadnormativní zásoby, nejvíce pan V.G., který měl zájem o obchodování. Chtěli jsme i s tím luganským závodem udělat kooperaci. Byl zde pan G., ředitel závodu pan F. a my jsme byli v XXXXX. Z toho XXXXX jsme je vzali prohlídnout závod ve XXXXX, protože se dostal do likvidace a bylo nám nabídnuto, jestli by jsme o to neměli zájem. Tak jsme si to prohlídli, protože se tam dříve vyráběly náboje. Při jedné návštěvě tam s námi byli i Ukrajinci, dal jsem jim k tomu prospekty a teď jsme měli záměr, že se udělá společný projekt na větší kalibry, které se nevyrábí ani u nás, ani na Ukrajině. Domluvili jsme s G., že se na společné jednání sejdem v Praze a že všechno probereme osobně. K tomuto jednání jsem přizval i P., protože jsme s ním dojednávávali malé obchody nadbytečných zásob. G. nepřiletěl sám, ale ještě s jedním pánem, o kterém tvrdil, že je jeho partner a že by mu chtěli odprodat linku na výrobu nábojů 12,7 mm. Řekl jsem G., že na to nejsme připraveni. Pak chtěl abychom je zavezli do XXXXX, ukázat jim stroje, což jsem také odmítl, s tím, že tam na nás nikdo nečeká. Abychom jim vyhověli, tak jsme udělali předběžnou smlouvu i když jsme nic neměli v ruce. Dnes vím, že to byla hloupost.“

Na dotazy uvedl, že G. řekl, že to je jeho známý, se kterým oni mají předjednáno, že má zájem o výrobu nábojů 12,7 mm. Sám toho muže neznal a viděl ho poprvé, ani dobře nemluvil rusky. Představen mu byl, ale obžalovaný s ním nekomunikoval vůbec. Řekli mu, že s nimi přiletěl z Kyjeva. Pocházet měl ze Spojených arabských emirátů, to nebyl Ukrajinec. Jednání probíhalo dva dny a bylo to v únoru 2004. Byl tam G., obžalovaný, ředitel XXXXX pan V.P., P. a O.. P. tam byl od počátku jednání, pak odjel. Byl tam hlavně kvůli těm nadnormativním zásobám, protože ho to zajímalo. Zastupoval firmu XXXXX.

G. předem obžalovanému neřekl, že přiveze toho člověka s sebou a až na této schůzce se obžalovaný dozvěděl, že má zájem o linku na výrobu nábojů 12,7 mm. S G. o této výrobě nábojů jednali už dříve v Lugansku, pak v tom pokračovali dál když byli oni v České republice, tak jednali jak v Lugansku, tak v Kyjevě, v Zubří i na závodě ve XXXXX, když si to tenkrát prohlíželi, tak ten záměr tam byl. Dokonce XXXXX zaměstnal P., který byl ve XXXXX výrobní náměstek. Náboje 12,7 mm se měly vyrábět jak v České republice ve XXXXX, tak na Ukrajině.

První záměr byl takový, že některé části budou dělat Ukrajinci, některé části se budou dělat u nás v Čechách a vzájemně si je vymění a budou to finalizovat jak tady, tak na Ukrajině, aby oni měli svůj certifikát a my také. Tam se jednalo jen o náboje 12,7 mm. O tom, že se má někde montovat linka se poprvé dozvěděl při jednání v Praze, s tím, že mají zákazníka, který by chtěl linku koupit, ne montovat. To že budou montovat, tak o tom se jednalo už dávno. Ale to bylo mezi Ukrajinou a Českou republikou, ale když viděli to množství strojního zařízení ve XXXXX, tak chtěli něco prodat. Pokud by to ve finále dopadlo dobře, tak chtěli použít část zařízení z toho XXXXX, eventuálně se podívat, jestli by se to dalo někde dodělat.

To jednání v Praze trvalo asi deset minut, pak projednávali už svoje záležitosti. Aby se nějak dohodli, tak ten člověk dal adresu a jméno O. Pan O. s ním hovořil anglicky. Žádné doklady ani žádné specifikace jim k tomu nemohli dávat. Tenkrát to byla vyloženě jen ta jedna smlouva, která byla vytvořena proto, aby s tím člověkem neztratili kontakt a aby neodjel bez něčeho. Kdyby tam obžalovaný neměl pana O., sám by to nevytvořil.

Na č.l. 2789-2791 je ta smlouva, která byla vytvořena tzv. horkou jehlou, aby se ten člověk nevracel bez něčeho zpět. Neví zda to byl S.J., on se nelegitimoval. Údaje o firmě XXXXX nadiktoval on. Obžalovaný ho viděl poprvé, když přiletěl do té Prahy.

K dotazům na doklady ze svazku č. 13 obžalovaný uvedl, že to co odesílal O., tak to byla komunikace mezi Ukrajinci a Čechy. Nikdo jiný v tom nebyl, až když poprvé přivezli toho člověka do Prahy. Mezi Ukrajinci a Čechy se jednalo o postavení linky. Tam byl záměr že budou dělat kalibry 12,7 mm, uvažovalo se i o větších kalibrech, které nejsou pokryté. Oni řekli, že je potřebují, že u nich se to nevyrábí. Řekl jim, že u nás se to kdysi vyrábělo, ale že teď se to už nedělá, proto to konzultoval i s P., který se v tom vyznal.

Faxy mu posílal většinou G. Většinou se tam podepisoval jako V. nebo G., nebo to mohl poslat F., ale to by se muselo srovnat s jinýma jeho faxama. G. obžalovanému poslal fax a řekl, že má zajít na ministerstvo a zjistit, zda jsou země průchodné, protože Ukrajinci mohli s někým obchodovat, Češi ne. G. se ho ptal na tu linku a dával mu k tomuto otázky. Napsal mu třeba aby zjistil, jestli je u nás průchozí Súdán. O lince na výrobu nábojů 12,7 mm v Súdánu se neuvažovalo. To co měli předjednáno, tak to bylo mezi Ukrajinou a Čechami.

Za XXXXX podepsal tu smlouvu, ale to bylo v tom tlaku. Když to neměl předjednané, tak to za XXXXX nemohl podepsat. Jednání s tím J. v Praze trvalo asi deset minut, poté s ním už nikdy nejednal ani za XXXXX ani za XXXXX.

Obžalovaný J. O. vypověděl (č.l. 3083 a 687-688), že dotyčná schůzka i předchozí příprava celého projektu se dělaly přes něj. Dělalo se to buď telefonicky nebo rukou psanými poznámkami, jako v tomto případě, kdy měl počítačovou formou zpracovat otázky pro vypracování studie ohledně nábojů 12,7 mm a dát ho do angličtiny, což učinil. O to ho požádal

pan K., bylo to 10.10.2003. V té době mu nebylo řečeno k čemu to má sloužit, kromě toho co tam bylo, tak v té době o tom nic bližšího nevěděl. D.K. zaslal fax, aby zpracoval počítačovou formou návrh projektu a konzultoval to s panem P., který se objevil až závěrem té připravované schůzky, někdy v únoru 2004. V tomto faxu není zmínka o tom, kde to má být umístěno. Sám se o tom dozvěděl až na té schůzce. Až do přečtení dotyčných materiálů žil v domněnku, že přijeli dva ruští obchodníci a že bude potřeba, aby tam fungoval v angličtině a formuloval některé dokumenty. Zároveň s obžalovaným tam přijel P. a předmětem jednání byla formulace této smlouvy, k čemuž využil věci, o kterých věděl před tím. V podstatě se udělala smlouva o smlouvě budoucí, která se tam podepsala. Byl přítomen dojednávání, ale že byla smlouva podepsána nevěděl.

K faxu na č.l. 2707-2078 obžalovaný O. uvedl, že tento neviděl. To co je tam psáno rusky, tak byl požádán, aby to dal do angličtiny, takže část těch věcí byla projednána a podepsána přes něj. Na schůzce pan J. hovořil a obžalovaný to překládal. Z hovoru nevyplývalo, zda jde o domluvenou věc nebo jde o něco nového. Nemůže se k tomu vyjádřit, protože u předchozích jednání nebyl. Myslí, že jeden z hlavních požadavků toho Araba i těch dvou rusky mluvících partnerů bylo vidět dotyčné zboží. Kde to mělo být uskladněno neví, že se jednalo o XXXXX slyšel dneska poprvé, ale měl dojem, že to mělo být z nějakých zásob československé armády. Bylo jim odpovězeno, že není možné v tak krátké době zajistit prohlídku. Myslí, že k tomu ve smlouvě něco bylo. Data do smlouvy i veškeré údaje mu byly předloženy během jednání. Pokud jde o data, ty předkládali ti partneři a bylo to doplňováno řadou věcí. Obžalovaný měl za úkol zformovat znění smlouvy na základě požadavků, které obě strany tam učinily. Není si jistý zda tam bylo řečeno, že by obchod měla provést firma XXXXX. S XXXXX se mělo jednat, pokud nebudeme mít licenci, pokud ji dostaneme, tak XXXXX jde stranou, tak to chápal. Má na mysli celou řadu obchodů a pravděpodobně šlo i o tento obchod, proto se také asi neuskutečnila prohlídka těch strojů. Je ale možné, že to nešlo z toho důvodu, kdy se očekávalo nové licenční oprávnění a ve XXXXX to tak už nefungovalo, poněvadž tam došlo k poruchám komunikace mezi firmou XXXXX a XXXXX.

Celé jednání trvalo dva dny. Jednalo se spíše několik hodin, ale ne celý den. Závěr jednání byla ta smlouva, která byly podepsána. Jestli pan K. činil nějaké úkony k naplnění smlouvy neví a domnívá se že asi ne, protože se to jevilo jako že linka o které se hovoří není k dispozici, ale neví, to byl jen jeho dojem. S panem K. se o tom nebavil. Pan P. tam byl jako člověk, který rozumí svému oboru a dodával technické věci. Fungoval tam trochu jako řidič a smluvních jednání se vůbec neúčastnil. Podílel se jen připomínkami k technickým parametrům, ale nezasahoval do obchodních věcí.

K materiálu na č.l. 2711 obžalovaný O. uvedl, že tento překlad dělal, bylo to na základě toho, že o to byl požádán panem K. Byly mu předloženy určité věci, které překládal do angličtiny. Na tu informativní nabídku dostával věci od pana K. Myslí, že to vytvářel pan K. a ti jeho ukrajínští partneři, o kterých si myslel, že to jsou Rusové.

Ve výpovědi v přípravném řízení uvedl, že při jednáních bylo několikrát řečeno, že obchod směřoval do embargované oblasti, do Súdánu. U hlavního líčení k tomuto uvedl, že pokud jde o ten Súdán, tak to určitě zaslechl, neví od koho, ale určitě to bylo v době, kdy překládal toho Araba. Je přesvědčen, že do Arabských Emirátů by nikdo v žádném případě takovéto zařízení, tu linku, nekoupil. Myslí, že ten Arab říkal, že je to určeno do Súdánu nebo to byl některý z těch Ukrajinců. Nevzpomíná si zda pan K. na to nějak reagoval. Kde se má linka stavět vyplývalo z toho, k čemu se vyjadřoval pan P. Vypadalo to, že jde o nějakou existující budovu a mělo se to vejít do určitých podmínek. Co se týče technických podmínek,

tak se toho měli účastnit i čeští technici, to vyplývá i z těch podkladů. Myslí, že na tom jednání se hovořilo o počtu pracovníků a bylo to i o tom projektu, který byl průběžně zpracováván. Má za to, že to bylo nějak obsaženo i v té rámcové smlouvě, ale to si není jistý. Myslí že linka měla stát zhruba 8 až 10 milionů dolarů. Kdo komu měl platit neví, to z hovoru nevyplývalo, tam bylo upřesněno, kdo jsou smluvní partneři, s tím velmi volným rámcem, pokud jde o licence, kdy se spoléhalo na XXXXX, v době kdy by to mělo skončit a kdy dostane XXXXX svoji licenci. Myslí, že po podpisu smlouvy pan K. už žádnou činnost k plnění smlouvy nevyvíjel, takový je jeho dojem. Proč podepisoval tuto smlouvu ví jen on sám. Je pravda že to podepisoval pod určitým tlakem, obžalovanému se to jevílo tak, že předtím něco slíbil. Neví nic o tom, že by se kromě této dodávky na výrobu této linky jednalo ještě o něčem jiném anebo u toho nebyl. Ti ruští účastníci o tom třeba jednali s panem K., ale u toho nebyl, byl pouze u jednání s tím Arabem.

K přípravě smlouvy dostával rusky psané podklady a jeden z nich předal, je to ten kde je zmíněna částka 10 milionů dolarů. K té smlouvě a k partnerům neměl dopředu žádné podklady, s nimi se setkal, až přijeli. Nebyl na tuto překladatelskou práci smluvně najat, ani za to nebyl placen. Jednání se účastnil, protože se domníval, že musí dělat některé věci panu K., pokud chce, aby bylo vyhověno panu R. a taky proto, že pro něj to není těžké přeložit. Rusky napsané pokyny přeložil do angličtiny. Byl požádán, aby tomu dal marketingovou podobu. Tam se nejednalo o smluvní dokument k uzavření obchodu. Zda tam byl určený nějaký subjekt neví. Podklady z 29. února 2004 byly jedněmi z podkladů, které obdržel. Přišel tam pan P. se kterým byla tato fáze projednávána a který se k tomu velmi podrobně vyjádřil. Jsou k tomu i písemné podklady, kde se k celé věci velmi podrobně vyjádřil a dal k tomu stanoviska. To se dalo odhadnout z toho data, myslí, že to je říjen 2003. Smlouva je z února 2004 a fax je z října 2003. Před jednáním mu bylo řečeno od pana K., že přijedou hosté, které mají někam zavést a vezlí je do dvou hotelů. Smlouva vyplynula z předchozí diskuse mezi panem K. a dalšími účastníky. Myslí, že tam neměl notebook, musel to psát někde jinde. Nevzpomíná si zda u zpracování byl sám. Při jednání určité nějaké přestávky byly, ale u všech určitě nebyl. Byl pouze u jednání, které se týkaly toho anglicky mluvícího Araba. S tím Arabem sám nikam nejel. Rozhodně s ním neodjel do Mariánských Lázní. Přesně si nevzpomíná, kde tu smlouvu zpracovával, ale má za to, že tam počítač nebyl, takže ji tvořil někde jinde. Jakou formou ji předával si nepamatuje.

Svědék B.P. (č.l. 3087, 2894-2897) vypověděl, že pana D.K. zná přibližně 5 let, seznámili se tak, že měl u nich uskladněný nějaký materiál. Bylo mu nabídnuto, aby se účastnil jednání v Praze, kde se snažil prodávat svoje záležitosti, samopaly. Tenkrát se jednalo o samopal zástupcům ukrajinské společnosti, alespoň tak byl informován. Při té příležitosti byl dotazován na některé záležitosti týkající se výroby 12,7. Šlo asi o dvouhodinové setkání v hotelu. Pak obdržel informaci o návrhu o nějakém prohlášení nebo smlouvě s arabskou firmou, jejíž název si nepamatuje.

Co bylo obsahem té smlouvy si už nepamatuje, protože to pro něj nebylo důležité, vzpomíná si jen, že byla ve dvou verzích, v anglické a české a jednalo se tam o zařízení pro výrobu 12,7. Tu smlouvu si oživil když mu ji ukázali na policii, ale myslí, že smyslem smlouvy byla spolupráce při zavedení výroby 12,7 někde v nějaké zemi, ale neví zda tam byla ta země napsaná nebo ne. Myslí si, že se jednalo o arabskou oblast, ale to je jen jeho domněnka. Na schůzce nabízel svoje záležitosti, protože kvůli tomu tam jel a diskutovali o tom, zda by ukrajinská firma koupila od jeho firmy zbraně. Někaké možnosti se objevovaly a to se probíralo asi tak polovinu schůzky. Vznášeli na něj dotazy týkající se možnosti výroby nábojů 12,7. Celkem jednali asi tak dvě hodiny, z toho asi tak polovinu času věnovali záležitosti svědka.

Dotazy mu kladl člověk, který byl představen jako zástupce ukrajinské firmy, ale na jeho jméno si nevzpomene. Ptal se, za jak dlouho se to dá smontovat, za jak dlouho by bylo možné začít vyrábět na té lince a jak by se to dalo celé organizovat a podobně. Technicky se o tom nebavili, protože po této stránce to není schopen popsat. Pochopil to tak, že ukrajinská firma hledá dodavatele některých elementů, strojů, náradí, na výrobu tohoto náradí. Kde by se to mělo postavit nebo kde by to mělo stát se nebavili. Neví odkud měly stroje na výrobu pocházet. Nebylo mu známo, ani do současné době není, že by v Česku byly ty stroje k dispozici na výrobu 12,7 a nikde žádné jednání kolem toho nevedl. Říkalo se, že by se část strojů musela vyrobit, část někde koupit, ale konkrétně neříkal nikdo nic. Na schůzce se mluvilo rusky. Jako tlumočník tam byl pan O. a když bylo potřeba tak tlumočil. Řekl by, že všichni účastníci mluvili rusky, ale přesně si už nevzpomíná. Není si jistý zda ten třetí člověk během jednání promluvil. Neví kdo smlouvu tvořil, ani kdo do ní vkládal údaje, sám ji dostal od pana O. Dostal ji asi dva dny po té schůzce, neví jestli se pak smlouva podepisovala. V období té schůzky probíhala mezi svědkem a panem O. e-mailová korespondence, vyměnili si nějaké dva, tři maily. O. posílal návrh toho memoranda nebo té smlouvy a nějaký překlad. To všechno bylo v krátkém období okolo té schůzky, řádově šlo o dny. Myslí, že 27. února proběhla ta schůzka a pak se to kolem té 12,7 ještě řešilo asi tak půl roku. Jde o návrh smlouvy, která mu byla předložená, ale že je podepsaná, tak to neviděl.

Není si jistý zda na té schůzce byla osoba arabského původu. Celou dobu hovořil s mužem, který mluvil plynule rusky a ten říkal, že je Ukrajinec. Když vynechá těch pět dní, kdy si měnili maily, tak se domnívá, že se s nimi už pak nikdy nesetkal. Nevzpomíná si proč byla taková dlouhá doba mezi těmi maily. Pan K. ho požádal o napsání nějakých technických úvah, jak by mohla nabídka vypadat, takže mu nějaké podklady k tomu dal. Nakonec to pan K. celé sepsal a svědek k tomu jen něco doplnil. Na jednání byl pouze s panem O. Kde byl pan K. neví. Možná tam přišel později, ale v průběhu hlavního jednání tam nebyl. Myslí, že okolo obědu přišel, ale to jsem už svědek odcházel. Ono to proběhlo tak, že svědek předložil nabídku na svoje zboží a pak o tom diskutovali. Ptali se ho na některé věci kolem 12,7 a na to nezávazně odpovídal. Není si jistý, zda pan K. vůbec k tomuto jednání došel a pokud se tam potkali, tak si myslí, že se mijeli, ale určitě společně nejednali. Myslí, že se k této schůzce dostal přes pana K. nebo přes pana O. Jel tam s tím, že nabídne ukrajinské straně zbraně, které jejich firma XXXXX vlastnila. Ví, že při vývozu munice je potřeba mít podle zákona povolení a následně vývozní licenci. Při jednání v Praze se ho dotazovali na možnosti, jak by se dala linka postavit a podobně, ani to nemělo charakter obchodního jednání. Dopředu věděl, že jednání v Praze se zúčastní zástupci ukrajinské společnosti, která má možnost obchodovat s tímto materiálem. Že by se mělo jednat o podepsání smlouvy, týkající se linky neví, měl nabízet svoje zboží. Byl přesvědčen, že pan K. jednal za firmu XXXXX.

Svědék F.P. (č.l. 3134) uvedl, že pana K. zná od doby kdy se začal zajímat o XXXXX a chtěl tam tehdy provádět výrobu nábojů. Začalo to na podzim roku 1999. Podnik jako takový byl v konkurzu a v tom případě tam zůstávají výrobní kapacity a zařízení. XXXXX byla dříve jedna z firem, která tvořila důležité místo v koloritu zbrojařské výroby, tzn. že ve výrobní základně ze 30 % byla orientovaná na vojenskou výrobu a z toho důvodu měl pan K. zájem o využití prostorů a zařízení. Každý ví, že k takovéto výrobě je potřeba povolení a firma XXXXX ty povolení měla, haly byly odpovídající, aby se tam mohla realizovat vojenská výroba. To všechno bylo na tom místě garantované. Nejdříve to byla firma XXXXX, pozdější název firmy byl XXXXX. D.K. vystupoval za společnost XXXXX, ale přesně to už neví. Ve XXXXX tato firma výrobní prostory nevyužívala, ale může říci, že pan K. byl zaangažován na uchování munice, která tam byla v době, kdy firma XXXXX v konkursu byla prodána firmě XXXXX.

Výrobní haly zůstaly v takovém stavu, jak ta výroba skončila a protože to byla výroba speciální, tak je jasné, že to tam bylo celé zablokováno. Takže přímá aktivita pana K. tam byla více méně skladovací. Bylo to v období roku 2002, někdy v březnu nebo dubnu. Neví jak dlouho to trvalo. Stroje tam pan K. neměl žádné. Pan K. tam měl jen ty, o které měl zájem, že kdyby koupil jistou část fabriky, tak by si je odkoupil, ale to nebyly stroje pana K. Pan K. měl vždycky zájem o nějakou část. Prvně měl zájem o celou fabriku, pak měl zájem o užší část fabriky, pak měl zájem o jinou část fabriky, řídil se podle toho, jaké měl zrovna rádce nebo společníky. Mezi jeho společníky patřil XXXXX, byl tam někdo z Liberce, pak tam byla firma XXXXX a pak tam byl někdo, kdo hovořil slovensky. Linka na výrobu nábojů 12,7 mm se tam nikdy nenacházela. Je mu známo, že pan K. chtěl začínat malorážovou municí, tím se rozumí tak do té 20, ale že by se o tom spolu bavili přímo, to ne. Daly by se najít stroje, které sloužily na výrobu nábojů ráže 12,7. Tyto náboje se běžně v naší republice vyrábí. Pro vojenské věci se vojenské náboje vyráběly ve Vsetíně. Že by zde byla fabrika, která by vyráběla stroje, taková tu není, stroje pro muniční výrobu se vyráběly tak, že to byly úkoly technického rozvoje a že se vždycky něco vymyslelo. Nešlo o stroje sériové, ale účelové.

Ví že při prohlídce objektu ve XXXXX byli dva cizinci a pan K. je oslovoval ruským jménem. Myslí že jeden se jmenoval I.

Jméno Š. mu něco říká, to je XXXXX. Někdy v dubnu správce konkurzní podstaty oznamoval slavičinské veřejnosti, že prodal firmu a pan Š. se představoval jako budoucí uživatel a že bude realizovat výrobu právě ve spolupráci s panem K. Svědek v této firmě byl jako osoba odpovědná za muniční výrobu, ale ta výroba se nikdy neuskutečnila, zůstalo jen u záměru. Pan Š. s panem K. měli zájem o objekty, kde byla z části automatárna, z části jakási centrální lisovna podniku.

Listinné důkazy se nacházejí ve svazku č. 13. Na č.l. 2707-2709 se nachází faxová zpráva z 27.9.2003 pro D., která je psána rusky azbukou a není podepsána. Pisatel sděluje, že linka na 12,7 je prodána, žádá další informace související s přepravou a uvedením linky do provozu. Montáž má proběhnout v Súdánu. Dále následuje e-mailová korespondence týkající se popisu výrobní linky na náboje ráže 12, 7. Tento popis zasílá 10.10.2003 B.P. D.K, poté O. tuto nabídku překládá do angličtiny (č.l. 2710-2735).

Dne 12.10.2003 se V. opět dotazuje na informace pro organizaci výroby nábojů kalibru 12,7 mm. Obžalovaný K. mu odpovídá (č.l. 2736-2742).

V. nadále koresponduje s obžalovaným D.K., 8.11.2003 sděluje, že měl v Moskvě kontrolní setkání s kupujícím na 12,7 mm. Kupující potvrdil, že je připraven uzavřít kontrakt a peníze jsou. V. zde rekapituluje, kolik dal D. zakázek. Všechna další korespondence až do 29.1.2004 se nese v tom duchu, že V. žádá po D., aby vyvíjel činnost, sděluje jaké kontrakty mohou proběhnout. V dopisech je stále hovořeno o lince na výrobu munice 12,7 mm (č.l. 2746-2763).

Na č.l. 2766-2767 se nacházejí pozvání firmy XXXXX pro V.G. a V.P. do České republiky k obchodní schůzce.

Z úředního záznamu č.l. 2768-2789 vyplývá, že v době od 26.2 do 1.3.2004 byli v hotelu Aura v Praze ubytováni D.S. a A.V. V hotelu Astra byli ubytováni V.P. a V.G.

Další e-mailová korespondence se pak týká obchodní schůzky v Praze. Zde je zřejmé, že B.P. zasílal popis technologie výroby nábojů ráže 12,7 mm a O. prováděl překlad tohoto materiálu do angličtiny (č.l. 2771-2815).

Na č.l. 2827-2830 se nachází dopis psaný obžalovaným K.V., kde je uvedeno, že v projektu 12,7 poslali obchodní nabídku, jestli klient nechce odpovědět, tak nemůžou nic dělat.

Na č.l. 2831-2857 se nachází originály písemností zajištěných při domovní prohlídce u D.K., jedná se o obchodní nabídku, seznam strojního vybavení a zařízení a předběžnou smlouvu. Tato je datována 29.2.2004, uzavřena mezi XXXXX zastoupená A.S.J. a XXXXX zastoupená D.K. D.K. se zavázal, že poskytne seznam strojního vybavení pro projekt 12,7, obě strany podepíší smlouvu do deseti dnů poté. J. zřídí do dvaceti dnů po podpisu smlouvy neodvolatelný, dělitelný a potvrzený akreditiv, který bude účinný po dobu 270 dnů od uzavření současné předběžné smlouvy. D.K. připraví dva až tři odborníky, kteří přijedou na kontrolu stavu příprav na staveništi a do 20-ti dnů poté, co bude potvrzena příprava staveniště, poskytne oznámení o časovém harmonogramu dodávek strojového vybavení a zařízení. Dodávky musí být uzavřeny a dokončeny do 190-ti dnů po otevření akreditivu. D.K. zajistí instalaci strojového vybavení a zařízení během období 120-ti dnů po převzetí staveniště.

Ze zprávy Policejního prezidia ČR, národní ústředny Interpol vyplývá, že podle sdělení interpolu Abu Dhabi je ve Spojených arabských emirátech registrována firma XXXXX. Předmětem podnikání společnosti je obchod s vybavením a náhradními součástkami ke stavebním strojům a se stavebním materiálem. Společnost není držitelem jakékoli licence povolující obchodování s vojenským materiálem, nemá oprávnění nakupovat stroje na výrobu munice. V období let 2003-2004 neuskutečnila žádné obchody s vojenským materiálem a firma nemá vztahy s osobou A.S.L. Ke zprávě jsou přiloženy kopie licence pro obchodování, doklad o registraci společnosti, stanovy společnosti a pas ředitele společnosti (č.l. 2860-2869).

Ze sdělení Ministerstva průmyslu a obchodu č.l. 2891 vyplývá, že náboje 12,7x99 mm nebo 12,7x 107 mm obecně jsou vojenským materiálem pro účel zákona č. 38/94 Sb. Zařízení k výrobě takového střeliva i například nábojnic a střel je vojenským materiálem pro účely tohoto zákona.

Záznamy telekomunikačního provozu vztahující se k tomuto bodu jsou zachyceny v protokolech ve svazku XI. (č.l. 2571-2580) a svazku XIII. (od č.l. 2901-2988). V hovorách obžalovaného K. s V.G. se první zmínka o 12,7 objevuje 2.12.2003 (přepis hovoru na č.l. 2901-3).

Další zmínky o lince 12,7 procházejí i následujícími hovory, v nichž jsou probírány i jiné záležitosti, zejména dodávka munice do Iráku (bod 3 výroku). V hovoru z 27.1.2004 V. sděluje D.K., že volali zákazníkovi na 12,7, peníze jsou již na účtu, tranzit už je vyřešen - Emiráty. Zákazník chce přijet a podepsat kontrakt v sobotu 31. ledna (č.l. 2918-2920).

V hovoru ze 17.2.2004 V. sděluje D.K., že existuje kupec na 12,7 (přepis č.l. 2945).

Další telefonické hovory jsou už vedeny obžalovaným D.K. česky s B.P. V hovoru z 21.1.2004 D.K. sděluje P., že 12,7 chtějí a jsou připraveni (č.l. 2954). 12.2.2004 D.K. a B.P. domlouvají schůzku, která má být na konci měsíce (č.l. 2958-2959). Z hovorů vedených 29.2.2004 (č.l. 2960-2972) vyplývá, že tento den se konala schůzka, kterou oba obžalovaní ve své výpovědi popisovali. Z těchto hovorů vyplývá, že schůzka mohla trvat

přibližně od 16.40 hodin do 17.45 hodin a že obžalovaný O. ani B. P. na schůzce celou dobu nebyli.

V tomto bodě se obžalovaný D.K. hájí tím, že předběžnou smlouvu za XXXXX podepsal jen proto, aby člověk, který na schůzku do Prahy přiletěl s V.G., měl alespoň něco v ruce. Až na této schůzce se měl obžalovaný dozvědět, že člověk, který přiletěl s G., má zájem o linku na výrobu nábojů 12,7 mm. Korespondence založená od č.l. 2707 však tuto obhajobu vyvrací. Již z prvního faxu č.l. 2707-2709 vyplývá, že 27. září 2003 V. G. sděluje obžalovanému K., že linka na 12,7 je prodána. Jako kupující je zde uváděno Lýbie, pan A. a obžalovaný je dotazován, kde se nachází zařízení a jaký je jeho stav. Po obžalovaném je žádáno, aby napsal podrobný seznam zařízení, jeho váhu a způsob přepravy do Lýbie. Dále je zde činěn dotaz kolik je třeba Čechů, aby zaučili místní lidi na práci na lince, přičemž se jedná o Súdán. Obžalovaný O. se vyjádřil tak, že na žádost spoluobžalovaného K. překládal do angličtiny obchodní nabídku na výrobní linku na střelivo 12,7. Pokud by celý obchod měl spočívat pouze v tom, že by česká strana s ukrajinskými partnery vyráběla náboje ráže 12,7 mm a vůbec by se nejednalo o prodej linky na výrobu nábojů 12,7 mm, jak toto prezentuje obžalovaný K., nebyl by žádný důvod, aby obžalovaný O. informativní nabídku předkládal do angličtiny. Z emailové korespondence č.l. 2710-2712 je zřejmé, že 10.10.2003 B.P. vytvořil tuto informativní nabídku a zaslal ji D.K. a téhož dne anglický překlad zaslal O. D.K. 11.10.2003 pak O. zasílá D. K. poslední verzi a uvádí, že tuto má poslat zákazníkovi emailem (č.l. 2723, 2728, 2732). I v další korespondenci mezi V. G. a D.K. č.l. 2736-2763 je stále zmiňováno zařízení na výrobu 12,7 mm, například na faxu z 8.11.2003 (č.l. 2746-2747) V. sděluje, že v Moskvě měl kontrolní setkání s kupujícím na 12,7 mm a kupující potvrdil, že je připraven uzavřít kontrakt. Dotazuje se v jakém stavu je zařízení, kolik je nového, kolik je starého a je odsouhlasena varianta dodávky do Libanonu, firma XXXXX pan A. Až ve faxu z 10.12.2003 (č.l. 2754-2755) je zmiňována varianta prezentovaná obžalovaným K., tedy, že by se organizovala výroba nábojů 12,7 mm na Ukrajině, nicméně ve stejném faxu je po obžalovaném K. žádáno upřesnit možnost obdržení povolení pro export 12,7 mm do zemí jako jsou Emiráty, Jemen a Jordánsko a v následujícím faxu ze 13.12.2003 (č.l. 2756-2757) V. čeká odpověď na možnost exportu zařízení 12,7 do SAE (Emiráty) a Jemenu. V dalším faxu z 12.1.2004 (č.l. 2760-2761) V. uvádí, že pro kontrakt je třeba znát kolik bude kontejnerů, jejich celkovou váhu a varianty odeslání z ČR Dunaj – moře - SAE. V dalším faxu z 29.1.2004 V. sděluje, že má klienta z Lýbie a 4.2. letí do Tripolisu, kde se bude projednávat kontrakt. Podle dalšího textu faxu se pravděpodobně jedná o kontrakt na samopaly a kulomety, nicméně je zde zmínka „nezapomínej na 12,7 zařízení a seznam“. Rovněž z výpovědi obžalovaného O. i svědka P. vyplývá, že výroba měla být zavedena v arabské oblasti, pravděpodobně v Súdánu.

V daném případě opět obžalovaný D.K. za XXXXX uzavřel příslušnou smlouvu, a to i za situace shodně jako v předchozích bodech, kdy společnost XXXXX neměla příslušné povolení k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle zákona č. 38/94 Sb.

Obžalovaný D.K. tak svým jednáním popsaným v bodě 1 výroku rozsudku naplnil po subjektivní i objektivní stránce zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 124d odst. 1 trestního zákona. Obžalovaný věděl, že jednotlivé stroje dovážené z Kyrgyzie do České republiky jsou stroje pro vojenské použití, zejména pro výrobu vojenského střeliva a rovněž věděl, že společnost XXXXX, později přejmenovaná na XXXXX nemá povolení Ministerstva průmyslu a obchodu k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle zákona č. 38/94

Sb. Věděl tedy, že zájem chráněný trestním zákonem porušuje a toto porušení způsobit chtěl. Při páchání tohoto skutku jednal v úmyslu přímém ve smyslu § 4 písm. a) trestního zákona.

Obžalovaní D.K. a J.O. se společným jednáním dopustili skutku přesně popsaného pod bodem 2 výroku a tímto obžalovaný D. K. naplnil po subjektivní i objektivní stránce zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 124d odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákona. Znak opětovnosti ve smyslu § 124d odst. 2 písm. c) trestního zákona je dán tím, že se obžalovaný tohoto jednání dopustil poté, co bylo do České republiky dovezeno strojní zařízení popsané v bodě 1 výroku. Obžalovaný J. O. svým jednáním po subjektivní i objektivní stránce naplnil zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 124d odst. 1 trestního zákona. Jak již bylo vysvětleno výše, jednání obžalovaných zůstalo pouze ve stádiu přípravy ve smyslu § 7 odst. 1 trestního zákona, neboť závěry k vojenské pušce Mauser nebyly z české republiky vyvezeny. Oba obžalovaní věděli, že závěry k vojenské pušce Mauser jsou vojenským materiálem ve smyslu zákona č. 38/94 Sb. a prováděcí vyhlášky č. 89/94 Sb. Věděli rovněž že společnost XXXXX nemá povolení Ministerstva průmyslu a obchodu k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle zákona č. 38/94 Sb. Oba obžalovaní tedy věděli, že svým jednáním zájem chráněný trestním zákonem porušují a toto porušení způsobit chtěli, jednali tedy v úmyslu přímém ve smyslu § 4 písm. a) trestního zákona.

Dále pak oba obžalovaní svým jednáním popsaným pod bodem 3 výroku naplnili po subjektivní i objektivní stránce zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 124d odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákona ve stádiu přípravy podle § 7 odst. 1 trestního zákona. Zákonný znak spáchání takového činu opětovně ve smyslu § 124d odst. 2 písm. c) trestního zákona je v případě obžalovaného K. naplněn tím, že se daného jednání dopustil poté, co již bylo strojní zařízení popsané v bodě 1 výroku do České republiky dovezeno a v případě obou obžalovaných tím, že se tohoto jednání dopustili poté, co oba obžalovaní začali od 23.9.2003 uskutečňovat přípravu prodeje závěrů k vojenské pušce Mauser firmě XXXXX. Přestože jednání popsané v bodech 2 a 3 výroku se částečně časově překrývají, posoudil soud tyto body jako samostatné skutky. Provedeným dokazováním totiž nebylo prokázáno, že by oba obžalovaní koncem září 2003, kdy začali připravovat obchod s firmou XXXXX, měli alespoň v hrubých rysech představu o dalším obchodu, a to dodávce ostré a cvičné munice a adaptérů do Iráku, když přípravu k tomuto obchodu začali uskutečňovat až o dva měsíce později, koncem listopadu 2003. Proto bylo jednání obžalovaných popsané v bodech 2 a 3 výroku posouzeno jako samostatné skutky, když spáchání jednání popsaného v bodě 2 pak ve vztahu k jednání popsaném pod bodem 3 naplňuje znak opětovnosti ve smyslu § 124d odst. 2 písm. c) trestního zákona.

Rovněž tak i v případě skutku spáchaného pod bodem 3 výroku oba obžalovaní věděli, že ostrá a cvičná munice a adaptéry, které měly být dodávány z Ukrajiny do Iráku jsou vojenským materiálem a že společnost XXXXX nemá povolení Ministerstva průmyslu a obchodu k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle zákona č. 38/94 Sb. I v tomto případě tedy jednali obžalovaní v úmyslu přímém ve smyslu § 4 písm. a) trestního zákona.

Dále pak obžalovaný D. K. svým jednáním popsaným pod bodem 4 výroku naplnil po subjektivní i objektivní stránce zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 124d odst. 1, 2 písm. c) trestního zákona, opětovně ve stádiu přípravy podle § 7 odst. 1 trestního zákona. Obžalovaný

K. věděl, že střelné zbraně, jejichž nákup plánoval, jsou vojenským materiálem a že společnost XXXXX, ve které byl jednatelem, nemá povolení Ministerstva průmyslu a obchodu k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle zákona č. 38/94 Sb. Opětovně tedy věděl, že svým jednáním porušuje zájem chráněný trestním zákonem, a toto porušení způsobit chtěl. Jednal tedy v úmyslu přímém ve smyslu § 4 písm. a) trestního zákona.

Konečně pak obžalovaný D.K. svým jednáním popsaným pod bodem 5 výroku naplnil po subjektivní i objektivní stránce zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 124d odst. 1, 2 písm. c) trestního zákona, opětovně ve stádiu přípravy podle § 7 odst. 1 trestního zákona. Obžalovaný K. věděl, že strojní zařízení na výrobu munice ráže 12,7 mm, jehož dodávku chtěl uskutečnit, je vojenským materiálem a že společnost XXXXX, ve které byl jednatelem, nemá povolení Ministerstva průmyslu a obchodu k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle zákona č. 38/94 Sb. Opětovně tedy věděl, že svým jednáním porušuje zájem chráněný trestním zákonem, a toto porušení způsobit chtěl. Jednal tedy v úmyslu přímém ve smyslu § 4 písm. a) trestního zákona.

Oproti bodům 1 – 5 podané obžaloby soud provedl úpravu popisu skutku zejména tak, aby bylo zřejmé, které konkrétní ustanovení zákona č. 38/94 Sb. a vyhlášky č. 89/94 Sb. bylo porušeno.

Společenská nebezpečnost jednání obou obžalovaných je dána zejména významem chráněného zájmu, který byl jejich jednáním dotčen, a to zájmu společnosti na kontrole zahraničního obchodu s vojenským materiálem ze strany státu a na dodržování podmínek potřebných k tomuto obchodování. Způsob provedení všech skutků, jimiž byli oba obžalovaní uznáni vinnými, snad s výjimkou skutku popsaného pod bodem 4 výroku je možné označit za cílevědomý a plánovitý. V případě skutku popsaného pod bodem 1 došlo jednáním obžalovaného K. k neoprávněnému dovozu strojního zařízení k výrobě vojenské munice do České republiky. V případě dalších skutků popsaných ve výroku rozsudku pak již následek předpokládaný trestním zákonem nenastal, neboť jednání obžalovaných zůstalo ve stádiu přípravy podle § 7 odst. 1 trestního zákona. Zejména u obžalovaného K. je stupeň společenské nebezpečnosti jeho jednání zvyšován počtem spáchaných útoků, jakož i délkou doby, po kterou se jednotlivých skutků dopouštěl. Osoby obou obžalovaných nikterak konkrétní stupeň společenské nebezpečnosti jejich jednání nezvyšují, neboť oba obžalovaní jsou osobami bezúhonnými. Pohnutkou v jednání obou obžalovaných byla nepochybně snaha získat majetkový prospěch, který by plynul z uskutečněných obchodů s vojenským materiálem. Tato pohnutka zřetelně vyplývá zejména ze zajištěných záznamů telefonních hovorů mezi obžalovanými, které se vztahují k bodu 3 výroku, kdy obžalovaní v hovorech opakovaně probírají, jaký bude jejich zisk na plánovaném obchodě s tím, že pokud se tímto obchodem dobře uvedou, budou mít zajištěné zakázky i na další roky.

Právě okolnost spočívající v tom, že se oba obžalovaní jednání popsaného pod bodem 3 výroku a navíc pak obžalovaný K. též jednání popsaného pod body 2, 4 a 5 výroku dopustili opětovně, tzn. že již dříve obžalovaný O. jedenkrát a obžalovaný K. vícekrát naplnili zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu podle § 124d odst. 1 trestního zákona a stejně tak množství vojenského materiálu, se kterým oba obžalovaní zamýšleli provést zahraniční obchod, jakož i délka doby, po kterou byly obchody popsané v jednotlivých bodech výroku připravovány jsou okolnostmi, které pro svou závažnost podstatně zvyšují stupeň

nebezpečnosti trestného činu pro společnost a podmiňují tak použití trestní sazby stanovené v § 124d odst. 2 trestního zákona.

Obhajobou bylo namítáno (č.l. 3180), že existuje kolize norem § 124d trestního zákona a § 25 zákona č. 38/94 Sb., neboť v ustanovení § 25 zákona č. 38/94 Sb. je obsažena sankce za správní delikt, jehož skutková podstata je fakticky vymezena totožně jako skutková podstata trestného činu dle § 124d trestního zákona. Při srovnání obou skutkových podstat je zřejmé, že neexistuje kritérium, které by od sebe odlišovalo obě skutkové podstaty, tedy správní delikt od deliktu trestně právního. V daném případě je skutečností, že nelze nijak logicky zdůvodnit, proč by v obžalobě uvedeně jednání mělo být posuzováno jako trestný čin dle § 124d trestního zákona a proč není možné postupovat podle § 25 zákona č. 38/94 Sb. Obhajoba se zabývá tím, jakými výkladovými prostředky je možné dospět k tomu, že ustanovení § 124d trestního zákona by mělo mít přednost před použitím § 25 zákona č. 38/94 Sb., avšak dospívá k závěru, že je vyloučeno hledisko vztahu obecnosti a speciality. Vyloučen je argument *lex posterior derogat priori* a podle obhajoby není možné argumentovat ani materiální nebezpečností trestného činu. Obhajoba proto navrhla předložit věc Ústavnímu soudu k posouzení ústavnosti § 124d trestního zákona.

S tímto postupem se však soud neztotožnil, neboť má za to, že je třeba ustanovení § 124d trestního zákona a ustanovení § 25 zákona č. 38/94 Sb. posuzovat v kontextu s celým obsahem daného zákona. Ustanovení § 25 odst. 1 zákona č. 38/94 Sb. totiž není ustanovením izolovaným, když v odstavci 3 citovaného paragrafu je uvedeno, že ustanovením předchozích odstavců nejsou dotčeny zvláštní zákony a je zde dáván odkaz například na zákon č. 13/93 Sb. V § 25 jsou rozvedeny i další skutkové podstaty, jimiž je možno spáchat správní delikt a tyto jsou již odlišné od znění § 124d trestního zákona.

Ustanovení § 3 trestního zákona také stanoví, jaké jednání je třeba považovat za trestný čin a stanoví též kritéria pro určování stupně nebezpečnosti činu pro společnost. Podle § 3 odst. 2 trestního zákona čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Jen soud může rozhodovat o vině a trestu za trestné činy a v tomto směru pouze soudu přísluší vykládat zákon. Soud si dokáže představit skutek, který by spočíval v zahraničním obchodu s vojenským materiálem bez udělení povolení a licence a který by byl správným deliktem ve smyslu § 25 odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb. V případě správního deliktu by muselo jít o obchod, v němž by šlo řádově o jednotky či desítky kusů zbraní, případně stovky či řádově tisíce kusů střeliva, aby bylo možné říci, že společenská nebezpečnost takového činu je nepatrná a proto tento skutek není trestným činem. V případě skutků popsanych pod body 1 – 5 výroku se však o takovýto případ nejedná, neboť charakter a množství vojenského materiálu, se kterým byl nebo měl být prováděn zahraniční obchod, je řádově daleko vyšší.

Obhajobou bylo navrhováno opětovně vyslechnout svědka Š., který by se měl vyjádřit k telefonním hovorům vedeným mezi obžalovaným K. a tímto svědkem. Jak skutečně z provedených telefonních hovorů vyplynulo, byl Š. alespoň částečně o možnosti dodávat munici do Iráku informován. Pokud toto u hlavního líčení popíral, lze připustit, že buď nevypovídal pravdu, nebo si již na věc nevzpomněl. Soud ovšem rozhodl důkazní návrh na jeho opětovné vyslechnutí zamítnout, neboť okolnosti dojednávání celého obchodu jsou zřejmé z telefonních hovorů vedených mezi oběma obžalovanými navzájem a mezi obžalovanými s americkou stranou zastoupenou D.L.R. či ukrajinskou stranou. Z provedených hovorů je

zřejmé, že počátkem roku 2004 již obžalovanými nebylo uvažováno o tom, že by celý obchod provedli ve spolupráci s firmou XXXXX

Obhajobou bylo dále navrhováno vyslechnout svědka V. G. Soud se tohoto svědka opakovaně snažil k hlavnímu líčení předvolávat, ovšem i když svědek později projevil vůli k hlavnímu líčení se dostavit, nastaly problémy se získáním vstupního víza do České republiky pro jeho osobu. Podle názoru soudu však svědek G. není natolik zásadním svědkem, kterého by bylo nezbytně nutné ve věci vyslechnout, když okolnosti spáchání skutku popsaného pod bodem 5 vyplývají z výpovědi obou obžalovaných, svědka P., zajištěných listinných důkazů a odposlechů telekomunikačního provozu. Soud proto rozhodl i tento důkazní návrh jako nadbytečný pro rozhodnutí zamítnout.

Při úvahách o výši trestu soud přihlédl ke všem hlediskům uvedeným v § 23 odst. 1 a § 31 odst. 1, 2 trestního zákona.

K osobě obžalovaného D. K. bylo zjištěno, že tento dosud nebyl soudně trestán. V současné době je zaměstnán na částečný pracovní úvazek u XXXXX. Po dobu co vykonával v této trestní věci vazbu bylo jeho chování ve Vazební věznici Brno hodnoceno kladně, po propuštění z vazby dne 14.6.2007 se obžalovaný pravidelně podrobuje dohledu probačního úředníka. K osobě obžalovaného J. O. bylo zjištěno, že tento byl v minulosti jedenkrát soudně trestán, a to v roce 1991 pro nedbalostní trestný čin k peněžitému trestu, který zaplatil a došlo k zahrazení ze zákona. Hledí se tedy na něj jako na osobu netrestanou. Obžalovaný O. je v současné době důchodce a je stále soukromým podnikatelem.

K bezúhonnosti před spácháním jednotlivých skutků, kterými byli obžalovaní uznáni vinnými, soud přihlédl jako k polehčující okolnosti u obou obžalovaných. Oběma obžalovaným přitěžovalo, že se dopustili více skutků, byť tyto vždy naplňují zákonné znaky stejné skutkové podstaty, a to trestného činu podle § 124d trestního zákona. Obžalovanému K. též přitěžuje celková doba, po kterou byly jednotlivé skutky páčány.

Soud přihlédl k tomu, že kromě jednání popsaného v bodě 1 výroku zůstalo jednání obou obžalovaných pouze ve stádiu přípravy podle § 7 odst. 1 trestního zákona, neboť v dalších bodech již k realizaci zamýšlených obchodů nedošlo. Oběma obžalovaným musel být ukládán úhrnný trest ve smyslu § 35 odst. 1 trestního zákona, neboť byli odsuzováni za více spáchaných trestných činů, kdy trest byl ukládán v rámci trestní sazby § 124d odst. 2 trestního zákona, který je přísnějším ze sbíhajících se trestných činů. U obžalovaného K, jehož jednání vykazuje větší stupeň společenské nebezpečnosti, protože se dopustil většího počtu skutků, soud rozhodl uložit úhrnný trest v jedné čtvrtině zákonné trestní sazby § 124d odst. 2 trestního zákona, což činí trest odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) roků a 9 (devíti) měsíců. Tento trest je již ze zákona nepodmíněný a ve smyslu § 39a odst. 2 písm. c) trestního zákona by měl být obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s ostrahou. Nicméně v daném případě se jedná o obžalovaného, který dosud ve výkonu trestu nebyl, vykonával vazbu v této věci, během níž nebyly k jeho chování žádné negativní připomínky, rovněž tak po propuštění z vazby na svobodu se obžalovaný řádně podroboval dohledu probačního úředníka a našel si zaměstnání. Rovněž tak z lékařských zpráv předkládaných probačnímu úředníkovi vyplynulo, že se obžalovaný podrobil lékařskému zákroku v rámci léčby nepříznivého zdravotního stavu. Všechny tyto okolnosti vedly soud k závěru, že je možné využít ustanovení § 39a odst. 3 trestního zákona a zařadit obžalovaného K. pro výkon uloženého trestu do věznice s dozorem, kde bude jeho náprava lépe zaručena.

Obžalovanému O. byl za dva spáchané skutky uložen úhrnný trest odnětí svobody na spodní hranici zákonné trestní sazby § 124d odst. 2 trestního zákona v trvání 3 (tří) roků. Dosavadní bezúhonnost obžalovaného a jeho věk vedou soud k závěru, že účelu trestu je možné dosáhnout uložením trestu odnětí svobody, který nebude spojen s přímým výkonem. Za splnění podmínek § 58 odst. 1 a § 60a odst. 1 trestního zákona byl proto výkon trestu uložený obžalovanému O. podmíněně odložen na středně dlouhou zkušební dobu v trvání 3 (tří) roků a nad obžalovaným byl zároveň vysloven dohled. Během zkušební doby podmíněného odsouzení bude chování obžalovaného sledováno a pokud tento povede řádný život, bude vysloveno, že se ve zkušební době podmíněného odsouzení osvědčil. V opačném případě může soud již během zkušební doby podmíněného odsouzení rozhodnout, že obžalovaný uložený trest odnětí svobody vykoná.

Navrhovaný trest zákazu činnosti v podnikání a obchodování s vojenským materiálem se zahraničím soud neukládal, neboť má za to, že podle zákona č. 38/94 Sb. může takovýto obchod provádět pouze právnická osoba a ukládání takto formulovaného trestu zákazu činnosti by proto bylo bezpředmětné. Rovněž tak soudem nemohlo být rozhodováno o jakékoliv náhradě škody, neboť jednotlivé zažalované skutky nekladou obžalovaným za vinu spáchání majetkové trestné činnosti a případný vznik jakékoliv škody zahraničním subjektům není v příčinné souvislosti se zažalovaným jednáním.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od doručení jeho opisu u Krajského soudu v Brně.

O podaném odvolání bude rozhodovat Vrchní soud v Olomouci.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, v neprospěch či ve prospěch obviněného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Krajský soud v Brně
dne 22. ledna 2008

Mgr. Daniel Plšek, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Renáta Vojnová

